

CHANDU SOMBABU

Murder
Case

మర్డర్ కేస్

చుట్టూవున్న చీకటిని చీల్చుకుంటూ మోహర్ సైకిల్ పైన
ఖార్గవ స్పీడుగా వస్తున్నాడు.

ఆ కొండల మధ్య వేసిన రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది.

రాత్రి పడకొండు కావస్తోంది.

ఆకాశంలో నల్లమబ్బులు కమ్మకొస్తున్నాయి.

చల్లగాలి తిరిగింది.

"వాన వచ్చేలా వుంది. త్వరగా గూటికి చేరుకోవాలి" అను
కున్నాడు ఖార్గవ.

విజంగా ఆ సమయంలో వాన కురవడం మొదలుపెడితే తలదాచు
కోడానికి కూడా నెలపు లేదు.

అంది వేగాన్ని పెంపాడు ఖార్గవ.

పెదవుల మధ్య సిగరెట్ వెలుగుతోంది.

ఓ ఫ్రెండ్ గదికి వెళ్ళి మందుకొట్టి తీరుబడి చేసుకొని బయలుదేరి సరికి ఆ డ్రైమ్ అయిందతనికి.

కొండరాళ్ళ మధ్య నుంచి గాలి హోరు పెడుతుంది. గీజరు శబ్దం కీచురాళ్ళ మోత.

అసలా రోడ్డులో రావడం తనదే తప్ప.

ఏ కొండరాయి దొర్లి మీదపడితా ప్రమాదమే.

దారికాపే దోపిడి దొంగల బెడద కూడా వుంటుంది.

అయినా అలాంటి దొంగల భయం అతనికి లేదు. వదిలించుకుంటే ఒక్కసారిగా మారణాయుధాలతో దాడిచేసినా వాళ్ళని మట్టికరిపించగల సత్తా తనలో వుందని అతనికి తెలుసు.

సినిమాల్లో హీరో వేషం కోసం ప్రయత్నాలు చేసి అఖిరికి స్టంట్ మాస్టర్ గానూ, హీరోలకి ప్రమాద ఘట్టాల్లో డూప్ గానూ మారిపోయాడతాగ్గవ.

వాన మొదలైంది.

అకాశం ఒక్కసారి ఘర్జించింది. ఒక గగన సౌదామని తృటిల్లో మెరిసింది.

ఆ విశిధిలో, ప్రకృతి విలయకాండవం చేస్తుంటే రెక్కలేనట్లుగా బండి నడపుతున్నాడు తాగ్గవ.

ఆ గాలి విసురుకీ, వాన జోరుకీ ఆ ప్రయత్నం ఎక్కువనేపు సాగదని అతను గ్రహించేలోగానే పూర్తిగా తడిసిపోయాడు.

ఫెళ ఫెళమని ఉరిమింది.

“అర్దునా....అర్దునా....” అనుకున్నాడు. వణుకులోనూ పెనవులు మెల్లగా తడిసాడు.

ఉరుము ఉరిమినప్పుడు అర్దునుడ్ని న్యరిస్తే ఏడుగు పడదని ఓ నమ్మకం. మందు కొట్టబట్టి సరిపోయింది కానీ రేకపోతే ఆ చరిగాలికీ, వానకీ ఒడిసిపోయేవాడే.

తాగిన విషా దిగిపోతోంది.

చీకటి చినుకుల్ని పెనవేసుకోడంతో అతని ప్రయాణం సాగడం లేదు.

చుట్టూ చూశాడు. అన్నీ బండరాళ్ళే. ఓ చెట్టు కూడా లేదు.

ఎత్తుగా ఉన్న గుట్టపైకి ఎక్కుతోంది మోటార్ పైకిర్.

పైనుంచి క్రిందికి వాన నీరు వేగంగా ప్రవహిస్తోంది.

అతనిలో మొండికనం.

అదే సిన్మాల్లో తనలా ప్రయాణం చేస్తూంటే అది హీరో చేస్తున్న సాహసంగా ఈలలు వేస్తారు ప్రేక్షకులు.

తేమేరా లేదుగానీ ఆదో ఘాటింగ్ కార్యక్రమంలాగే అనిపిస్తోంది తాగ్గవకి.

అకాశాన్ని, భూమిని చినుకుల దళల్తో ముడివేస్తోంది ప్రకృతి.

“ఇక లాభంలేదు” అనుకుంటూ మోటార్ పైకిర్ వక్కగా ఆపేసి దిగాడు.

గాలి జోరుకీ వాన విసురు ఎటువడితే అటు తిరుగుతోంది.

చినుకులు సూదుల్లా ఒంటిని తాకుతున్నాయి. జాట్టులోంచి మొహం పైకి కాదుతోన్న వాన నీటిని తుడుచుకోడానికి జేబులోంచి కర్రీస్ తీశాడు. అతనా ప్రయత్నం చేయక ముందే అది ముద్దయిపోయింది.

తన తెలివికి అతనికే నవ్వొచ్చింది.

ఏదో చిన్న తుంసర అయితే అది వనికొచ్చేది. ఇంత వర్షానికి అరడగుల మనషి తనే నిలవలేకపోతున్నాడు.

పూర్తిగా తడిసిపోయాడు. తలనుంచి నీరు జారుతోంది. కాస్త వలి అనిపించి శరీరంలో చిన్న ఒణుకు కూడా ప్రారంభం అయ్యింది.

ముఖం పైన పడుతోన్న జాత్తుని చేత్తో వెనక్కి తోసుకున్నాడు తాగ్గవ.

ఆ చీకటిలో కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు తల దాడుకోడానికి చోటు
తొరుకుందేమోనని.

అన్నీ రాళ్ళూ గుట్టలే!

ఓ చెట్టు కూడా లేదు.

మరో రెండు కిలోమీటర్లు పోతే ఏ దిగులూ ఉండేది కాదు. పెల్లర్
చొరికేది

వాన జోరు, గాలి విసురూ చూస్తుంటే ఇప్పుడప్పుడే తగ్గేలా లేదు.

ఇలా తడిసిపోతూ ఎంతసేపు ఉండగలడు?

ఎలాగూ తడిసేదే! వెళ్ళిపోతే?

వానలో నడవటం వేరు....

బండి నడవటం వేరు....

స్వీడు పెరిగినకొద్దీ వాన చినుకులు అదే వేగంతో దాడి చేస్తాయి.

అదీకాక ఎగుడు దిగుడుగా ఉన్న నేల....

ఈ వాన వీళ్ళలో ఏ రాయి ఎక్కినా, గోతిలోకి దిగినా ఇంతే సంగ
తులు.

వాన తగ్గేవరకూ తప్పదు. ఇలా తడుస్తూ నించోవాలిందే.

ఓ కొండరాయి పక్కగా వెళ్ళి నించున్నాడు. అదీ కొంత పెల్లర్
యిస్తోంది. చినుకులు అతన్ని నడుం వరకూ తడుపుతున్నాయి.

జేబులోంచి సిగరెట్ పెట్టె తీశాడు. వానకి పెట్టె తడిసిపోయి సిగ
రెట్లు నావిపోయినాయి.

కసిగా దాన్ని నేలకేసి కొట్టాడు.

అలాంటి దృశ్యాలను చూసేందులో చూశాడు భార్గవ.

మృత్తిరీత్యా, ప్రవృత్తి చేత అతను నటుడు

అయితే అదృష్టం కలిసికాక అతనిలోని కళాకారుడికి పెద్ద గుర్తింపు
తాలేదు. ఓ చిన్న నటుడిగా మిగిలిపోయాడు.

అయినా నిరాశపడలేదతను.

స్టంట్ మాస్టర్ గా సంవత్సరం క్రితం అవకాశం వచ్చింది. రెండో
విక్టర్స్ చేశాడు.

తనలాగే ఒడ్డు పొడుగుగా ఉన్న హీరోకి డూప్ గా చేస్తున్నాడు.

తెర పైన తన మొహం కనిపించకపోయినా తన భారీ శరీరం కనిపిస్తున్నందుకు తృప్తిపడటం నేర్చుకున్నాడు భార్గవ.

తన నటనా కౌశలానికి, సాహసకృత్యాలకీ చప్పట్లు కొట్టాల్సిన
జనం, అవన్నీ హీరోనే చేస్తున్నట్లుగా జనం ఈలలు వేస్తూ తెరపైన పూల
వర్షం కురిపిస్తుంటారు.

క్రికెటర్ లా వాన సన్నివేశంలో ఓ పాటను తీశారు. తనక్కడే
వున్నాడప్పుడు.

హీరో, హీరోయిన్ వానలో తడుస్తూ పాట పాడుకొంటూ సరవళం
అయిపోతున్న సన్నివేశం. అలాంటి సన్నివేశాల్లో తన అవసరం
వుండదు.

అంతలో విలన్ వచ్చి హీరోయిన్ని ఎత్తుకుపోవడానికి ప్రయత్ని
స్తాడు

హీరో విలన్ని చావడాది హీరోయిన్ని రక్షించాలి.

నిజ జీవితంలో కట్టుకున్న భార్యను కళ్ళెదురుగా లేవ చేస్తున్నా
అసహాయతతో నిలబడిపోయే జనం తెర పైన మాత్రం హీరో తన ప్రకా
షాన్ని చూడడాన్ని హర్షిస్తారు.

తనలో లేనిదాన్ని వెండితెరపైన చూసి సంతోషపడాలని ఆసక్తితో
ప్రేక్షక మహాశయులు.

అలాంటి పైట్లకి తను తప్పనిసరి.

తనదికాని హీరోయినికానికి, తనలో లేని పైర్ లానికి హీరో ప్రేక్ష
కుల సీరాజనాలు అందుకుంటూంటే, ఆ పైట్లలో ఒక్కసారి జరిగే ప్రమా
దాలకి, తగిలే దెబ్బలకి డూప్ ఎక్కడో చికిత్స పొందుతుంటారు.

చిన్నగా నిట్టార్చాడు భార్గవ.

కళ కోసం సీనియరంగంలో ప్రవేశించిన తను అఖిరికి బ్రతుకు తెరువు కోసం అలా మారిపోయాడు. ఫలితం....తెర వెనుక వ్యక్తిగానే మిగిలిపోయాడు.

సీనియూ షీల్డ్ అనేది పెద్ద గాండ్లింగ్ డన్ లాంటిది. ఎప్పుడు ఎవరు లైములైట్లోకి వస్తారో, పెద్ద స్టానంలోంచి ఒక్కసారిగా కిందికి పడిపోతారో చెప్పలేం.

దైరెక్టరు, ప్రొడ్యూసర్ లాంటి తెరవెనుక వ్యక్తులకి పేరు, కీర్తి, గుర్తింపు అయినా దక్కుతాయి.

తనలాంటి వాళ్ళకి అవీలేవు.

క్షణంపాటు నిశ్చల అనిపించింది.

అంతలోనే, ఆ మరుక్షణంలోనే తనని తానే సముదాయించుకున్నాడు భార్గవ.

గుర్తింపు లేకపోయినా, చిత్ర విజయాలకి తన వంతు కృషిని తనూ చేస్తున్నాడు.

ఆ కారణం, ఆ తృప్తి వాలు తనకి.

మనసు తేలికైంది.

అంతలోనే అతనికి షూటింగ్ కోసం సృష్టించే కృత్రిమ వర్షం మనసులో మెదిలింది.

ఫైర్ ఇంజిన్స్ నించి వాటర్స్ పైకి ఎగజిమ్ముతారు. అదే వానలా కనిపిస్తుంది. ఆ వానలో తన్మయత్వంగా అద్భుతంగా నటిస్తారు హీరోలు, హీరోయిన్లు. సెన్సార్ కత్తెర నించి తప్పించుకొనే ఇలాంటి సీనులే కనక వర్షం కురిపిస్తాయి నిర్మాతలకి.

కానీ చిత్రం ఏమిటాపే కల్పించిన ఆ వర్షం వాళ్ళకంత సుఖాన్నిచ్చినట్టుగా రచయితల కల్పనయితే, నిజజీవితంలోని ఈ వర్షం చీడరగా వుంది.

ఎప్పుడీ వర్షం తగ్గిపోతుందా అని అనవసరంగా వుండి భార్గవకి.

దూరంగా ఏదో కాంతి....కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు.

ఏదో కారు వస్తోంది.

ఆ కాంతి మరింత దగ్గరయ్యింది.

మెరుపు వెలుగులో స్పష్టంగా కనిపించింది అతనికి తెల్లని కారు.

ఆ కారులో వాళ్ళని లిప్టు అడగారి. మనసులో ఆక తగుక్కు మంది.

మోటార్ పైకిల్ని అక్కడే వదిలేసి ఆ కారులో వెళ్ళిపోతే తెల్ల రాక వచ్చి తీసుకోవచ్చు.

వేగంగా వరుగెత్తాడు భార్గవ.

కారు మరింత దగ్గరయ్యింది.

కారు అనమన్నట్టుగా చేతులు ఊపాడు.

ఏమాత్రం మానవత్వం వున్నా ఆ సరిస్థితిలో తనని కారులో ఎక్కించుకొంటారని గట్టిగా అనిపించిందతనికి. అదే నమ్మకంతో చేతులు ఊపుతున్నాడు భార్గవ.

కానీ ఆ కారు ఆగలేదు. కనీసం వేగం మాడా తగ్గలేదు.

ఒక్క విసురుతో అతని పక్కనించి వెళ్ళిపోయింది. ఆ విసురుకి వాన సీళ్ళు చింది మొహం పైన పడినాయి.

“ఇడియేట్స్” మొహాన్ని చేత్తో తుడుచుకుంటూ తిట్టుకున్నాడు.

పాధారణంగా కారుల్లో ప్రయాణించేపే వాళ్ళకి, కాలినడకన పోయే వాళ్ళు కనిపించరని ఆ క్షణంలో భార్గవకి గుర్తువచ్చేది.

అదీకాక సమయం కాని సమయంలో రోడ్డు పైన ఓ వ్యక్తి చేయి చూపి కారుని అనమంచే ఎవరు ఆపుతారు? ఎన్ని సంఘటనలు చూడటం లేదు.

ఎవరి భయం వాళ్ళది.

ఆ తర్వాత మరో రెండు కార్లు ఆటోవాయి. వెళ్ళాయి.

ఏదీ ఆగలేదు.

ఏనుగు కోసంగా మారింది భార్గవకి.

కానీ ఆ కోపాన్ని ఎవరి పైన చూపించాలి?

కారు వాళ్ళది. వాళ్ళిష్టం తను చేయి చూపి ఆనమంటే వాళ్ళెందు
అవుతారు? కానీ పరిస్థితిని కూడా అర్థం చేసుకోరా?

ఎంతో దబ్బు బద్దుచేశాడు భార్గవ.

తనీనం ఓ వెకండ్ హాండ్ కారున్నా కొనుక్కోలేక పోయినందు
తనని కాను తిట్టుకున్నారు భార్గవ.

ఇప్పుడు చేస్తోన్న పిక్కల్లో వచ్చే పాకతోపికంతో కారు కొనుక్కో
అప్పుడిలాంటి ఇబ్బందులు వుండవు. గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు భార్గవ.

ఎలాగూ తడస్తున్నాడు. ఇలా ఇక్కడ పడిగాపులు పడేవానికంటే
వెళ్ళిపోవడం మంచిది. వానలో అంత సేపు తడిసింది మోటార్ నైట్
స్టార్ట్ అవుతుందో లేదో! అదో ఆనుమానం.

వెసికల్ దగ్గరకి నడవబోయాడు.

నరిగ్గా అదే క్షణంలో....

వేగంగా ఓ కార్ బిచ్చి వంద గజాల దూరంలో ఆగింది.

భార్గవ కళ్ళు మెరిశాయి. ఆశగా చూశాడు. ఇంతకూ ఏ ఒక్కరి
కారు అపివావలేదు. ఇప్పుడెలాగూ ఇది ఆగింది కాబట్టి తనకి లిఫ్ట్ ఇస్తాడు.

వాన జోరు కాస్త తగ్గిందే తప్ప....బాగానే కురుస్తోంది.

అందుకో అడుగు ముందుకేయలేదు భార్గవ. ఆ కారెందుకు ఆగింది
అందులో ఎవరున్నారో? ఏం పని మీద వచ్చారో!

బహుశా ఏ అమ్మాయిలో తెచ్చుకుని వుంటారు.

సమయానికి వాన వచ్చి వుంటుంది. వాన కురుస్తూన్నా కారులో పని
జరిగిపోతుంది.

తను వెళితే వాళ్ళు ఇచ్చింది పడతారు. కొన్ని క్షణాలు వేచిచూడాలి.
కానీ ఈలోగా కారు వెళ్ళిపోతే!

అదో ఆనుమానం.

అకస్మాత్తుగా కారు తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఓ ఆకారం కిందకి దబ్బుమంటూ పురికింది.

అంతలోనే ఆ వ్యక్తి లేచి పరుగెత్తుకున్నట్టుగా అనిపించింది.

భార్గవ కళ్ళు చికిరించి చూశాడు.

కారు హెడ్ లైట్లు వెలుగుతో స్పష్టంగా చూడడానికి ప్రయత్నించాడు.

కారులోంచి దూకిన వ్యక్తి తనవేషే చూసుకువస్తున్నట్టు పసిగట్టాడు
భార్గవ.

కార్లోంచి మరో ఇద్దరు కిందికి దూకి పరుగెత్తే మనిషిని వెంబడించి
క్షణాలపైన వట్టుకున్నారు.

“ఒదులు....నన్ను ఒదలండి” అరుపు.

అరుస్తూనే ఆ వ్యక్తి గింజాకోవడం భార్గవ గమనించాడు. ఆ
గొంతు నన్నగా, పీలగా వుంది. నరిగ్గా అప్పుడే ఓ మెరుపు మెరిసింది.

ఆ వెలుగుతో గింజాకొంటున్నది ఓ ప్రీ అని గుర్తించాడు భార్గవ.

అర్థరాత్రి—

ప్రకృతి ప్రళయాన్ని సృష్టిస్తోన్న ఆ సమయంలో అపడలో ఓ
అమ్మాయి.

ఆమె ఎవరైనా కావచ్చు.

అపడలో వుంది.

తనకి కానట్టు పూరుకోవడం ధర్మం కాదు.

ఓ మనిషి అపడలో వున్నప్పుడు, అది తెలిసిన ఎవరైనా నడకే
రిస్కునించి కాపాడడం ధర్మం.

ఆ అమ్మాయిని ఆ దుండగులు మానభంగం చేయడానికి తీసుకొచ్చారో, లేక చంపడానికి తీసుకొచ్చారో?

ఇలాంటి సమయంలో వాళ్ళు ఆమెని అక్కడికి తీసుకొచ్చారనేది.

ఈ రెండు కారణాల్లో ఒకటి మాత్రం నిజం.

భర్గవ వానని లెక్కచేయలేదు.

దుండగులు తెగించిన వారని అతనికి తెలుస్తూనే వుంది. అయినా కూడా సాహసం చేస్తున్నాడు.

ఆమెని కాపాడాలి.

వాళ్ళిద్దరూ కనిపిస్తున్నారు. కాదులే ఇంకెందరున్నారో తెలీదు.

అకాశం ఉరిమినట్లు ఓ పెదబొమ్మ పెట్టి రిప్పున పాకున తాత్తం చూసుకొన్నాడు.

అంత వర్షంలోనూ అతని గొంతులోని తీవ్రతకి అగంతకులు ఊహించుకుంటు నిశ్చలమైపోయారు.

ఆ ప్రదేశంలో అక్కడో మనిషి ఉనికిని, అదీ తమని ప్రతిఘటించే గల వ్యక్తిని వాళ్ళు ఊహించలేదు.

అదే అదనుగా వాళ్ళ చేతుల్లోంచి ఆ అమ్మాయి తప్పించుకుపోవడం అందులో ఒకదీ.

వెయ్యి ఏనుగుల బలంతో ఒక్క ఉరుకు ఉరికింది.

తనని రక్షించేందుకు ఓ వ్యక్తి వున్నాడన్న నమ్మకం ఆమెకు కుయ్యాయి.

రైల్వేస్టేషన్లో.

మెరుపులా ఆమె అతన్ని చూడేసింది.

“స్టేజ్....నన్ను కాపాడండి. వాళ్ళ నన్ను చంపేస్తారు....” అన్నాడు.

ఒగడుస్తోంది. ఆయానంతో ఆమె రొమ్ములు ఎగిరినట్లు కనబడుతున్నాయి.

ఆమె పిప్ప పైన చేత్తో నిమిరారు.

“నీకేం భయంలేదు. నేనున్నాను” అన్నాడు.

ఆ అభయంతో ఆమెకెక్కడలేని ధైర్యం వచ్చింది.

అయితే అగంతకులు ఆ చర్యకి తేరుకొని పరుగెత్తుకొంటూ

భర్గవ వాళ్ళకేసి తీక్షణంగా చూశాడు.

వానలో తడిసిన కారణంగా వాళ్ళని మళ్ళీ చూస్తే గుర్తు పట్టేలా

లేదు.

“ఏయ్! నీ దారిన నువ్వు పోరా! అనవసరంగా జోక్యం చేసుకోకుంటే దానితోపాటే నిన్ను కూడా చంపేయాలి వస్తుంది!” అంటూనే అతనిని అతని చేతిని పట్టుకొని గట్టిగా గుంజారు.

భయంతో ఆమె కెవ్వుమని అరిచింది.

భర్గవ ఈసారి మాటల్లో ఓదార్చే ప్రయత్నం చేయలేదు.

ఆమెని నడుం చుట్టూ చేయివేసి తన వెనక్కి తోశాడు.

“ఏయ్! దేవకూన్.... నీకేరా చెప్పేది! నాలుగు తగిలిస్తే కానీ ఎడ్డోచ్చేలా లేదు నీకు” రెండోవాడు ముందుకొచ్చాడు.

భర్గవ నవ్వాడు.

“అకాశంలో ఎన్ని నక్షత్రాలున్నాయి తమ్ముడా?” అడిగాడు.

“భోదన వాన కురుస్తూంటే అకాశంలో నక్షత్రాలు ఎక్కడుంటాయి?” అన్నాడు వాడు.

“పోనీ యిప్పటికి ఎన్ని వాన చినుకులు కురిశాయో నువ్వన్నా వున్నా?” రెండోవాడిని అడిగాడు.

“ఒరేయ్! ఏమి నిజంగా ఏమి నా కొడుకే!” అన్నాడు రెండోవాడు.

“వెరినా కొడకల్లా! అకాశంలో నక్షత్రాలు కనిపిస్తాయి. కురుస్తున్న వాన చినుకుల లెక్క తెలుస్తుంది చూడండిరా” అంటూ రెండు చేతులని కిక్కిరించి ఒక్కసారి గాలిలోకి విసిరాడు.

ఇద్దరు అగంతకులూ చెరో వక్కనా ఎగిరి కింద పడ్డారు. బైల్లు కమ్మినట్లయ్యింది వాళ్ళకి. కాళ్ళకింద నేల గిర్రన తిరుగుతున్నట్లు వుండి వాళ్ళకి.

తలలో నాలు ఆదిరిపోయినాయి వాళ్ళకి. క్షణాల్లో తేరుకొని బా పైకి దుమకబోయారు.

కానీ వాళ్ళకి ఎలాంటి అవకాశాన్నివ్వలేదు భార్గవ.

గాలిలోకి లేచి పాదంతో ఒకడ్ని మొహంపైన, రెండోవా గుండెలపైన కొట్టాడు.

ఇద్దరూ నేలపైన దొడ్లుకుంటూ దూరంగా పడ్డారు.

భార్గవ వాళ్లు మళ్ళీ లేచి తనపైన దాడిచేసే అవకాశాన్నివ్వలేదు.

ఎగిరి వెల్లకిలా పడున్న వాళ్ళ గుండెపైన నించుని కిందికి ఇచ్చేలా ఎగిరి వాళ్ళమీద పడ్డారు.

తెవ్వరుని అరిచారెవరూ.

అడవిల్ల మీద దొర్లనక్కం చేయటం కాదురా! గుండెలన్న నన్నానులైతే నాలాటి వాడితో తేల్చుకోండి" అంటూ వంగి విడిచిండులో నా గొప్పతనం అంటూ ఏదీ లేదు మొండితనం తప్ప" అన్నాడు విగించి గెడ్డంకింద బలంగా కొట్టాడు.

"చచ్చాం దేవుడా!" అరిచాడో అగంతకుడు.

"ఏరా! నెప్పిగా వుందా? మీరు పెట్టే హింస అమెకి నెప్పికాదు! 'ఫట్'మని కాలితో వాడి నడుంపైన కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకి అగం తహంతకులు! పాటు లేవలేదా వ్యక్తి.

కిచుగా అరిచాడు.

"నేను తల్చుకొంటే మీ ఇద్దరి ప్రాణాలు తీసేస్తాను. కానీ నా మనుషుల్ని చంపటం ఇష్టం వుండదు. నేను కేవలం జంతువుల్ని, క్రూర జంతువుల్ని మాత్రమే నేటాడతాను. మళ్ళీ ఈమె జోలికొస్తే చంస్తాను."

వానలో జరిగిన ముష్టి యుద్ధాన్ని ఆ అమ్మాయి విస్మయంగా తిలకిస్తోంది.

తన ప్రాణాల్ని, మానాన్ని కాపాడిన దేవుడే అతను. కాకపోతే ఆ సమయంలో అతను అక్కడెందుకు వుంటాడు.

భార్గవ అమెవేపుకి తిరిగాడు.

తనని చంపబోయిన దుండగులు నేల కరవడం చూడగానే అమె అక్కడలేని దైర్యం కలిగింది.

"మీరెవరో నాకు తెలీను. కానీ నా కోసం ఇంత ప్రమాదాన్ని మీరు దుర్మొన్నారు నన్ను కాపాడారు. మీకు నా కృతజ్ఞతలెలా చెప్పకోవాలో నీడంలేదు" చేతులు జోడించింది.

చీకటిగా వున్నప్పటికీ వానకి అమెకూడా పూర్తిగా తడిసిపోయినట్లుగా వున్నట్లైంది. అమె గొంతు వణకడంతో ఇంకా ఆ సంఘటననుంచి తేరుకోలేదని అర్థం అవుతోంది భార్గవకి.

అతను చిన్నగా నవ్వాడు.

"అసదలో వున్న వాళ్ళని అదుకోడం మనిషిగా నా కర్తవ్యం. అసదలో నా గొప్పతనం అంటూ ఏదీ లేదు మొండితనం తప్ప" అన్నాడు భార్గవ.

"ఏ పని చేసినా లాభాన్ని ఆశించే ఈ రోజుల్లో ముహూ ముఖం అమ్మాయిని కాపాడడం కోసం మీరు ప్రాణానికి తెగించారు. వీళ్ళు రహంతకులు!" అందామె.

"ఈ విషయాన్ని ఇక్కడితో వదిలేయండి మేడం. వీళ్ళు లేచేలోగా క్కొచ్చింది బయటపడాలి మనం" అన్నాడతను.

అమె కిందపడి వున్న వాళ్ళకేసి ఓసారి చూసి—

"నిజమే! వెళ్ళిపోదాం." అంది.

అమె అతని చేయి వట్టుకుని ముందుకి నడిచింది.

వాన జోరు ధారావరకూ తగ్గిపోయింది.

ఇంకా చిన్నగా కురుస్తున్నా ఇప్పుడంత ఇబ్బందిగా అనిపించు
లేదు.

కానీ కొస్త చలిగా మాత్రం వుంది.

“ఈ వానలో వాళ్ళు కారులో వెళ్ళిపోతే?” అన్నాడతను.

అమె భయంగా చూసింది.

“వద్దు వాళ్ళ మీ వెహికిల్ ఆధారంగా మీ వివరాలు తెలుసుకో
టారు. వానలో ఎలాగూ తడిసిపోయాం. మీ బండిపైనే వెళదాం!” అం.

అమె మాటల్లో నిజం ఆతన్ని మరో మాట మాట్లాడనివ్వలేదు.

అంత అలజడిలోనూ అమె అంత తెలివిగా ఆలోచించగలిగింది.

అంటే అమె మనసు చాలా గట్టిదయి వుండాలనుకున్నాడు.

ఎందుకైనా మంచిదని కాదు చైర్లలోంచి గాలి తీవేళాడు.

ఇప్పుడు వాళ్ళు తమని పాలో చేస్తారన్న భయంకూడా లేదు.

మోటార్ వైకిల్ దగ్గరికి అమెతోపాటుగా నడిచాడు భార్యవ.

అంతవరకూ వానలో తడవటం చేత నాలుగైదు కిక్కులు కొట్టి
గానీ స్టార్డ్ కాలేదు మోటార్ వైకిల్.

అమె వెనక ఎక్కి కూర్చుని ఆతని నడం చూస్తూ చేతిని వేసింది.

అమె గుండెలు ఆతని పీపుకి మెత్తగా తగిలాయి.

అమె చలికి వణుకుతున్నట్లుగా ఆతను గ్రహించాడు. మోటార్
వైకిల్ కదిలింది.

అమె చెప్పిన చోట పెద్ద కాంప్లెక్స్ ముందు మోటార్ వైకిల్
ఆపాడు భార్యవ.

అమె కిందికి దిగింది.

పూర్తిగా తడిసిపోయి రెండు చక్రాల బండిని నడవటం చ
శక్తం.

చలికి వణుకుతున్న గొంతుతో-

“గుడ్ నైట్!” అని స్టార్డ్ చేయబోయాడు భార్యవ.

అమె గణుక్కున బిండి హండిల్ని పట్టుకొని-

“భలేవారే! లోపలికి రాకుండానే వెళ్ళిపోతారా!”

“చాలా రాత్రయ్యింది!” అన్నాడు.

“ఫ్యాలేదు. నేనే రమ్మంటున్నానుగా! కాఫీ తాగి వెళ్ళుచు.”

అంతలో వాచ్ మెన్ వరుగెట్టుకొచ్చాడు.

అమెని చూసి-

“సలాం మేడమ్!” అన్నాడు.

ఆతని ఎదురుగా సంభాషణ పెంచడం ఇష్టం లేకపోయింది
భార్యవకి.

అయినా మెల్లగా అన్నాడు-

“ఇంత రాత్రివేళ కాఫీ ఏమిటి మేడమ్”

ఆతని మాటలకి అమె అందంగా నవ్వింది.

ప్రోస్టిక్కోలో వెలుగులోనూ, దీపాల కాంతికి అమె వలువరన నెల
వంకలా తళుక్కుమంది.

పెదేమలు అందంగా విచ్చుకున్నాయి.

“పెచ్చగా వుంటుంది. తడిశారు కదా!”

“రేపు కలుస్తాను”

“పోనీ కాఫీ కోసం కాకపోయినా నా కోసం రావచ్చుగా”

అతను అమె ముఖంలోకి చూశాడు.

“మళ్ళీ ఆ రాడీకొస్తారేమోనని భయం. నన్ను ప్లాట్ లోకి చేర్చి
వెళ్ళిపోండి” నెమ్మదిగా అంది.

“ఆతని ముందు ఈ మాటల్ని ఎందుకు?”

వాచ్మెన్ తమ మాటలన్నీ వింటున్నాడని ఆమెని వారించాడు భార్గవ.

“ఇతనికి తెలుగు రాదు” అన్నదామె.

అసలామె ఎవరో?

ఆ రొడిలు ఆమెనెందుకు ఎత్తుకొచ్చారో! అత్యాచారమో, హత్యో ఎందుకు చేయాలనుకొన్నారో అన్న వివరాలూ ఆమెని అడిగి తెలుసుకోవాలనే ఆరాటం ఇంతవరకూ వేధించింది.

అయినా మర్యాద కోసం ఆ సందేహాన్ని పక్కకి నెట్టాడు.

ఆమె బలవంతం చేస్తోందిప్పుడు లోపలికి రమ్మని.

తన సందేహాలకి నివృత్తి కలుగుతుంది.

బండి దిగి పార్క్ చేసి ఆమెతోపాటు నడిచాడు భార్గవ.

ఇద్దరూ లిఫ్ట్ దగ్గరకు నడిచారు.

లిఫ్ట్ బోర్డు మీద వున్న నెంబర్లు చూసి అది అరంతస్తులున్నాయన్న మాట ఈ కంప్లెక్స్ లో అనుకొన్నాడు.

ఆమె మూడో నెంబర్ నొక్కింది.

“మీది థర్డ్ ఫ్లోరా?”

“అవును. నెంబరు థ్రీ నాట్ థ్రీ” చివ్వుగా నవ్వుతూ జవాబిచ్చిందామె.

ఆమెనే చూస్తూ మౌనంగా నిలబడ్డాడు భార్గవ.

ఇరవై, ఇరవై నాలుగు మధ్య వుండద్దు ఆమె వయస్సు. కట్ చేయబడిన జాత్తుని రబ్బర్ బ్యాండ్ తో ముడివేసుకొంది.

జాత్తు చివర్ల నుంచి నీరు కారుతోంది.

వానికి తడిసిపోయిన చీరా, జాకెట్ ఆమె ఒంటికి అతుక్కుపోయి ఒళ్ళు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

మునిసంబితో పెడిమని కొరికాడతను.

ఆమె అతన్ని గమనించి చిరునవ్వు నవ్వింది.

అంతలో లిఫ్ట్ ఆగింది.

దోర్ తెరచుకోగానే బయటకొచ్చి థ్రీ నాట్ థ్రీ ఫ్లాట్ కేసి నడిచారు. గుమ్మం దగ్గర అందంగా తగిలించబడిన స్లవర్ వాక్ లోకి చేరిన పోనిచ్చి కాళంబెనివి తీసింది.

ఆ కాళం కలుపుకి వేసి “లోపలికి రండి” అంటూ మరోసారి అతన్ని ఆహ్వానించింది.

లోపలికి నడిచాడతను.

“కూర్చోండి—నేనిప్పుడే వస్తాను” అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

సోపాలో కూర్చుని నలుచేవులా పరికించి చూశాడు భార్గవ.

రోడ్ కలర్ పెయింట్ తో గోడలు తళతళలాడుతున్నాయి.

అక్కడక్కడ అమర్చిన వాల్ ఫ్లేట్స్ ఆ గదికి మరింత అందాన్ని సున్నాయి.

అన్నింటిలోకి ‘ఉబోడయం’ అన్న పెయింటింగ్ అతన్ని బాగా ఆకట్టుకొంది.

నెమ్మదిగా లేచి ఆ పెయింటింగ్ కి సమీపంగా నిలబడి చూస్తున్నాడు భార్గవ.

అదే సమయంలో వెనకగా అడగుల చప్పుడయ్యింది.

“మీకూ అదే నచ్చిందా?”

వెనుక నుంచి ఆమె గొంతు విన్నగానే కలతిప్పి చూశాడు భార్గవ.

డ్రస్ చేంక్ చేసుకొని వచ్చిందామె.

ఆమె తెల్లని సిల్క్ ట్రాన్స్ పరెంట్ మేక్స్ లో మెరిసిపోతోంది.

కల తుడుచుకొని ఉత్తనే దువ్వుకొని ఒదిలేసినట్లుంది. భుజాలపై పడుతోంది గిరజాల జాత్తు.

అమె కదులుతోంటే జాత్తు కూడా అలలు అలలుగా కదులుతోంది. మోడి ముక్కు, పెద్ద కళ్ళు....వల్చుని పెడిమలు అమె చాలా అందమైందని వేరే చెప్పనవసరం లేకపోయిందతనికి.

కానీ విశాలమైన అమె కళ్ళతో ఏదో విషాదం.... బాధ స్పష్టంగా గోచరిస్తున్నాయి. ఆ విషాదంలోనూ ఓ సౌందర్యం....అందులోనే ఓ నిషా.

ఎక్కడో ఓ మామూలు పగులు వేసిన అందమైన గాజు బొమ్మలా వుందామె.

అలా అమెకేసి చూస్తూ వుండిపోయాడు భార్గవ.

"ఏమిటలా చూస్తున్నావు?"

నవ్విందామె.

బెన్నెట్లో మెరిపే గోదావరిలా ఉందామె నవ్వుతూనే.

చూపే వాళ్ళ చూపుకి గాలం వేసే ఈ నవ్వు అమెకి ఓ అమ్మక మైవ ఆకర్షణ అనుకొన్నాడు భార్గవ.

"నాకు చెప్పనేలేదు" రెట్టించిందామె అలా నవ్వుతూనే.

"మీ అందాన్ని చూస్తున్నాను"

"అందాన్ని చూస్తున్నారా లేక నన్ను చదువుతున్నారా?"

ఈసారి భార్గవ నవ్వుకొన్నాడు.

"ఇంటిలిజెంట్!"

ఎక్కడోకానీ అందానికి తెలివికి ఇంటి కుదరదు.

"అదే అకోటంబాను. ఇప్పుడర్థం అవుతోంది వాళ్ళు మిమ్మల్ని ఎందుకీ ఎత్తుకొన్నారు."

అకోచనల్ని అడిపుకోకి తెచ్చుకొంటూ అన్నాడు భార్గవ.

అతని మాటలకి అమె ముఖం పారిపోయింది. అంతవరకూ చిరిగి నవ్వుకొలిచిపోసిన అమె ముఖం క్షణంలో చిన్నబోయింది.

"ఎందుకనుకొన్నావు?" వేలవంగా అడిగింది.

"అరవై ఏళ్ళ ముసలిదానిపైన కూడా అత్యాచారాలు జరుగుతున్న ఈ రోజుల్లో మీలాంటి అందమైన అడదానికి రక్షణకక్కర్లేంది చెప్పండి?"

అతని మాటలు విన్న తర్వాత అమె ముఖంలోకి తిరిగి పాత కళ వచ్చింది.

"వాళ్ళు చేసినదాల్లో తప్పు లేదంటారు. తప్పంతా నా అందానిదేనా?"

కళ్ళు తిప్పుతూ అడిగింది.

అప్పుడామె మరింత అందంగా కనిపించింది.

"ఏమో! కానీ వాళ్ళనా వడికి శ్రోత్వహించింది మాత్రం మీ అందమే అనివిస్తోంది" చెప్పాడు భార్గవ.

"అయితే అందవిహీనంగా లేని అమ్మాయి నెత్తుకుపోతే మాత్రం తప్పు దుండగులది. అదే అందమైన అమ్మాయి అయితే తప్పు ఆ అందానిది. ఆ నేరం వాళ్ళది కాదంటారు. కళ్ళు మూసుకుపోయిన శామోంతులకి అడదాని అందంతో వసికాదు నర-ఆచనరం తీరదం" అంది.

"నా ఉచ్చేక్యం అదికాదు. మీ అందానికి నేనిచ్చిన కాంప్లిమెంట్ అది" చేసేదిలేక నిజాన్ని ఒప్పుకున్నాడు భార్గవ.

అమె చిన్నగా నవ్వింది మరోసారి.

"ఇందాక మీరు వాళ్ళతో ఫైట్ చేస్తుంటే గొప్ప ధైర్యవంతులను కొన్నాను. ఇప్పుడు తెలుస్తుంటే ధైర్యంపోపాటు చూసేమో, మాట నేర్చు కూడా కలవారనే. మీలాంటి మగ మహిళాణ్ణి కనబడితే ఏలాంటి అడవిరైవా నీరాజనాలర్పిస్తుంది. మనసుని పాడేసుకొంటుంది. ఓ.కే. మీరు ముందు తడి బట్టలు మార్చుకోండి. మా ఇంట్లో ముగ్గులూ లేవు తనక మీకి తెల్ల చీర ఇవ్వక తప్పకదేదు. దాన్నే యింగీ అనుకోండి. అవ్కోర్స్! లంగా అనుకొన్నా చీరే అనుకొన్నా పర్వాలేదు పైన బవలు కప్పుకోండి."

పోడి బట్టలు అందించింది.

“ఇంటికిపోతాను కదా! ఇవన్నీ ఎందుకు?”

“మీరు నాకు చేసిన ఈ సహాయానికి ఈ కాస్త సేవన్నా చేసుకునే అదృష్టాన్ని కలిగించండి. ఇందులో నాకు సంకోషమే కష్ట శ్రమ లేదు. బట్టలు మార్చుకోండి. ఇప్పుడే వస్తాను” అని లోపలికి వెళ్ళిందామె.

మరో అయిదు నిమిషాల్లో తిరిగొచ్చిన ఆమె చేతిలో ప్రేకో కప్పుని కాఫీ పొగలు కక్కుతూ సువాసనను వెదజల్లుతోంది.

“కాఫీ తీసుకోవ్వాను. వద్దంటే హాట్ డ్రింక్ వుంది” ప్రేని టీసాకు పైన పెడుతూ అంది ఆమె.

ఆమె మాటలకి కాస్త తుక్కుపడ్డాడు భార్గవ. ఇండాక వీర అందిస్తూ ‘ఇంట్లో మిగిలిపోతా లేదు’ అన్న ఆమె మాటలు మనసులో మెదిలాయి.

ఆమె అతని నందేహాన్ని చదివినట్లు అంది—

“అశ్చర్యం దేనికి? మగాళ్ళు లేని ఇంట్లో హాట్ డ్రింక్స్ ఏమిటవా! అని అడవాళ్ళు చేసుకోవాడవన్న నియమం లేమిగా” అల్లరిగా నవ్వింది.

అలా నవ్వుతున్నప్పుడు ఆమె భుజాలు చిత్రంగా కదిలాయి.

గుండ్రటి ఆమె అందాలు బంతల్లా అల్లల్లాడేయి పల్లటి నై టీలో.

“తన భావాలని ఆమె సునాయాసంగా చదివేస్తున్నందుకు అశ్చర్య పోయాడు మరోసారి. ఏమీ జవాబు ఇవ్వాలో తెలిక మౌనంగా వుంటే పోయాడు భార్గవ.”

“నేను కాన్సర్ను తెలిస్తే ఇంతెంత అశ్చర్యపోతారో మీరు. బ్రాంటి విస్కీ, కాకపోయినా, వీర్, డిన్, వైన్ తరచుగా తీసుకొంటాన్నేను. మొహా మాటవడకండి. ఇంట్లో అన్ని వెరైటీలు వున్నాయి” అంటూనే కాఫీ కప్పు అందించింది.

ఆ కప్పు అందుకుంటూనే ఆమె చేతి వేళ్ళని కాకాడు భార్గవ.

తీగల్లాంటి ఆ వేళ్ళ స్పర్శ అతని నగలను చిప్చిమికించాయి. అనుకోకుండా ఆమె చేతిని తన చేతితో అదిమిపట్టాడు భార్గవ.

అంత రాత్రివేళ తనను నిర్భయంగా ఆహ్వానించిందామె. ఆమె మాటల ధోరణి, ఆమె అందం అతన్నా నమయంలో మైకంలో పడేస్తున్నాయి.

“ముందు కాఫీ తాగండి”

నవ్వుతూనే మృదువుగా హెచ్చరించింది.

ఆ మాటలతో తనను కాను అడుపుకోకి తెచ్చుకున్నాడు భార్గవ.

పెళ్ళి వారేదానికి. అలాని మిగిలిపోతే కాన్సర్ వేరే భార్గవ కోరి దగ్గరయిన అడవాళ్ళతో అందాన్ని, అడవాన్ని కొండినవాడే అతని కాఫీ యిస్తున్నామని కొందరు దుండగుల వాసులంటే కాపాడి, ఇప్పుడామెని తను కోరుకోవడం అత్యాచారం కంటే తెక్కివుతుంది. గిట్టిగా కలసిపోతాడు భార్గవ.

కొద్ది కాలం క్రితం అతనిలో చెలరేగిన అంజలి స్థానంలో ఇప్పుడు వచ్చాకావం చోటుచేసుకుంది.

ఆ మార్పు అతని ముఖంలో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

మనసు మూలల్లోని భావాలను మనా మనానగా చదివేయగల ఆమె అతనిలోని భావ సంపలనాన్ని తెలుసుకోవడం చిటికెలో నవ్వి.

ఇప్పుడతని పైన గౌరవం, నమ్మకం రెండూ కలిగాయి.

ఇకను మనా మనాలు మగవాడే అనిపించేలా ప్రవర్తించిన భార్గవ కొద్ది క్షణాల్లోనే ఆమె ప్రశంసకి పాత్రుడయ్యాడు.

“ఇంతవరకూ మీరడగలేదు. నేను చెప్పలేదు. నా పేరు మహిషా.... వృత్తి కారణంగా ‘సిషా’గా మారిపోయింది” బరువుగా వుందామె స్వరం.

“మీరు వక్రి కాకండి! భార్గవ రాముడిలా అన్యాయాన్ని ఎదుర్కోవాలన్న కోరికతో మా నన్నగారు భార్గవ అని పేరు పెట్టారు. కాఫీ నేను

కూడా వృద్ధివరంగా అనామకుడిగా మిగిలిపోయాను. కష్టపడి నేను చేసే సాహసకృత్యాలు చేశానని పేరు పైన చలామణి అవుతున్నాయి. ఒక్క మాటతో చెప్పాలంటే ఓ ప్రముఖ హీరోకి కూడా మిగిలిపోయాన్నేను" అమె దాదాపు కనీసోర్ చేయడానికన్నట్టుగా తన గురించి చెప్పాడు ఆతను.

అమె ఆతను తనను పోషించడానికి, డ్రైర్లం చెప్పడానికి చేస్తున్న ప్రయత్నానికి సంతోషపడిపోయింది.

"నిజమేనేమో భర్తవగారూ!

నా బాధని, ఆవేదనను దామోని బయట వాళ్ళ అనందం కోసం బాధ్యం చేయడానికి అలవాటు పడ్డానన్నట్లు.

నా బాధని అర్థం చేసుకుని నన్ను ఓచార్పాలని చూపిన మొదటి వ్యక్తి మీరు. అందుకే మీ దగ్గర దానినిపించటంలేదు. వాళ్ళు....అదే అమిందగులు నన్నెత్తుకెళ్ళింది మీరనుకున్న కారణం కాదు. ఇది అసల కారణం...."

మాట్లాడితూనే లోనటికి వెళ్ళి తిరిగొచ్చిన మనీష ఆతని కెదురుగా విలబి చెయ్యి వాచి చూపించింది.

అమె అరచేతిలో ఓ పెద్ద వైజా గోళినియంత రాయి ధగ ధగ మెరుస్తోంది.

ఆతను పిరిక్కినట్లాడు.

అది వజ్రం....

కోహినూర్ వజ్రం స్థాయిలో కనిపిస్తోంది. సానబడితే అది మరింత కాంతిని వెదజల్లుతుంది.

అమె ఆతని కెదురుగా కూర్చుంది.

"దీన్ని ఓ వజ్రాల వ్యాపారి తెచ్చాడిక్కడికి. కొంతమంది పెద్ద వాళ్ళకి దీన్ని అమ్మాలని భేరంపెట్టాడు. కానీ భేరం కుదరలేదు. సానబడితే యిది మరో కోహినూర్ వజ్రం స్థాయిలో మేయరకం వజ్రం అవుతుందన్నాడు. అయితే ఆ కేస్ ని చంపాలని కొందరు చూడారు. కేస్ కొన్నాళ్లు నా దగ్గరే వుండిపోయాడు.

ఆతనికి అనుకోకుండా గుంటె జబ్బు వచ్చింది. ఇక బ్రతుకితానో లేదో అన్న ఓ అసహ్యకంకో వెళ్ళిపోతూ యీ వజ్రాన్ని అయిన నాకు బహుమతిగా యిచ్చేశాడు. ఇది నా దగ్గర వున్నట్టు మొత్తానికి వాళ్ళకి తెలిసింది. గత రెండు నెలలుగా దీని కోసం నాకు టెలిఫోన్ చేసి చెడిరించటం, దాన్ని సంపాదించడానికి అఖిరికి నాపైన అత్యాచారం కూడా చేశారు."

అమె అగి దిగులుగా ఆతనికేసి చూసింది.

భర్తవ నొనట్లు మునిపడినాయి.

విస్మయంగా చూశాడామెకేసి.

టీఫాయ్ కింద అరలో సిగరెట్ పెట్టెని తీసి ఆతని ముందుకు తోసింది మనీష

"థాంక్స్...." అంటూ సిగరెట్ వెలిగించాడు భర్తవ. అమె కేసే చూస్తుంటే-

"నా మాటల్లో నమ్మకం కుదరలేదా మీకు?" అడిగింది.

ఆతను చిన్నగా నవ్వాడు.

"నమ్మకం కుదరక కాదు! ఇంత విలువయిన వజ్రం గురించి నా రెండుకు చెప్పావా అని....? ఇప్పుడు నేనే దాన్ని అపహరిస్తే...?" అన్నాడు.

అమె ఓ వెగ్రి చూపు చూసింది.

"మీ మీద నాకా నమ్మకం ఏర్పడింది" అంది.

“నేనెవరో, నా పూర్వజులు మీకు తెలియవు. పరిచయం అయిన ఈ కొద్ది నిమిషాల్లో నాకు యింత విలువయిన వక్రానికి సుబంధించిన సహచారిని చెబుతున్నాను. అందమయిన అడవాన్ని చూస్తే బ్రహ్మచేపుకే రిమ్మరితుగుతుందంటారు. విలువయిన నువ్వని చూసికప్పుడు తక్కువైనా అని ఎలాంటి వాడికయినా అనిపిస్తుంది. మీరు నాకే చెప్పారో, ఇంకెవరికన్నా చెప్పారో తెలియదు. అంకికంటే దాన్ని మీ తెలివితక్కువకనం అవుతోవారో, లేక మంచికనం అనుకోవారో అర్థం కావడంలేదు.

“అర్థం అయినా కాకపోయినా నేనో నిర్ణయానికొచ్చాను. ఈ వక్రాన్ని నేను కాపాడలేను. దీనికోసం ఏ క్షణంలోనయినా ఆ రాక్షసుడు వాడినీ ఎదురుకోవచ్చు. నేను కాపాడుకోలేను కాబట్టి, ఇప్పుడు దీన్ని ఎదిరిపోయిన మీకే యివ్వబోతున్నాను. పరిస్థితులు చక్కబడితే దాన్ని అమ్మేసి యిద్దరం పండుకుందాం!

దీన్ని, నన్ను కాపాడినందుకు పారితోషికంగా మీకిచ్చే డబ్బున్న మాట!”

అతని చేతికి వక్రాన్ని అందించింది మనీష.

అమె తనపట్ల చూపించే అభిమానానికి కదిలిపోయాడు భార్గవ.

ఐదుకుతెరుపు కోసం హోటల్లో దాస్సులు చేస్తున్న ఓ యువతి ... తన మీద పుంచిన నమ్మకం అతన్ని ముగ్ధుడిని చేసింది.

“మనీషా! మీరు నా పైన పుంచిన నమ్మకానికి నేను నిజంగా కృతజ్ఞుడిని. మీకు చూటిస్తున్నాను నా కంఠంలో ప్రాణం పుండగా దీన్ని నా నుంచి ఎవరూ కొంగిరించలేదు. ఇందుగ్గానూ మీరు నా కిస్తానన్న సంగతి వాటా నాకు అవసరం లేదు. మీరుంచిన నమ్మకం చాలు నాకు.”

మనీష నిశ్చింతా నవ్వింది.

“నర్లైయి. ఆసరీ వక్రం అమ్మకము వరకూ నేనంటా బిల్లి! పుంసారికవా! అమ్మకాలొచ్చిద్దం. ఈలోగానే నేను వాళ్ళ చేతుల్లో నురటిస్తే దాన్ని మీరే పుంచేసుకోండి నా కాసుకగా!”

ఆ మాటలకి అదిరిపోతూ భార్గవ.

“వాళ్ళ మీకు ప్రాణహాని తలపెడతారన్న భయం, అనుభవం మీకుంటే ఇక్కడుండ సవసరంలేదు నాతో వచ్చేయండి. మీ మీద ఈగ వాలకుండా నేను కాపాడతాను. ఒంటరి వాడినని నందేలాంచకండి నా పట్ల మీకే ఇబ్బంది కలుగనియను.”

అమె అతని చేతిని తన చేతికి తీసుకుని నిమిరింది.

“ఈలాంటి సమయంలోనే ఇంక నిగ్రహంగా ఉన్న మీరు కా విషయంలో ఏదో కొందరపడతారనుకోను! కానీ నేను మీతో పుండే నిమ్మని చెంగున కట్టుకున్న వాళ్ళ పుతారు. నా కారణంగా మీరు కోరి ప్రమాదాన్ని తెచ్చుకొన్న వాళ్ళ పుతారు.

నేను ఇక్కడే పుండే వాళ్ళు నాపైన దాడిచేసిన వాళ్ళకి కావల్సిన వక్రం నా దగ్గర చొరకదు. కనుక నన్ను వదిలేయడానికి అచోకం పుంటుంది. ఇంక ఈ విషయంలో మరోమాట చెప్పకుండా వెంటనే వెళ్ళిపోండి. నాళ్ళే క్షణంలో నయినా రావచ్చు.”

అమె ఎందుకో కంగారుపడుతోంది.

“ఇంతకీ ఆ గ్యాంగ్ ఎవరు?” అడిగాడు.

“తెలియదు!” అంది.

అలాంటి అమె చెప్పినది కరెక్ట్ కానీ అమెనలా అవడలో వదిలి వెళ్ళడానికి అతనికి మనస్కరించవలసివచ్చింది.

తరువాతయిస్తూ అలాగే పుండిపోయాడు అతను.

“స్లీక్! భార్గవా! వెళ్ళిపోండి” మరోసారి అభ్యర్థించింది మనీష.

“మనీషా!” అమెని పేదతో పిలిచాడు.

అమె కళ్ళెత్తి అతనికేసి చూసింది.

“మిమ్మల్ని విడిచి వెళ్ళలేకపోతున్నాను. నేను వెళ్ళాక ఏదయినా అదృశ్యం జరిగితే అది నా అక్రమవల్ల మీరు అనదకి గురై చూడరని నేను జీవితాంతం నిలబడి మాట్లాడుతుంటే అనిర్వచనీయమైన భయము కలుగుతున్నాయి బాధవడాల్సి వస్తుంది” అగాంతిగా నుదురు రాసుకుంటూ అన్నాడు. తనకి

“నా నుండి ఏమీ ఆశించకుండా నా పట్ల ఇంత క్రద్ద చూపిస్తున్నందుకు థాంక్స్. ఆమె అతని చెంపలపైన చేతుల్ని వేసి నిమిరుతూ అతని ముఖాన్ని చంపి అతని పెదవులపైన ముద్దుపెట్టుకొంది.

నా జీవితంలో కొత్త పరిణామం మీలాంటి వ్యక్తితో జరిగి వుంటే ఈ రోజు నా బతుకు మరోలా వుండేది! నా పట్ల మీరు రిస్క్-లో పడకుండా చిన్న కోరికన ఇప్పుడింతా తీవ్రం చేశారు దయచేసి వెళ్ళిపోండి భర్త పనులుకునేదాన్ని కాను.”

రేపు మనం కలుద్దాం!”

“ఎక్కడ?”

ఆమె క్షణం ఆలోచించింది.

రేపు ఎడమకొండగంటకి. ఇందిరా పార్క్ వినియోగిడి గురితన గేటెడ్గర్ కలదాం. అతని చేతిని పట్టుకుని లేవదీసింది మనీష.

ఆమె భయపడుతుండనే విషయం వణుకుతున్న ఆమె చేతి వేగవిషమ తెలియ జేస్తున్నాయి.

ఆమె చేతిని తన చేత్తో అదిమిపట్టి మృదువుగా నిమిరారు భర్తవ.

ఆమె కళ్ళల్లో నీరు గిర్రన తిరిగింది

ఏమిటి అనుబంధం?

ఆమె ఎవరు? తనవరు?

యాదృచ్ఛికంగా తనామెని కాపాడారు.

బహుశా తనే తనబడకపోతే ఈపాటికి వాళ్ళు ఆమెని చంపేసే వారేమో!

తను బతికించిన ఓ ప్రాణం....

అదృశ్యం సాహచర్యం రూపంలో తన ఎదురుగా....అత్యయంగా

“భర్తవా! ఇంతకంటే మీ కివ్వడానికి నా దగ్గరేమీ లేదు. మీలాంటి మంచి మనిషికి నన్ను పూర్తిగా అర్పించుకోవాలనే వుంది. కానీ నా శరీరం పవిత్రమైందే కాదు. అనే ముప్పే మరం కలుసుంటే నేను మిమ్మల్ని వదులుకునేదాన్ని కాను.”

ఆమె చెక్కిళ్ళ పైనించి నీళ్ళు జరజర జారిపోతోంది. క్షతాలపైన ఆమె తన పట్ల ఏర్పరుతుకున్న అశాధనకి నలిగి పోయాడు భర్తవ.

ఆమె భుజాల చుట్టూ చేతుల్ని వేసి ఆమెని గుండెలకి హత్తుకన్నాడు

“మనీషా! నువ్వనుకుంటున్నంత గొప్పవాణ్ణి కాదు నేను. ఈ పరిస్థితినించి బయటపడితే ...నీ గురించి నేను ఆలోచిస్తాను.”

“నీమీదాలోచిస్తారు?”

“నిన్ను నేను వెళ్ళిచేసుకుంటాను.”

ఆమె అదిరిపడిందతని మాటలకి.

అతనికేసీ నిద్రగా చూసింది.

“నేను....అప్రకటిక పుష్పాన్ని.”

అతను వచ్చాడు.

“పుట్టిన ఎందరు అస్సాదించినా దాని పరిమళం ఎక్కడికీ పోదు

మనీషా! నువ్వు బతుకుతెచ్చు కోసం తప్పకుండుగా వేసి వుండచ్చు. రక్తంతేకాక నిన్ను తప్పువారి పట్టించి వుండచ్చు నీ శరీరం మరిన

మైనదంటే నీ మనసులోని స్వచ్ఛత పోలేదు. మనసు కంటే శరీరము బల్యం కాదు."

"ఇవన్నీ మనం రేపు మాట్లాడకుండా!" అంటూ అతన్ని చేతబట్టుకుని బయటకి వెళ్లి తలుపునిసింది మనీష.

అమె తనూన్ని అతను అర్థం చేసుకున్నాడు.

ప్రమాదకరమైన ఆ ప్రదేశం నించి అతనెంత త్వరగా తప్పుకుంటాడు అంత మంచిదని ఆమెకి బాగా తెలుసు.

క్షణంపాటు గుమ్మం బయట నిలబడి మూసుకున్న తలుపులకు చూశాడు భార్గవ.

అతనికి అక్కడంచి విద్యాలయం లేదు.

దేలిలోని వజ్రం అతని ఆరచేతిని కాలేస్తున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది మనీష తన పైన వుంటే సమ్యక్ కంఠంతో బయటపూర్వం చూడమిదకుండా చేస్తోందతన్ని.

అంత రాత్రివేళ విజయైన వజ్రాన్ని తేలులో పెట్టుకు వెళ్ళు ప్రేయస్కరం కాదనిపించిందతనికి.

ఏదో సిక్స్ థెన్స్ కిడుని శంకిస్తోంది.

అటూ యిటూ చూశాడు భార్గవ.

ఓ వక్కగా వేలాడుతూ పూల కుండి కనబడింది.

గదిలోకి వచ్చేటప్పుడు ఆ కుండిలోంచే తాళం తెవిని తీయటం గుర్తుకొచ్చిందతనికి

వెంటనే ఆ కుండి దగ్గరకి చేరుకున్నాడతను.

లోపల మట్టిని కొద్దిగా తీసి వజ్రాన్ని అందులో పెట్టి మట్టి కప్పటూనే స్పీడు పెంచాడు భార్గవ.

అంత ఓపెన్ ప్లేసులో లక్షల ఖరీదు చేసే వజ్రం దాచబడింది ఎవరికి తెలియదు.

శృప్తిగా గాలి పీల్చుకుని లిఫ్ట్ కేసి నడిచాడు భార్గవ మర్నాడు అమెని ఇందిరా పార్క్ దగ్గర కలవరానికి నిశ్చయించుకున్నాడు భార్గవ.

మోటార్ సైకిల్ స్టార్ట్ చేయటోతూ వెనక్కి తిరిగి చూశాడు భార్గవ.

ఎవరో ఇద్దరు వ్యక్తులు వాచ్ మెన్ తో మాట్లాడుతుండడం గమనించాడు భార్గవ.

వాచ్ మెన్ వాళ్ళకి తనని చూపిస్తున్నాడు.

భార్గవకి అర్థం అయిపోయింది.

వాచ్ మెన్.... ఆ దుండగుల దాసతు మనుషులేనని అతను గ్రహించాడు.

అతని మనసు ప్రమాదాన్ని శంకించింది. అక్కడ క్షణం ఆలస్యం చేయటం కూడా ఎంత ప్రమాదమో అతనికి బాగా తెలుసు.

వెంటనే మోటార్ సైకిల్ స్టార్ట్ చేశాడు.

క్షణం తర్వాత వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

ఎర్ర మారుతీ కారు తనని వెంటిస్తోంది.

అందులో తనని వెంటించేవాళ్ళు ప్రాణాలు తీయటానికి వెనుకాడని కసాయివాళ్ళని అతనికి బాగా తెలుసు. కానీ కారు చాలా వేగంగా వచ్చేస్తోంది. అందులో రాత్రి సమయం.

వాన కురవడంచేత తన వెండు చక్రాల వాహనం స్పీడు పెంచితే ప్రమాదానికి దారి తీస్తుంది.

కారు దూరలేని నన్నని టైలైన్ వారుకుతుండేమోనని చూసుకొంటాడు భార్గవ.

కానీ అలాంటి అవకాశం దొరకడం లేదు. కారుకి, మోటార్ సైకిల్ కి మధ్యగల దూరం తరిగిపోతోంది.

మరికొన్ని ఉత్తాల్లో వాళ్ళకి దొరికిపోతానన్న విషయం భర్త తెలుసు.

ఆ కర్కటకులు తన ప్రాణాల్ని తీయటానికి వెనుకాడరు.

అనవశరంగా ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నాననిపిస్తోంది.

నిజమే!

అది అంత ప్రమాదకరమయిన విషయంగా సరిగణించబడలేదు. తనకి వట్టాన్నిచ్చేసింది. లేకపోతే అప్పటికప్పుడు పరిచయమైన మునుమును తెలిసి తనకి అక్షల విలువచేసే వట్టాన్నిస్తుందా? అలాని చెబితే రయినా నమ్ముతారా?

ఆశతో తప్పించుకోదానికి శత విధాలా ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

కానీ సడన్ గా వెనక కారు అతన్ని ఓవర్ టేక్ చేసి రోడ్డుకి అతరిగి ఆగింది. దాంతో సడన్ బ్రేక్ వేసి ఆపాడు భర్త.

కారులోంచి ఇద్దరు అగంతకులు కిందికి దుమికి అతని దిగిపోయారు. ఇద్దరి చేతుల్లోనూ రివోల్వర్లు వున్నాయి.

అయితే లేకపోతే వాళ్ళని చిత్తు చేయగలదు భర్త. ఇప్పుడు పరిస్థితిలో వాళ్ళకి ఎదురు తిరిగి ప్రాణాల్ని పోగొట్టుకోవడంలేదేకాదు నిజమనిపింది.

మోటార్ పైకిరేమింది దిగి నిలబడ్డాడు.

ఇద్దరిలో ఒకడు రివోల్వర్ ని అతని గుండెకి గురిపెట్టే—

“చెప్పు బే— నిషా నీకేమిచ్చింది?” అడిగాడు.

భర్త విస్మయంగా చూశాడు.

అంతలో రెండోవాడు పిస్తోలుని అతని గొంతుకి ఆనించి—

“చెప్పురా! లేకపోతే కుక్కచావు చస్తావు!”

అనే తనకి చివరి ఉత్తాలనిపించింది భర్తవకి. కానీ ఆ గండం నెలవిగా తప్పించుకోవాలన్న విషయం అతను మరచిపోలేదు.

“నిషా ఎవరు?”

ఎదురు ప్రశ్న వేళాడు భర్త.

భర్త చెప్ప చెప్తుంది.

“నిషా ఎవరో చెప్పాలిరా నీకు. దానితోపాటు వచ్చి దాని పక్కలో తొంగినిపోతావు నీకు అదెవరో తెలీదా?” కఠినంగా వుందా గొంతు.

“అమె పేరు నిషా అని నాకు తెలీదు. నాతో లిట్లీ అని చెప్పింది.”

“ఒరేయ్ ద్రామాలాడకు. గుండు దూసుకెళ్ళిపోతుంది. నువ్వు ప్లాట్ లోంచి వస్తున్నావా?” అడిగాడు ఒకడు.

భర్త చురుగ్గా ఆలోచించాడు. ప్లాట్ నెంబర్ మాత్రం కచ్చితంగా చెప్పాలి. దాంతో పేరు విషయంలో అమె తనకి అబద్ధం చెప్పించని వాళ్ళు నమ్ముతారు.

“రీ నాట్ రీ!” చెప్పాడు.

“అది నిషా ప్లాట్. మరి లిట్లీ అంటావే?”

“నాతో తన పేరు లిట్లీ అనే చెప్పింది” అమాయకంగా చెప్పుకు భర్త.

“అది నీకెలా తగిలింది?”

“జాస్టీ హిర్స్ నుంచి వస్తున్నాను దారిలో ఆటో పార్కైపోయింది లిట్లీ అడిగింది.”

“ఇంత రాత్రివేళ ఆ రోడ్డులో ఎందుకొచ్చిందో తెలీదా నీకు.”

“తెలీదు. అవగలేదు. అమెతో పని పూర్తి చేయగోవాలనిపించింది. అందుకే ఏమి ప్రశ్నలేమీ అడగలేదు.”

అమెని ఓ కార్ గర్ల స్టాండ్ తను చూస్తూవున్నాడు. అందుకు దాదాపు వుంది. కానీ ఈ పరిస్థితిలో అలా మూర్ఖాడక తప్పకూడదు.

అమె కనిపించిన సందేశం.... ఏమోతు చెప్పారో అతని హుటాహుటే వుందని నిశ్చయించుకునే వాళ్ళని.

“ఇంతకీ పని చేశావా?” అడిగాడొకడు.

“లేకపోతే మీకు దొరికివాడిరానుగా!” అన్నాడు భర్త.

"సృష్టికార్యం ఎవరు చేసినా నాకు సంతోషమే!" అన్నాడు రెండో వాడు.

"క్షమా! అనలు విషయం వదిలేస్తున్నావు. అది మనవాళ్ళవయిన పని చేశాడు. మాటల గారితో తప్పించుకొన్నాడే తప్ప వాళ్ళ బాకకా ఇచ్చి తప్పించుకొన్నాడంటి. దారిలో నీవ్వి సట్టుకొనుంటుందేసట్టాన విడిచిపెట్టేవాళ్ళు కాదు. అన్నాడు మొదటివాడు.

"జం చెప్పు... ప్రాదాలతో విడిచిపెట్టేస్తాను. అది నీకేమయ్యి ఇచ్చిందా?"

ఈశ్వరి అతని గొంతులో మూడున్న తీవ్రత లేదు.

"దాగుంది ఏదీరిచ్చే అకాశ్యంబారేమిటి? పని చేసుకొంది నేనడమివా హాని తల పెట్టారేమో అన్న అలోచన అతన్ని తిన్నేర్పింది. అయిదొండులు నేనే ఇచ్చాను" మోషిస్తోన్న మనసుని అడుపులో పెట్ట కొంటూ అన్నాడు భార్గవ.

"వాడి జేబులన్నీ చెక్ చేయ."

రెండోవాడు నివల్లూర్ ని జేబులో పెట్టుకొంటూ అన్నాడు.

భార్గవ పాకెట్స్ అన్నీ చెక్ చేశాడు మొదటి వ్యక్తి. అతనికి నల్ల తప్ప ఏమీ దొరకలేదు.

"సిక్రెట్ పాకెట్స్ ఏమైనా వున్నాయా దాన్!" వెకిలిగా నవ్వుతూ అడిగాడు వాడు.

"లేవు. కావాలంటే ప్యాంట్ విప్పకాను."

"వద్దులే! గంగలో మునిగొచ్చినవాడివి" అని—

"దొంగమొండి! ఇలాంటి సమయంలో కూడా విజినెస్ చేసుకుంటుంది" కోపంతో అన్నాడు మొదటివాడు.

"నీవ్వి పోనీయ్. మోకాళ్లు నొప్పి పుట్టుంటాయి ఈత కొట్టి. ఇంకా తేలి పడుకోరా పో!" భార్గవని వెనక్కి తోశాడు వాడు.

నిండా ముంచేస్తుందనుకొన్న తెరటం పాదాలని మాత్రమే కనపడ్డాయి. పారిపోయినట్టుగా అనిపించింది.

తేలిగా నిట్టూర్చి మోటార్ సైకిల్ స్టార్టు చేశాడు.

వస్త్రాన్ని తను పూలకుండిలో దాచి రావడం నిజంగా ఎంతో తెలివైనదని అతని మనసుకు తల పెట్టారేమో అన్న అలోచన అతన్ని తిన్నేర్పింది. అప్పటికప్పుడు లేచిపెళ్ళి ఆమెని చూసి రావాలనిపించడంతో.

రానీ అంత రాత్రివేళ తిరిగి అక్కడికి వెళ్ళడం మంచిది కాదు. ఆమె కేసును కొరి వెళ్ళిన ఆ వంతో ఆమెని తోలుకుంటూ దానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టుగా ఆమె తనని అపార్థం చేసుకోవచ్చు.

ఆ భావం ఆమె మనసులోకి వచ్చిందంటే ఆమె తనని ఎంతో దీపంగా భావించగలదు. ఇంతకుముందు ఆమెతో వెళ్ళడం వేరు. వాచ్ మెన్ కూడా తనని గుర్తు పడతాడు.

అనలు ముసీషా పరిస్థితి ఏమిటి? ఆమెకి చాలా పరిచయాలన్నట్టుగా మాటల్నిబట్టి గ్రహించాడు.

ఇప్పుడా దుండగులు ఆమె ఇంటికికొని కూడా వజ్రం ఎలాగూ దొరకదు కొద్ది ఆమెకి వాళ్ళే ఆపకారం చేయరనిపిస్తోంది భార్గవకి. ఆ విషయం అతనికి మనశ్శాంతిని చేకూర్చింది.

మనీష!

ఆమె ఎంతో ఉన్నత స్థితికి రావాలని ఆ పేరు పెట్టారు తల్లి

అద్దర్ని కనవచ్చు. కానీ జీవితాన్ని కనలేదు కదా! అంత చక్కటి వేరు ఆమె జీవిత వధం మారేసరికి అద్దాన్ని మార్చుకొని 'నిషా'గా మారిపోయింది.

జీవితంలో దిగజారినా, నైతిక విలువల్ని కోల్పోయినా ఆమె మానసికంగా మంచి సంస్కార వంతులనిపించింది.

తను తప్పల్ని అంగీకరించి కూడా వాటిమీద అందమయిన ముసుగునునే చిత్రమయిన శిశువు.... ఆత్మవంచనతోపాటు ఎదుటి వాళ్ళని కూడా వంచించే మధ్యవాదులకంటే ఆమె ఎంతో ఉన్నతులనే చెప్పాలి.

తల్మషం ఆమె శరీరానికే కానీ మనసుకి అంటలేదనిపించింది.

ఆమె గురించి అంత ఆలోచిస్తున్నాడు.

తను మాత్రం నవ్వుతూనే ఉన్నాడు.

నిజానికి పరిస్థితుల కారణంగా దిగజారిన ఓ అమ్మాయి బతుకుల్ని ఉద్ధరిస్తే ఆ పని చేయడం కూడా మెచ్చుకుంటాడు.

అనలు వనిత్రత అనేది అర్థం లేని నిదం తనలాంటి వాళ్ళకి.

చేపు ఇందిరాపార్క్‌లో కలిసినప్పుడు చెప్పాలి.

ఆమెని తన జీవితంలోకి ఆహ్వానించాలి.

ఆ నిర్ణయానికి రాగానే అతని మనసు చల్లబడింది.

ఇంతకు ముందు ఆమె బతుకుతెరువు కోసమే పరిస్థితుల ప్రయోగం?

వానికి తల వంచి, జీవితాన్ని కాల్చుకుని వుండవచ్చు. వెళ్ళున తర్వాత తనకి లాయర్‌గా వుండే చాలు.

పార్క్ గేటు దగ్గర నిండున్నాడు భార్గవ. అతనిచ్చి గంటన్నేల చిరాకు పడుతూ కాలాన్ని వృథా చేస్తున్నాడా? చాటింది.

మనీష రాలేదు.

సరిగ్గా పదకొండు గంటలకి వస్తానంది.

"హూ రాలేం?"

ఒకేచోట ఓ మనిషి వెయిట్ చేస్తూ నిలబడితే చూసేవాళ్ళకి అనుమానం వస్తుంది.

టైమ్ చెబితే ఆ టైమ్‌కి బచ్చితంగా రావడం భార్గవకి అలవాటు.

ఆమె రాకపోవడంతో చాలా చిరాగ్గా వుండతనకి. వెయిట్ చేయటం

ఓ వ్యక్తి ఎక్కడో హాయిగా తన పని చూసుకుంటూ తన సంతోషంలో తనుంటే మరో వ్యక్తి ఆ మనిషి కోసం ఎదురు చూడటం ఓ విప్లవకరం.

రోడ్డుకి రెండువైపులా దృష్టిని సారించి చూశాడు.

అప్పటికి ఓ సిగరెట్ పాకెట్ అయిపోయింది. రెండో పాకెట్ పెన్ చేసి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ఓంటి గంటయ్యింది.

ఆమె రాలేదు.

అంతలో ఓ మెరుపులా హిమా కలిగిందతనకి. లక్షల ఖరీదయిన

గ్రాన్ని తనని నమ్మి ఇచ్చిన మనీషా రాలేదంటే.... రాలేని పరిస్థితుల్లో ఉంటే?

ఆమెకేదైనా అపాయం జరిగిందా?

చిగురుటాకులా వణికిపోయాడు భార్గవ.

ఆమె అక్కడ సహాయం కోసం విలవిల్లాడిపోతూ వుంటే ఆమె

అంతే! నెంటనే ఎగిరి మోటార్ సైకిల్ స్టార్టు చేశాడు భార్గవ.

మనీష వుండే అపార్టుమెంట్‌కి కొద్ది దూరంలో వెహికల్ అపాడు

ర్గవ.

పోలీసు వ్యాన్, టీపు అగి వున్నాయి. కాంప్లెక్స్ ముందు జనం....
భార్య మనసు కిడు శంకిస్తోంది.

జనాన్ని అడుపు చేస్తున్నారు పోలీసులు.

అటు తిరిగి పోలీసులతో ఏవో చెప్తున్నాడు వాచ్ మెన్.

ఆ స్థితిలో తను అక్కడికేళ్ళదం అంత తెలివయిన పని కాదని
భార్య గ్రహించాడు.

ఆ పీఠి చివర వున్న పాపు దగ్గరకి నడిచాడు భార్య.

సిగరెట్ పెట్టె కొని సిగరెట్ వెలిగించాడు. జేబాలో ఓ పాకెట్
వుంది. ఉర్దవే పాపుముందు అగి వివరాలు అడిగితే అనుమానం రావచ్చు.

వాడి దగ్గర ఏవో కొని- మాటల్లో వివరాలు రాబట్టవచ్చన్నదే
భార్య ఆభిప్రాయం.

“ఏంటా జనం? పోలీసు లెండుకొచ్చారు?” అడిగాడు.

యథాలాపంగా అడిగినట్టు అడిగాడు.

“ఆ బిల్డింగ్ లో ఓ సిట్ట వుంది సార్. భలేగా వుండేది. దాన్నెవరో
రాత్రి వూరేళ్ళాడు” చెప్పాడు పాప్ పాపు కుర్రాడు.

గుండె ముట్టుమంది భార్యకి.

“అమె పేరు?”

“నిషా!”

“వాళ్ళ వాళ్ళెవ్వరూ లేరా?”

“క్లబ్బుల్లో, హోటళ్ళలో డ్యాన్సులు చేస్తుంది. దానికెవరూ లేరా
సార్. అప్పుడప్పుడు ఎవరో ఒకళ్ళని తెచ్చుకొనేది. ఎవడో రాత్రి వూరే
వచ్చాడట. ఎవన్నా గొడవ జరిగిందేమో! ఖతంచేసి పారిపోయాడు.”

సారగు మూసేస్తూ చెప్పాడు పాప్ పాపువాడు.

వాడు పరిశీలనగా చూస్తే తన భావాల వెల్లడయిపోతాయని భయపడ్డాడు భార్య.

ఇంకా ప్రశ్నలు వేస్తూ కూర్చుంటే వాడికి అనుమానం కలగవచ్చు
“రోజులే అలా ఉన్నాయి. అంతే జరిగి వుంటుంది” వాడిని నమ్మి
న్నట్టుగా అని బయటపడ్డాడు భార్య.

ఇంకా ఆ పరిసరాల్లో వుండటం కూడా మంచిది కాదనిపించింది.
వాచ్ మెన్ తనని గుర్తు పట్టచ్చు. అదీకాక రాత్రికూడా ఎవడినో
తెచ్చుకొందట అని పాప్ పాపువాడు అంటున్నాడంటే తను ఆమెతో వచ్చి
నట్టు వాచ్ మెన్ పోలీసులకి చెప్పే వుంటాడు.

క్షణాలపైన అక్కడ్నుంచి కదిలాడు భార్య.

ఎంతో ఆవేదనగా వుంది భార్యకి నిజానికి ఇరవై నాలుగంటల
ముందు ఆమె ఎవరో అతనికి తెలియ

అలాగని పరిచయము కూడా కూడా గంటల తరబికి ముగ్ధుడుకోలేదు
ఏ ప్రేమ భాసలా చేసుకోలేదు ఏ వలపు వ్యాధి వల్లించలేదు.

మనీషని పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న నిర్ణయం కూడా తన ఆభిప్రాయం
మాత్రమే.

తన భార్య కావాలనే కోరికని ఆమె తెల్లపించలేదు. తన నిర్ణయాన్ని
విని ఆమె ముఖం వెలిగిపోతుందనుకొన్నాడు భార్య. టీవీతం
కుదుట పడుతున్నందుకు ఆమె ఎగిరి గంతేస్తుందనుకొన్నాడు.

ఆమె ఇచ్చిన ముద్దు.... ఒకే ఒక ముద్దు.... సదేసదే గుర్తుకు
వస్తోంది.

ఆమె అవదలో వుందని తెలిసీ తను నిర్లక్ష్యం చేసినట్టుగా ఫీలవు
తున్నాడు.

రాత్రి తిరిగి ఆమె ఇంటికి వెళితే ఆ రాక్షసుల భరించుచు ఆమెని
కాపాడగలిగేవారేమో!

అమె తీవ్రాన్ని బరిగొన్నది వాళ్ళ దుర్మార్గం కాదు. తన నిర్లక్ష్య మాత్రమే!

హంతకులు వాళ్ళు కాదు. తనే హంతకుడు. ఆ దాధ అతని ముసుని కొరిచేస్తోంది.

గుండ్ బరువుగా అయిపోయింది భార్యనకి. ఎన్నో ఉన్నటు బరువుని గుండ్ పైన పెట్టి ఉక్కు పాదంతో తొక్కుతున్నట్టు వుండతనకి.

మరీష ఉవరి క్షణాల్లో ఎంత నరకం అనుభవించిందో.

ఆ దుఃఖా అతనికి అతులేని కోటని కలిగిస్తోంది. ఆ క్షణాల్లో తనొచ్చి కాపాడరాదని అళితో ఎదురు చూసి వుంటుంది.

కొన్ని గంటల యుంచే నిశ్వాసి అమె చంపబడి వుండేది. తన అద్భుతదాడు.

అటు తర్వాత మళ్ళీ హత్యా ప్రయత్నం జరగటం, అమె చంపబడటం జరిగింది.

అంటే ఆ కొన్ని గంటలు ఇంకా అమెకి బతికే యోగం వుంటే అది ఒక వక్రాన్ని తనకి ముట్టచెప్పడానికి.

“యోగం” అంటే ఏమిటో ఇప్పుడు తెలుస్తోంది.

వాపుతుంది అమె తప్పియిపోలేని యోగం అమెదయితే, కొన్ని లక్షల బరిమి చేసే వక్రానికి సాంతదారడయ్యే యోగం తనది.

అమె మరణమే అతన్ని వేసిస్తోంది.

చచ్చుకంటే ఓ మనిషి ప్రాణం విలువైనదని అతని అభిప్రాయం.

దబ్బు సంపాదించవచ్చు.

రాసి ప్రాణాన్నెలా తీసుకొస్తా?

అమె ఎవరో తెలికపోతే తనకి గుండ్ కోత వుండేది కాదు.

అమె తనవట్ల వుంచిన నమ్మకం, స్నేహభావం అతన్ని కుంగబట్టి వచ్చాయి.

నమ్మిన ఆదాన్ని రక్షించలేని అనమర్దుడు తను.

అవకలి వ్యక్తులు బలవంతులై తను ఓడిపోలేదు. అనలు ప్రయత్నమే చేయలేదు తను.

అంటే అమె తేదన్నా ప్రహదం జరిగితే లక్షల బరిమి చేసే వక్రం తన సొంతం అవుతుందన్న స్వార్థం ఏదన్నా....అమెని కాపాడే ప్రయత్నం నించి దూరం చేసింది అన్న సందిగ్ధత.

ఎంత దుర్మార్గుడు తను?

దీనికి పరిష్కారం వుంది.

అపరాధ భావం అతన్ని నిలుపుతూ కాల్చేస్తోంది. మరీష చనిపోవాలి మరీతగా అతని మనసు మీద ఆధిపత్యాన్ని పొందింది.

“మరీష! నువ్వు నిజంగా మరీషవే. నేను అబ్బుడిని. నీ ముందు కూడా నిలిచే అర్హత లేనివాడిని నేను.”

కొన్ని గంటలపాటు మంచం మీంచి లేవలేదతను.

ఆ దుఃఖపు వడి తగ్గగానే అతని మనస్సు మేల్కొంది.

పాన్ షాపు కుర్రాడు అన్న మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

రాత్రి అమెతో వచ్చినవాడే అమెని చంపి పుంబాడన్నది వాడి అభిప్రాయమేనా? లేక పోలీసులూ అలాగే అనుకుంటున్నారా?

అంటే వాళ్ళ దృష్టిలో తనే హంతకుడా?

కంపించిపోయాడు భార్య.

అమెతో తనని చూసింది వాచ్మెన్ ఒక్కడే.

అతను తనని అంత బాగా గుర్తుంచుకొంటాడా? తను ప్లాట్లోంచి బయటికి వచ్చినప్పుడు దుండగులకి వాడే తనని చూపించాడు.

కనక అతనికి ఆ సంఘటన బాగా గుర్తుండవచ్చు.

రాసి షాపు కుర్రాడి మాటల ప్రకారం అమెతో ఎవరెవరో కావడం అలవాటే కనక తనని అతనంత ప్రత్యేకంగా చూసి వుండకపోవచ్చు.

మరికొంత కాలం ఆ దబ్బునలాగే మరుగున వుంచడమే ప్రేమ స్కరం.

అయితే ఖరీదైన బట్టలు, కొత్త స్కూటరు చూసి తనతోపాటే వుండేస్తూ తనకున్న ఆవుల్లో ఒకదైన ప్రభు అడిగాడు:-

“ఏం గుర్రా! ఏదన్నా లాటరీ కొట్టావా? ముడవన్నమా?” అని.

“రెండోవే! ఈ మధ్య మా కాలయ్య పోయాడని తెలుసుగా. అయినాకు రాసిపోయిన పొలం అమ్మేశాను”

అబద్ధం చెప్పాడు భార్గవ.

అతని కాల పోయిన మోటా వాస్తవమేనని తెలిసినవాడు కావడంతో ప్రభుకి ఆ విషయంలో నమ్మకం కలుగలేదు.

“అంతేలే! అలాంటిదేవో కలిసిస్తే తప్ప మన గొర్రె తోక బిళ్ళలో చూర్చేయి వుంటుంది” అన్నాడతను క్యాజువర్ గా.

అతనికి విషయం తెలిక అన్నా, ఆ మోటాలు నూటికి మారుపాతా నిజం అనిపించింది.

ఇప్పుడు భార్గవకి ఎంతో శిశ్నితగా వుంది. తన వెనకాల దబ్బుదన విషయం మనషికి కలిగించే నిబ్బరం అది.

ఇప్పుడైతే కొత్త పిక్చర్లలో చాన్సులు రాకపోయినా ఫర్వాలేదు.

నిజానికి డివికం అంతా మారుస్తూ తిన్నా ఆ వచ్చి దబ్బులు పోతాయి.

కానీ విచిత్రంగా అతని కిన్నుదే ఎక్కువ అనర్లు రావడం మొదలైపెట్టాయి.

మరి విచిత్రం ఏమిటంటే రెండు రోజుల క్రితమే ప్రముఖ నిర్మాత చౌదరి తనకి కమరు చేశాడు. ఆయన పిక్చర్లలో సెనెండ్ హీరో అవగా ఇచ్చాడాయన.

చౌదరి నాలుగేళ్ళ క్రితమే పిక్చర్లో అడుగుపెట్టాడు.

సుమారు వన్నెండు సినిమాలు తీశాడు.

అన్నీ మంచి చిత్రాలనే ముద్ర వడినాయి.

అలాంటి ప్రొడ్యూసర్ చేతిలో తను పడటం నిజంగా తన అదృష్టమనే చెప్పాలి.

చిన్న వేషం వారికివాలని తెగ తిరిగిన తనకి ఆ రోజుల్లో ఎవరూ వేషాన్నిచ్చిన పాపాన పోలేదు.

కానీ ఈ రోజు ఆశ్చర్యంగా, ఓ అపూర్వవశంగా అదృష్టం తనని వెదుక్కుంటూ వచ్చింది. తనకి ఆ అవకాశం రావడం అంటే ఆకాశంలోని చందమామ తన ఒళ్ళోకొచ్చి వారివట్టుగా వుంది.

రెండు రోజుల్లో మాటింగ్ మొదలు. ఊటిలో తీస్తున్నాడు చౌదరి. ఆ రాత్రే ప్రయాణం.

“ఒరేమే భార్గవా! నీ సత్తా ఏమిటో ఈ పిక్చర్లలో నిరూపించుకో. నీ బాతకం చూరిపోయినట్టేరా. నీ మాన్ బతుకు ముగిసిపోయినట్టే చాలా త్వరలోనే సుప్రసిద్ధి హీరోవైపోతావు. నీ కేర్ ఫుర్” తనని కానే అభినందించుకొంటూనే హెచ్చరించుకొన్నాడు భార్గవ.

చిత్రవర్తమానో అడుగు పెట్టినవాడిలో ఏమాత్రం టాలెంట్ ఉన్నా పోదని అనుపుతో పెట్టుకుని, వినమంగా ప్రవర్తించగలిగితే వాడు అచ్చితముగా ఓ రోజు సూపర్ స్టార్ అవుతాడు.

ప్రమాదానికి కావల్సినవన్నీ సర్దుకున్నాడు భార్గవ.

“నా కేషన్ చాలా బాగుందిరా! అందుకేనేమో బరిసిన నానాడుకులు హాసీమాన్లకి, పిార్లు కొట్టడానికి యక్కడికిస్తాడు” అన్నాడు ప్రభు.

“జెమ్ బ్రదర్. దబ్బుంటే నిన్ను వెతిగే మార్కున్న చంద్రుడిగా మార్చేయచ్చు. వృత్తిసరంగా వచ్చిన మనమే యింత హాయిగా వుంటే,

హానీమూన్ కొచ్చేవాళ్ళెలా వుంటారో...." భార్గవ చిన్నగా దగ్గుత అన్నాడు.

వాతావరణం మార్చుకి అతనికి కాస్త జలుబు, దగ్గు వట్టుకున్నాయి చేపింది.

"ఎలాగూ ఊటి వస్తున్నాం అని తెలుసుకుదా! ఓ అమ్మాయిని వెంట తెచ్చుకుంటే దాగుండేది" అన్నాడు ప్రభు.

"అమ్మదు మనని మెడపైన చెయ్యి వేసి గెంజీవాళ్ళు" కోసం అతనికి అన్నాడు భార్గవ.

ప్రభు సిగ్గుపడ్డాడతని మాటలకు.

చౌదరికి క్రమశిక్షణ విషయంలో మంచి పేరుంది.

వృత్తే రైవం అంటాడతను.

"నిజమే దానీ! అమ్మాయి తెక్కడయినా దొడకుతారు. చౌదరి సా పిరింగ్ అవకాశం దొరకదు" నిరాశతోనే అయినా నిజాన్ని ఒప్పుకున్నా ప్రభు.

అంతలో తలుపు చప్పుడయ్యింది.

"మే ఐ కమిన్?" అంటూ ఓ మగగొంతు వినిపించింది.

వెళ్ళి తలుపు తీగడు ప్రభు.

తెల్లకోటు, చేతిలో పైకసోకొపు.

అతను డాక్టరని అర్థం అవుతోంది.

"అమ్మాం డాక్టర్ సుధీర్! భార్గవగారికి ఒంట్లో దాగోలేదని చా గారు ఫోన్ చేయించారు."

"నేనే భార్గవని! రండి" అన్నాడు భార్గవ అశ్చర్యం నుంచి కొంటూ.

హీరో హీరోయిన్లకు కాస్త తలనొప్పి వచ్చినా అదో బ్రెండుయిన యింత గొప్పవాడై వుంటాడు" అన్నాడు ప్రభు.

అది భార్గవకి అనుభవమయిన విషయమే.

కానీ చౌదరిలాంటి ప్రముఖ నిర్మాత తనలాంటి చిన్న అర్థివైకొచ్చిన జలుబు, దగ్గుని కూడా అంత సీరియస్ గా తీసుకోవడం భార్గవని చకితపి్చి

"చెప్పండి! బ్రయిల్ ఏమిటి?" అడిగాడు డాక్టర్.

"ఏం లేదు డాక్టర్! జస్ట్ కోల్డ్ అండ్ కేస్" కొద్దిగా సిగ్గునిపించింది

"ఒన్నదే కదా అని షర్లక్ష్యం చేస్తే అది పెరిగి పెద్దదైపోతుంది. అందులోనూ మీలాంటి సినిమా వ్యక్తులకు జలుబు కూడా సీరియస్ విషయమే!

చూడండి! సాధారణంగా కోల్డ్ వల్ల గొంతు చూరిపోతుంది. ఇది ప్రాబ్లమ్ కదా!

పైగా ఈ జలుబునేదీ ఒకరినుంచి మరొకరికి అంటుకొని చిక్కుని వెళ్తుంది అందుకే పిరిచివుంటారు చౌదరిగారు" డాక్టర్ కాస్త ఎక్కువగా మాట్లాడాడు.

అయినా అంత చిన్న విషయం కూడా తనకు తట్టడంమకు భార్గవ తనమే కాను తిట్టుకున్నాడు.

డాక్టర్ ఇంజక్షన్ చేసి, కొన్ని మందులు రాసిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

"మన గొంటి వాళ్ళకోసం కూడా చౌనరిసాట్ స్వయంగా డాక్టర్ని పిలిపించటం నిజంగా ప్రత్యేకంగా చెప్పుకోవల్సిందే ప్రభూ!"

అంతవరకూ మాట్లాడకుండా ఓ ప్రక్కగా నించున్నాడు ప్రభు.

అతను కూడా అశ్చర్యపోయాడు.

"ప్రతి చిన్న విషయానికీ అంత ప్రాముఖ్యతనివ్వటం వల్లనే

"ప్రతి చిన్న విషయానికీ అంత ప్రాముఖ్యతనివ్వటం వల్లనే

నిరాటంకంగా ఊటిలో ఘాటింగ్ వదిరోజుల్లో ముగిసింది.

తిరిగు ప్రయాణానికి అంతా సిద్ధమయ్యారు.

ముందుగా చిన్న, చిక్కా అర్జిస్తు లండనికి ట్రైన్ లో టిక్కెట్లు ఇచ్చే కారు.

ప్రభుకి టిక్కెట్లు అందింది కానీ భార్యకి రాలేదు.

ఈ పదిరోజులుగా హైదరాబాద్ లో తను మిస్సయిన అమ్మాయిల్ని గుర్తుచేసుకొంటూ సామాను సర్దుకుంటున్నాడు ప్రభు.

“ప్రభూ! మేనేజర్ నాకు టిక్కెట్లు ఇవ్వలేదు. మరిచిపోయాడేమో! అడిగొస్తాను...” అన్నాడు భార్య. తన ప్రయాణం గురించి ఆలోచనలో వున్నాడతను.

ప్రభు నవ్వాడు.

“సింపురీ కామన్ సెన్స్ బానీ! నీకు టిక్కెట్లు ఇవ్వలేదంటే నువ్వే మాతోపాటు రావటం లేదని అర్థం” తన లగేజీని చూసుకొంటూ చెప్పాడు ప్రభు.

“అంటే మీరంతా వెళ్ళిపోతే నేనిక్కడ గోళికాయలాట అడిగోనా?”

“గోళికాయలాట ఏం ఖర్చు బానూ! అడ్వంతు తన్నుకొస్తే, మంచి అటలే అడిగోవచ్చు. నువ్వు ఈ సినిమాలో పైడ్ హీరోవి. కర్మకారి పెద్ద హీరోవి అయిపోతావనే భయం, గౌరవం యూనిట్ కి వుంటాయి.”

“ఏంటిరా నీ వాగుడు?”

“వాగుడు కాదు నాయనా! నువ్వు మాలాంటి బిచ్చాళ్ళతో రావటం లేదు. నీకు వి.ఐ.సి. బ్రీట్ మెంట్ యిస్తున్నారు. నువ్వు పెద్దవాళ్ళతో కలిసి కాదులో వస్తావన్నమాట...”

భార్యకి కట్టిలేదప్పటివరకు. కానీ అలా జరుగుతుందా?

కారు మొహం తెరిక, కారులో ప్రయాణం తెరికా కాదు అతని ఆశ్చర్యం!

హీరో, హీరోయిన్ తో నమానంగా తనను కూడా వాళ్ళతో కాదులో తీసుకెళ్తారా అన్నది అతనికి ఆశ్చర్యంగా వుంది.

నమ్మకం కుదరటంలేదు.

“అదేం అయ్యిందదు. మేనేజర్ నాకు టిక్కెట్లు ఇవ్వటం మర్చిపోయి వుంటాడు”

“మరీ క్లాస్ ఫోర్ లా ఆలోచించకు. నీ సంగతి ఇక్కడ ఎవరూ మర్చిపోరు. ఇది చౌదరిగారి కంపెనీ! ఇక్కడన్నీ చాలా వకదప్పిందీగా జరుగుతాయి. పొరపాట్లు, మర్చిపోవాలా జరిగే అవకాశం లేదిక్కడ...” అన్నాడు ప్రభు.

నిజమే! ప్రభు మాటల్ని కొట్టిపారేయడానికి లేదు. కానీ పెద్ద నటులతో, చౌదరిగారితో తనకి కార్లలో సీటిస్తారంటేనే విద్వారంగా వుంది. అలా అనుకునేకంటే మేనేజర్ పొరబడ్డాడేమో అనిపిస్తోందతనికి.

“నాకంత పెప్పిలిటీ చూపిస్తారనుకోను చూడూ! నేనూ మీతో టైట్లోనే వస్తాను.”

“ఉన్నది చెప్పాను. నమ్మకపోతే నడిచిరా! నీ ఖర్చు.”

ప్రభు ఎంత చెప్పినా నమ్మని అతనికి అంజనా వెళ్ళిపోయాక అర్థం అయ్యింది.

“భార్యవా! సార్ బయలుదేరమంటున్నారు...” అని మేనేజర్ వచ్చి చెప్పాడు.

అతను సూట్ కేస్ తో నడిచాడు.

కారిడార్ లో చౌదరి, హీరో, హీరోయిన్ నిలబడి వున్నారు.

ఎదురుగా చూడు కార్లున్నాయి.

భాగవత ఆయన పిలుపు కోసం ఎదురు చూస్తూ నించున్నాడు. ముందు కార్లో మేనేజర్ శర్మ కూర్చుని భాగవని పిలిచాడు. వెంటనే వెళ్ళి ఆ కార్లో కూర్చున్నాడతను. కొద్దిగా తలతిప్పి చూశాడతను. రెండో చాదరి చాదరి ఒక్కడే ఎక్కాడు. ఆయనలాగే ఆ కారు కూడా ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తోంది. తెల్లని ఫోర్న్ కారు. ముమ్మగా రెక్కలు ముడుచుకు కూర్చున్న టావురంలా వుంది. కవల వర్ణించే రాజహంసలా వుంది. మూడో చాదరిలో హీరోగాడు, హీరోయిన్ ఎక్కారు. కారు కదిలాయి. ఒకదాని వెనకే ఒకటి బయలుపేయాయి. అదంతా కలలా ఉండతనికి. చాదరి చూస్తున్న ఈ ప్రత్యేక ఆదరణ అతన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది. తెల్లారేసరికి ఈ వార్త చిత్ర పరిశ్రమ మొత్తం పాకిపోతుంది. తన విలువ ఉన్నపాటున పెరిగిపోతుంది. ఇన్నాళ్ళకి తన కలలు ఫలించాయి. రేపట్నుంచి ఎన్నో అవకాశాలు రావచ్చు. డూప్ టీవీకానికి వ్వస్తి చెప్పచ్చు. చాదరి నవ్వుతు. ఏ వ్యక్తిలోని ప్రత్యేకతనైనా ఇట్టే పసికట్టగల వ్యక్తి అని ఆయన గురించి అందరూ అంటారు. తనలోని టాలెంట్ ని ఆయన పసిగట్టి తనకి అవకాశం యిస్తున్నాడు. ఒక్కసారిగా రెక్కలాచ్చి అకాశంలోకి ఎగిరిపోతున్నంత అసహనంతో ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు భాగవ.

మూడు గంటలపాటు ప్రయాణం సాపేగానే సాగింది. మధ్య మధ్యలో మేనేజర్ శర్మ అడిగే ప్రశ్నలకి సమాధానం ఇస్తున్నాడు భాగవ.

భాగవతో మాట్లాడుతూనే మధ్య మధ్యలో వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ న్నాడు మేనేజరు.

"త్రివర్ చాదపు. ఆయనగారి కారు వెనకాల రావడంలేదు" సడన్ గా అన్నాడు మేనేజర్.

వెంటనే చాచికోయింది.

పడి నిమిషాలు చూసినా చాదరి కారు కాలేదు.

కారుని వెనక్కి బోనివ్వమన్నాడు మేనేజర్.

మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగింది కారు.

అరు కిలోమీటర్లు వెనక్కి వెళ్ళగానే వాళ్ళకి కావల్సిన కారు తన బింది.

ఉక్కిరిస్తూరు శర్మ, భాగవ, త్రివర్ కూడా!

చాదరి కారు ఓ చెట్టుకు గుద్దుకొని వుంది.

సురుక్షణం కారులోంచి కిందికి దుమికి పరుగెత్తారు శర్మ, భాగవ, త్రివర్.

త్రివర్ స్పృహలో లేడు.

చాదరి వెనక సీట్లో....అలాగే పడివున్నాడు. ఆయన నోటినుంచి వాంఛెం రక్తం ప్రవహిస్తోంది.

భాగవ వాటర్ టాటర్ తీసి శర్మకి అందించాడు.

నీళ్ళని చాదరి ముఖం పైన చల్లాడు శర్మ.

త్రివర్ విషయం తోటి త్రివరే చూస్తున్నాడు.

"సార్....సార్...." కంగారుగా పిలిచాడు శర్మ. చాదరి మెల్లగా కళ్ళు తెరిచాడు.

ఎదురుగా వున్న మేనేజర్ని, భర్గవనీ అమాయకంగా చూశాడు.

"దాహం" అంటూ పైగచేశాడు.

బాటిల్లోంచి గ్లాసులోకి నీళ్ళని వంపి కొద్ది కొద్దిగా ఆయన నోట్లో పోశాడు మేనేజరు.

కొంచెం కాగి తల తిప్పేవాడు చాలన్నట్టుగా.

అప్పుడు తెలిపినట్టుంది దాద.

ఒక్కసారిగా గట్టిగా మూలిగాడు చాదరి.

"ఎలా వుంది సార్! చెబ్బలు తగిలాయో బలంగా" జరిగిన ప్రమాదం కంటే తగిలిన గాయాలని గురించి తెలుసుకోవడం సరయినదిగా భావించాడు శర్మ.

"కాలు....కాలు...." దాదగా అన్నాడు చాదరి.

అప్పుడు చూశాడు శర్మ.

ఆయన కాలు ముందు సిట్లోకి ఇరుక్కుని వుంది

నెమ్మదిగా కాలు ఒత్తిగించాడు శర్మ, భర్గవా కలిసి.

కాలు ముట్టుకుంటేనే అరుస్తున్నాడు చాదరి.

కాలు బాగా వాచింది.

"ఎముక విరిగినట్టుంది" తనలో తనే అనుకున్నాడు శర్మ.

"భర్గవా, నువ్వు, యాదయ్య కలిసి సాయం వచ్చింది. అయ్యగారి మన కార్లో వరుకో బెడదాం" అన్నాడు శర్మ.

అప్పటికే డ్రైవర్ కి తెలివాల్సింది.

కానీ చాదరి కన్నా ఎక్కువ చెబ్బలు తగిలినా తన యజమాని పట్టి ఏలా వుందో అన్న ఆరాటం ఆతని ముఖంలో కనిపిస్తోంది.

భర్గవ, శర్మ, డ్రైవర్ యాదయ్య కలిసి చాదరిని వాళ్ళ కారులో మార్చారు.

అంతలో మూడో కారు అక్కడికి చేరుకుంది.

అంతవరకూ హీరోయిన్ తో సరదాగా మాట్లాడుతోన్న హీరో ఏళ్ళ దెండ్ విషయం వివగానే కంగారుపడిపోయాడు.

"మీ కార్లో ఈ డ్రైవర్ ని తీసుకురండి. అయ్యగార్ని మా కారులో తీసుకెళ్తున్నాం" కొందర చేశాడు మేనేజరు శర్మ.

మరుక్షణం రెండు కార్లు ముందుకి వరుగు చీకాయి.

ఫ్రంట్ సిట్లో కూర్చున్నాడు భర్గవ.

కొంచెం తల తిప్పి చూశాడు. చాదరి తలని ఒక్కో పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు శర్మ.

నిద్రపోతున్నాడో లేక స్వూహలో లేడో భాసి చాదరి కళ్ళ మూసుకొని వదులుకున్నాడు.

అయితే దాదతో ముఖం చిట్టిస్తున్నాడు.

ఏవో ఒకటి, రెండుసార్లు చాదరిని దగ్గరగా చూసినా, తీక్షణమైన ఆతని కళ్ళలోకి చూసే ధైర్యంలేక, భయభక్తులతో ఆతన్ని సరికొలనగా చూడలేదు భర్గవ.

ఇప్పుడు పట్టి పట్టి చూస్తున్నాడు.

వయసు యాభైలోపు వుంటుంది. సరైన జీవితవల్ల, కష్టాల్లో వచ్చిన దత్తావల్లా అంత వయస్సు వున్నవాడిగా కనిపించడంలేదు. నచ్చగా వున్నాడు మనిషి. క్రిమికలర్ సఫారీ అతని ఒంటి రంగులో కలిసి పోతోంది.

షెడల్లోని ఒంటి పేట చైన్ బయటకి వేలాడుతోంది. దానిచేపర పులిగోరు.

ఆతను కళ్ళ మూసుకునే వున్నా పట్టి పట్టి చూస్తున్నట్టుగా వుంది భర్గవకి.

గణక్కువ చూపుని మరల్చుకున్నాడు భర్గవ.

నోరు తెరిచి ఏమీ అనకపోయినా, చూపులతోనే కాసిందే పెద్దపురి లాంటి చోదరి అలా నిస్సహాయంగా యాక్సిడెంట్ తాకిడికి నిష్టానిగా పడి పుండరం చూస్తూంటే బాధ కలిగింది భార్గవకి.

అయిన త్వరగా కోలుకోవాలని మనసులోనే దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు భార్గవ.

అతను తనవల్ల కనపర్చిన శ్రద్ధ గుర్తొచ్చేసరికి ఆ బాధ రెండింత లైంది.

“భగవాన్! ఇంత మంచి మనిషికి ఏ ప్రమాదమూ జరక్కుండా నాపాడు.”

మనసులోనే దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు భార్గవ తిరిగి.

ఎంత కొండరగా అతనికి డాక్టరు సహాయం అందుతుందా అని తహతహ లాడుతున్నారు భార్గవ.

మధ్యలో చూపించి ఒకరిద్దరినీ వాకలు చేశాడు మేనేజరు.

మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఓ పెద్ద నర్సింగ్ హోమ్ ముందగాయి రెండు కొర్లు.

అప్పటికి తెలివిలో కొద్ది కణ్ణువిప్పి చూశాడు చోదరి.

పైకి కనిపించక పోయినా డ్రైవర్ కి బాగా ఎక్కువ చెబ్బలు తగిలాయి.

స్టీరింగ్ కి పీటుకి మధ్యలో ఉండిపోయినందువల్ల గుండె బాగా వత్తుకుపోయింది.

క్షణాల మీద అతన్ని ఆపరేషన్ ఫియేబిల్ కి తరలించారు.

చోదరికి ఏమీ అపాయం లేదని బహుశా కాలు విరిగి ఉండవచ్చు చెప్పారు.

అయితే ఆపరేషన్ టేబుల్ మీదే కన్నుమూశాడు డ్రైవర్.

ఆ వార్త వినగానే చాలా బాధపడ్డారు భార్గవ వాళ్ళంతా.

చోదరికి ఫ్యూలేడని చెప్పినా, అతన్ని గురించి ఆశ్రుతగా ఎదురు చూడసాగారు బృంద సభ్యులు

అంతలోనే డాక్టరు వచ్చి డ్రయివర్ బాడీని తీసికెళ్ళవలసిందిగా చెప్పడంతో వాళ్ళంతా అటు వెళ్ళారు.

వాళ్ళ తిరిగొచ్చేసరికి చోదరి వార్డులోకి తరలించబడ్డారని తెలిసి వార్డులోకి పరిగెత్తారు.

సరిగ్గా ఇంటి కెళ్ళబోతున్న సమయానికి వచ్చిన ఆ యాక్సిడెంట్ కేస్ ఎపెండయి అరిసిపోయిన డాక్టరు ఇంటి కెళ్ళిపోయాడు. మరో అర గంటలో లేడి డాక్టర్ ఎటు వస్తుంది కదా డ్యూటీకి అన్న చీమాతో.

కళ్ళు తెరిచే ఉన్నాడు చోదరి.

తన చుట్టూ చేరిన వాళ్ళందరినీ చూస్తూనే చిరునవ్వు నవ్వాడు

అతనిలెలా ఉందో అని అత్యంతగా చూస్తున్న వాళ్ళందరికీ ఆ నవ్వు పెద్ద రిలీఫ్ నిచ్చింది.

“ఎలా ఉంది సార్? ఏమయ్యింది?”

ఆశ్రుకగా అడిగాడు మేనేజర్ శక్య అయిన్ని నమివించి.

“నాకేం ఫ్యూలేడు— డ్రయివర్ కి ఎలా వుంది?”

అలా తీశాడు చోదరి.

క్రిందవారి వల్ల అయిన చూపించే శ్రద్ధకి మనసులోనే జోహార్లల్ని చాడు భార్గవ.

“పాపం, డ్రయివర్ పోయాడు సార్.”

విచారంగా చెప్పాడు మేనేజర్ శర్మ.

అయినన్న పరిస్థితిలో అలాంటి వార్త చెప్పచ్చో, లేదో తెలియదు. కానీ, అయిననా వార్త తెలియజేయడం తన బాధ్యతనిపించింది శర్మకి.

“అరేరే!” చాలా బాధపడ్డాడు చౌదరి.

“మీరు వెంటనే ఆ బాడిని తీసివేసి వాళ్ళ వాళ్ళకప్పగించి, జరగ వలసిన పనులన్నీ చెయ్యండి” అజ్ఞాపించాడు.

“సార్! అవి చూడడానికి నేను వెళ్ళి కనక భార్యని మీకిక్కడ పోయంగా పుంచివెళ్తాను”

వినయంగా అన్నాడు శర్మ.

“గో! నాకేం పచ్చాలేదు. కాబట్టి కదా ప్రాజెం. నన్ను చూసు కునేందుకు హాస్పిటల్ స్టాఫ్ వున్నారు. మీరంతా వెంటనే వెళ్ళి డ్రయివర్ విషయం చూడండి. అక్కరే పిల్లలు గలవాడు. ఈ వార్త విని వాళ్ళంతా షాకవుతారో! ఆ అవకాశాలు చూడండి మీరు. మేనేజర్! ముందు ఓ పది పేలు తీసి వాళ్ళ వాళ్ళకియ్యండి. నేనొచ్చాక వాళ్ళకి ఎంతివ్వాలో అంతా ఇద్దాం. ఆ కుటుంబం పీడిపాలు కాకుండా చూశాల్సిన బాధ్యత నునది.”

ఆ కంకలలోని కమాండో ఎదురు చెప్పే వైర్యం లేదు ఎవరికి.

ఒకే ఒక ఇక్కడుండిపోవాల్సి వస్తుందేమో. చౌదరిని ఈ స్థితిలో వదిలివేళే, అనుమతినుకుంటూ, పెళ్ళకుండా అగిపోతే మూటికి కాల్చివేసి ఇచ్చిన నిర్మాతలొక మొత్తగుంటూరో అనే సందిగ్ధంలో కొట్టి మోర్చాడుతున్న హీరో హీరోయిన్లకి ఆయన మాటలు అమృతంలా తోవాయి

ఎలాగూ ఆయనే వెళ్ళిపోమంటున్నారు కనక సమస్యే లేదు అనుకుంటూ రిటర్న్ గా విట్టాల్సారు.

బాగుండదని తమ వంతుగా వాళ్ళు అన్నారు ఉండిపోతామని. అయితే చౌదరి అందుకు ఒప్పుకోలేదు.

కనీసం డాక్టరు వచ్చేంతవరకూ వుండి మాట్లాడి వెళ్ళే అవకాశాన్ని కూడా ఇవ్వలేదతను నలుగురు పిల్లల తండ్రయిన ఓ అమాయకుడి శవాన్ని దగ్గర పెట్టుకుని ఇలా పైం వృధా చెయ్యడంభావ్యం కాదంటూ వాళ్ళని వెంటనే పంపించేశాడు చౌదరి.

శర్మ డ్రయివర్ శవాన్ని హాస్పిటల్ వాళ్ళ అంబులెన్స్ లో ఎక్కిస్తూంటే.... బరువయిన గుండెతో చూస్తూ నిలబడ్డాడు భార్య.

హీరో హీరోయిన్లు మాత్రం అప్పటికే జారుకున్నారు.

ఆతలోనే క్రిమ్ కలర్ కార్టాచ్చి అగింది హాస్పిటల్ ముందు.

ఆ కార్లోంచి తీవిగా దిగిందో యువతి.

తెల్లటి చీరలో దేవమాతలా ఉందామె.

ఆమె చేతిలో పైకస్కోపుని చూడగానే చటుక్కున డాక్టర్ సుదీర్ గుర్తొచ్చాడు భార్యకి.

అంతటి విషాదకర సందర్భంలోనూ ఓ చిన్న సవ్వు మెరిసింది భార్య పెదాలపై

ఆకాశమెవంక చూస్తూండగానే కారు కదిలి వేగాన్నందుకుంది.

నలుగురోజులు గడిచిపోయాయి బరువుగా.

ఈ నలుగు రోజులుగా ఆతను ప్రతిరోజూ డ్రయివర్ ఇంటికి వెళ్ళాస్తూనే వున్నాడు భార్య.

ఆరేళ్ళలోపులో వున్న డ్రయివర్ పిల్లల్ని నలుగుర్నీ చూస్తుంటే ఆకని గుండె ఆల్లాడిపోతోంది.

తండ్రి పోయిన విషయం కూడా అర్థం చేసుకోలేని పసివయస్సులో వున్నాడు వాళ్ళు.

నా కాలాంటి ఇలాంటి కసుగుందుల్లో, పాతికేళ్ళు చాచని ఆ ద్రువివర్ భార్య ముందు ముందు ఎన్నిపాట్లు నదాలో తయ్యకుంటేనే కడుపు చెరువైపోతోందనకి.

అయితే చాచరి దయగూఢం అతనికి కాస్త మనస్కాంతినిస్తోంది.

తన కోసం, తనని ఎటుండే ఆవదం కోసం ఒక్కొక్కటిగా ఉంచుకోకుండా, ద్రువివర్ విషయం చూసుకుంటూ కామండర్ని తరిమి చాచరి మంచితనం అతనికి ఊరదనిస్తోంది.

మనిషిని తిరిగి తేలేకపోయినా, అర్థికంగా వాళ్ళకే ఇబ్బంది ఆయన రానివ్వగలకనేది మాత్రం నిజం.

ఆ ఊహ అతనికి రిటవనిస్తోంది.

ఆ రోజు మామూలుగానే వెళ్ళాడు ద్రువివరింటికి.

వసారాలో ఓ మూలగా పెట్టివున్న పళ్ళబట్టా, వియ్యం మూలా వచారి పాతబట్టా అతని దృష్టిని ప్రత్యేకంగా ఆర్జించాయి.

ద్రువివర్ పిల్లలు నలుగురూ అక్కడే కూర్చుని పళ్ళు తింటున్నారు.

“రండి బాబూ! కూచోండి.”

అతని కాకని గమనించిన ద్రువివర్ భార్య సీత అతన్ని అటు నించింది లేచి నిలబడి చెంగు భుజం మీంచి కప్పకుంటూ.

అక్కడే వున్న చిన్న ప్లాటమీద కూర్చున్నారు భర్తవ.

ఈ వలుగురోజుగా వచ్చి పోతుండడంతో అతనంటే గౌరవ పెరిగింది సీతకి.

అతను తమ ప్రేయోధిలాపే అన్న నమ్మకం కూడా కలిగి అమెకి.

“అయ్యోగారు ఊర్పుండి పొద్దునే వచ్చారట బాబూ. ఇదిగో.... ఇవన్నీ పంపారు. దబ్బు కూడా రెండువేలు పంపారు. దేనికి ఇబ్బంది పడవద్దో, ఏం కావాలన్నా అడగమనీ కలుగు చేశారు బాబూ! ఆయన కాలు తిగగానే అంకా సర్దుబాటు చేస్తారట. నాకేం కావాలి బాబూ! ఆయన మొన్న పంపిన దబ్బుతోనే ఆరేడువేలు వున్నాయి ఇట్లాంటివి ఎన్ని వేలయినా ఎందుకు బాబూ! విద్వలకి తండ్రి లేకపోయాక....”

భోరుమంది మొహం చెంగులో దాచుకుని సీత.

ఆమె అన్నదీ నిజమే!

ఎంత దబ్బయినా ఆ విద్వలకి తండ్రి లేని లోటునీ, ఆమెకి భర్తలేని లోటునీ తీర్చలేదు.

కానీ జరిగినదానితో తన తప్పేం లేదంటూ పక్కకి తప్పుకోకుండా ద్రువివర్ తన అజాగ్రత్త ద్రువివింగ్ కారణంగానే ప్రాణాలు కోల్పోయినా. అతని కుటుంబాన్ని అదుకుంటున్నాడు చాచరి.

అది మాత్రం విశేషమే!

“అయ్యోగారు వచ్చేకారా సీత? ఎలాగుందట ఆయనకి?” అత్తుకగా అడిగాడు భర్తవ.

“పొద్దున్నావ్వారట బాబూ! కాలిరిగిందట. ఇంకా చాలా రోజులు పడవ్వు అతుక్కోటానకి. అంతవరకూ మంచం మీదే వుంటారట.”

దుఃఖంనుండి తేరుకుంటూ అంది సీత.

“అయ్యో పాపం. కాలు విరిగిందా? అనాటి ఆయన నిబ్బాన్ని చూసి ఏవో ఓన్న దెబ్బలే అనుకున్నాడు. పాపం కాలు విరిగిందంటే ఎన్నాళ్ళు పడుతుందో తిరిగి మామూలుగా లేచి నడవదానకి?”

బాధపడ్డాడు భర్తవ.

ఓ మంచి నిర్మాతనేకాక, వ్యక్తిగతంగా ఆయన మంచితనాన్ని చూపిన తర్వాత భార్యకీ ఆయన మీద ఎడ్మిరేషన్ పెరిగింది. ఆయన వెంటనే చూపి రావలసివించింది.

సీతతో చెప్పి బయటకి వదిలారు భార్య.

చౌదరి భవంతి ముందు నిలబడ్డారు భార్య.

తలెత్తి ఓసారి ఆ భవనాన్ని చూశాడు.

బ్రహ్మాండంగా వుందా నిర్మించి.

మూడంతస్తులే అయినా.... చాలా ఎత్తుగా వుంది.

తెల్లగా, పాలరాత్తో కట్టినట్టు తళతళ రాడుతోంది.

గోటు దగ్గర గూర్తూ అడ్డగించాడతన్ని.

మామూలుగానే అనుమతి లేకుండా ఎవర్నీ లోపలికి పంపడు.

ఇప్పుడాయన అనారోగ్యంతో వుండగా సంపిస్తావా?

ఆయన్ని చూచాలనే ఆటాటంతో పరిగెట్టుకొచ్చేశాడు. కానీ ఇక్కడో రెండు మూడు నెలలు పట్టచ్చు."

కొద్దిత తెలుస్తోంది. లోపలికెళ్ళడం ఎంత కష్టమో!

పెద్ద పెద్ద హిరోలనే లోపలికి వదిలేట్టు లేడీ గూర్తూ.

తనలాంటి చిన్న మనుషులు వాటికో రెక్కా?

ఏం చెయ్యాలో తోచక ఆక్కడే నిలబడ్డాను అయోమయంగా.

"అనే! జావ్ రే జావ్" అంటూ అదలిస్తున్నాడు గూర్తూ.

అంతలోనే ఆక్కడో కారాగింది.

విషయంగా నెల్యాట్ చేసి నిలబడ్డారు గూర్తూ.

ఆ కార్లోంచి మేనేజరు కర్మ దిగాడు.

ఆ సమయంలో కర్మని చూడగానే, దేవుడే దిగి వచ్చినట్టనిపించింది.

భార్యకీ.

'సార్' అంటూ అటు వరిగెక్కాడు.

"అరె....నువ్వా భార్యవా, ఎప్పుడొచ్చావ్?" అతిమానంగా పలక రించాడు కర్మ.

"ఇప్పుడే వచ్చానండీ, సార్ పొద్దున్నొచ్చారటగా? సీత చెప్పింది. చూసి పోదామని వచ్చాను."

లోపలికి పోనివ్వలేదంటూ గూర్తూ మీద వాడిలు చెప్పడం తప్పని పించింది భార్యకీ.

అది అతని ఉద్యోగ ధర్మం. ఎవరుపడితే వాళ్ళు లోపలికి రాకుండా గూర్తూనికే అతనికి ఊతమిస్తున్నారు.

అతని దాద్యతని అతను నిర్వహించాడు.

అందుకతన్ని మెచ్చుకోవారి కప్ప, నిందించ దాడతనిపించింది

"అవునుయ్యా! ఆయనకి కాల ప్రాక్చరయింది. సాపం ఒక్కయ్యూ నీ నాలుగురోజులూ అక్కడెట్లా అవస్థపడ్తారో! మామూలుగా నడిచేందుకు నీ నాలుగురోజులూ అక్కడెట్లా అవస్థపడ్తారో! మామూలుగా నడిచేందుకు నీ నాలుగురోజులూ అక్కడెట్లా అవస్థపడ్తారో!"

విచారంగా చెప్పాడు కర్మ.

"ఇప్పుడెలా ఉన్నారాయన? నేకోసారి చూడచ్చా?" మర్యాదగా అడి గాడు భార్య.

మామూలు పరిస్థితిలో ఆయనే భార్యలాంటి వ్యక్తికి ఆయన్నీ రిలో చూద్దానికి పర్మిషన్ దొరికేది కాదు.

కానీ ఆ యాక్సిడెంటు జరిగినప్పుడు అతను ఉన్నందువల్లా, అ గ్నాక చూడ కైరీకను ముఖాని, నిషతు, లో ఎతను చూస్తూన్న పాడు నిరసన, ముఖ్యంగా చొవని భార్యవ ఎలా వున్నాడంటూ ఉదయం కాగానే కర్మకుగా అనినందువల్లా ఒకసారి భార్యవని చొవని వగ్గరికి తీసుకువెళ్ళి కాసు ముఖావని అభిప్రాయపడ్తాను కర్మ.

“రావోయ్ రా! అయ్యోగారు కూడా నిన్ను గూర్చి అడిగారులే...
అస్పాయంగా భార్యను భుజం మీద చెయ్యేసి లోనలికి తీసుకెళ్ళవచ్చి
తనతోపాటుగా.

హల్లాకి ప్రవేశించారెద్దరూ.

“ఒక్కసారి సాత్తో ఓ మాట చెప్పి వస్తాను నువ్వొచ్చావని.
అంటూ లోనలికెళ్ళాడు శర్మ.

ఒక్కడూ హల్లా మిగిలిపోయాడు అతను.

తలెత్తి ఓసారి చుట్టూ చూశాడు.

సినిమాల్లో చూస్తున్న బిల్డింగ్స్ నే ఎంతో గొప్పగా అనుకున్నాను
తను యిన్నాల్లా!

ఇప్పుడి ఇల్లు చూస్తుంటే సూర్యుడి ముందు దివిటీల్లా అవి
యనిపిస్తోంది.

అయిర్ కలర్స్ తో పెయింట్ చెయ్యబడ్డ ఇళ్ళన్నీ చూశాడు ఈ
వరకూ.

కానీ ఇంత కాంతిగా ఏ ఇల్లా లేదు.

క్రిమ్ కలర్ గోడలు మెరిసిపోతున్నాయి.

ఆ గోడల్లో మొహం చూసుకోవచ్చనిపిస్తోంది.

అందమైన ఆ గోడల మీద చక్కటి సీనరీలు పెయింట్ చేసి
బిడ్డాయి.

నిజానికి ఆ పెయింటింగ్స్ చూస్తుంటే ఎక్కడో పార్కులో
న్నట్టుంటే తప్ప ఓ యింట్లో హాలులో కూర్చున్నట్టు లేదు.

ఓ గోడకి మ్యూజికల్ క్లాక్....

పైన అందంగా నేలాడుతున్న పాండ్లయిర్....

అలా చూస్తూ ఎంతసేపు నిలబడిపోయావో తనకే తెలియదు-శర్మ
నిలిచేంతవరకూ.

“రా భర్గవా! అయ్యోగారు రమ్మంటున్నారు.”

మేడ మెట్లెక్కి పైకి దారిరిగాడు శర్మ.

అతన్ననుసరించాడు భర్గవ.

చాదరి గదిని చూస్తూనే కొయ్యబొమ్మలుబోయాడతను.

ఇంతవరకూ హాలు సౌందర్యానికి మురిసిపోయిన అతనికి చాదరి
గదిని చూస్తూంటే మాట రావట్లేదు.

నీలి కాంతితో డిమ్ గా కనిపిస్తున్న గోడల మధ్య ఓ ప్రత్యేక
విషయంలా వుండా గది!

ఆ గదిలో విశాలమయిన మంచం....

ఆ మంచం తనూడుచేసిన కార్పెంటరు ఎంత కళాకారుడో అనిపి
స్తోంది.

ఆ విశాలమయిన మంచం మీద మెత్తటి పరుపు చాదరి కదిలినప్పు
డల్లా రిమాక్షనిస్తున్న పరుపు మెత్తవసం.... చూస్తూంటేనే తెలిసిపోతోంది.

గులాబీ రంగు కాటన్ దుప్పటి అందంగా మెరిసిపోతోంది.

స్వీట్ డ్రీమ్స్ అంటూ పెయింట్ చేయబడ్డ కవర్లతో ఆ విల్లోలని
చూస్తూన్న వ్యక్తికే స్వీట్ డ్రీమ్స్ వచ్చేట్టున్నాయి.

గోడలకి అద్భుతమైన నిర్మల్ పెయింటింగ్స్!

ఇంత అందమైన గది ఉంటుందని కూడా తెలియదు తనకింత
వరకూ.

దబ్బుండగానే సరికాదు- కళాహృదయం కూడా ఉన్నవాడికే ఇంత
అందంగా అలంకరించుకోవాలనే తపన వుంటుంది.

చాదరికంటే దబ్బుగల వాళ్ళెంతోమంది ఉండచ్చు. కానీ ఇంతకంటే
అందంగా మాత్రం వాళ్ళ గమనంపని వమ్మకంగా అనిపించింది అతనికి.

అలాంటి వ్యక్తి యింత చక్కగా మాట్లాడుతుంటే భాగవతి విధవైన జంటే కలిగింది.

తన కొద్దిన కష్టాన్ని భారత చేయకుండా, ఎదుటి వ్యక్తి ను అలా చూస్తూన్న ఆయన హృదయ వైశాల్యానికి ఎంతో ఆశీనందించుకున్నానని చెప్పింది.

“మీరుంటే మీ దబ్బు తింటూ మిమ్మల్ని కష్టంలో ఆక్కడ బయటిగా వదిలి వచ్చేరాము. మమ్మల్ని క్షమించండి”

చిన్నగా నవ్వాడు భాగవ.

“ఇందులో మీరు చేసిన తప్పేముంది? నామాట మీరేగా వచ్చేరాము. అయినా నా పరిస్థితి మరి అన్యాయంగా లేదుగా. అక్కడ వాళ్ళంతా నన్ను చూసుకున్నారే! మీరక్కడ వృథాగా నా వద్ద వుండిపోయేటట్లు అక్కడ ద్రవ్యవర్తక భ్యాపిల్లలకు తోడుగా వుండటమే నాకు కావాలి పిండి....”

ఇంతకే ఎరిగిన విషయమే అయినా సార్వాలిటిగా భాగవ ఆ మాటలన్నాడు.

అంతలోనే చాదరి సడన్ గా గుర్తొచ్చినట్టుండీ, శర్మ వంక తన అన్నాడు—

“చాడు శర్మా! నువ్వైంటుగా మన పరిక్రంగ్ నైటుకెళ్ళి బిల్డిని కలిసి చూట్టాడు, ఏమీ కావాలో, ఆవసరమైతే పోన్ చెప్పి పురమాయించాడు.

“సర్ సర్! భాగవ....” అంటూ ఆర్థోక్తిగా అగిపోయారు శర్మ.

“భాగవ కాస్పేపక్కడ ఉంటాడురే! నామా తోచట్లేదు నువ్వెళ్ళి నెమ్మదిగా ఆతన్ని పంపిస్తా”

తోచకపోవడం అనేదొకటుందని చాదరికి తెలియనే తెలియదనుకుంటే, ఆయన కాలక్షేపానికి భాగవని ఎన్నుకోవడం అతని అదృష్టం తలుస్తూ, కాస్త ఈర్ష్యగా భాగవ వంక చూశాడు.

‘ఎలాగయినా నువ్వప్పుడైనంతుడివోయి’ అని ఆశీనందిస్తున్నట్టుగా మాట ఉండా చూపు.

“నన్నుగత మొన్నొచ్చి యింత చాస్తూ కొట్టేవావా” అనే జలసీసే ప్రకటిస్తోంది చూపు.

“వస్తాను సార్” అని చాదరితో అని బెళ్ళిపోయాడు శర్మ. ఆ తర్వాత భాగవతో ఏకో ఏవ్వాసాటి మాట్లాడేడు చాదరి. సాధారణంగా ఫిరిం యాడప్టేలో యెదరు కలిసినప్పుడు, మూవో వ్యక్తి గూర్చి నిందించుకోవడం, విమర్శించుకోవడం చూచుతారు.

తానీ చాదరి మాటల్లో మాత్రం అలాంటిదేమీ చొర్లలేదు. ఆయన వైజం భాగవకి భాగా నచ్చింది.

‘చాగా సంస్కారం ఉన్న వ్యక్తి’ అని ఆయన గూర్చి ఆయనకు నచ్చింది.

ఆయన నిమిషాల తర్వాత ‘ఇక వస్తానండీ’ అంటూ లేచాడు భాగవ.

“ఒక్కసారి చూ యిల్లంతా చూసి నెళ్ళు. నీకు స్పెషియల్ ఇష్టమన్నావుగా... చూ స్పెషియల్ ఛాలో చూసి నెళ్ళు. బావలనుకున్నప్పుడల్లా నన్ను ఒకప్పుడైనంక నేపు స్పెషియల్ చేయిరో. నీరే అత్యంతరచూ లేదు” అన్నాడు.

‘ఇట్లు’ అంటూ బాలా ఉన్నమాట మాట్లాడానాయన. నిజానికి ‘స్పెషియల్’ అంటే ప్రాణం భాగవకి.

ఎలాంటి సమస్యలు వున్నా, స్పెషియల్ చేస్తూ సుర్పిపోతాడు అతను.

ఇంటి యజమాని మందం మీదుండగా, తోడుగా ఎవ్వరూ లేకుండా, ఒంటరిగా ఇల్లు చూడటం ఉచితంగా వుండదనే భావాన్ని ‘స్పెషియల్ ఛాలో’ చూశాలన్న కోరిక జయించింది.

మునుగులో పరవళ్ళు తొక్కుతూన్న ఉత్సాహాన్ని అదుముకుంటూ
“అలాగే పార్” అన్నాడు వివరంగా.

కోటలో తను దాటుకుంటూ వచ్చిన గదుల అందాన్ని తిలకిస్తూ
బ్లిటింగ్ వెనుక భాగానికి చేరుకున్నాడు భార్గవ.

అన్ని గదులూ చాలా సీట్‌గా, పొండికగా వున్నాయి.

ఎక్కడా ఏ పామానూ ఎక్స్‌ట్రాగానూ, తక్కువగానూ లేదు.

ఇల్లంటే యిలా ఉండాలనిపించింది భార్గవకి ఆ యిల్లు చూడక.

తనకి అలాంటి యిల్లు కావాలనిపించింది.

తక్షణం బేంకులో ఉన్న రన దబ్బంతా విత్‌డ్రాచేసి అలాంటి ఇల్లు
కొనుక్కోవాలన్న కోరిక వుట్టింది.

మరుక్షణంలోనే తన ఆలోచనకి తనే నష్టకున్నాడు.

ఆ డబ్బు కాదు, యంకో అంత డబ్బు పెట్టినా యిలాంటి యిల్లు
కాదు.

అతి కష్టంమీద సమకూర్చుకున్నా, దాన్ని మెయిన్‌చైన్ చెయ్య
గలగదం అపార్థం.

చూసి అనందించడమే తప్ప, కావాలని కోరుకోవడం ఆరాళగంగ
కోవం అరాటవడటమే అనుకున్నాడు.

పెరట్లో అంతా మొక్కలే....!

అక్కడ లేని వెరైటి లేదనిపించింది.

ఓ వైపంతా మొక్కలు....కాంప్లెంట్ వార్కింగ్‌గర్లగా పెద్ద పెద్ద
చెట్లు.

మండు వేనవిలో కూడా మిట్టకళ్యాహ్లాం అక్కడ చెట్టుకింద
హాయిగా వరుకుని నిద్రపోయేట్టుంది.

ఆ పువ్వులచుండి వస్తూన్న సువాసనలు మనసుని మత్తెక్కిస్తు
న్నాయి.

నెవ్వడిగా ఆ అందాలని ఆస్వాదిస్తూ నడుస్తున్నాడు భార్గవ.

స్వీమింగ్‌పూల్ నిచ్చేన ఓ మూల ఎత్తుగా కనిపిస్తోంది.

అటుకేసి మరలాడు భార్గవ.

స్వీమింగ్‌పూల్ కనుచూపు మేరకి వచ్చేసింది.

అప్పుడు....సరిగ్గా అప్పుడే....ఓ అద్భుతమైన దృశ్యం భార్గవ
కంటపడింది.

అకనెన్నడూ ఊహించనయి 7 ఊహించని దృశ్యం అది.

ఆ స్వీమింగ్ పూల్లో నీరంతా కడులుకోంది.

మధ్యలో ఓ అందమైన గులాబీల ముద్ద!

అదీ ఓ కామర పువ్వనుకున్నాడు.

నీళ్ళలో గులాబులుండవనే విషయం మనసుకి తోచాక.

కానీ అదీ నిజం అనిపించలేదు.

ఆ వస్తువు కామరపువ్వు అయినట్లయితే ఎలా కదలగలదు? నీటి
కదలిక ఆ వస్తువు కదలికని స్పష్టంగా చూపిస్తోంది!

అక్కర్లంతో నిలబడిపోయాడు భార్గవ.

అంతలోనే ఆ ముద్ద ఒక్కసారిగా పైకి లేచింది.

అప్పుడు తెలిసింది భార్గవకి....అది ఏ పూలముద్దా కాదు....ముద్ద
నిలికొంటే అమ్మాయని.

ఆమె అటుకేసి తిరిగింది.

కేవలం ఆమె తల వెనకభాగం, మెదా, పీఠా మాత్రమే కనిపిస్తు
న్నాయి భార్గవకి.

కానీ అవే ఆమె అందాన్ని చాటి చెపుతున్నాయి.

అమె ఒంటి రంగుని దేంతో పోల్చాలో అర్థం కావటంలే భార్యవకి.

గులాబీరంగు ఒక్క అని మామూలుగా అనటానికి లేదు.

ఇంత విచిత్రమైన గులాబీరంగు అతనికికదా చూడలేదు.

గులాబీరంగులో పాలా, పాదరసం పోసి బాగా గిలకొట్టివట్ట

డిందా ఒంటి కొంతి.

ఆ శరీర కాంతితే అతని కళ్ల బైట్లు కిమ్ముతున్నాయి.

జాట్లు ముడికట్టి పైకెత్తినట్టుంది.

శివుడి జటాజూటలా వుంది.

శంఖంలాంటి మెడ....గుండ్రటి భుజాలు.

ఆ భుజాల నున్నదనం చూస్తేనే తెలుస్తోంది.

నల్లటి స్వీట్లాంగ్ డ్రెస్ లో అమె ఒంటి భాయ మరింతగా పె నట్టుంది.

చూడబడని చృశ్యం చూస్తున్నానన్న భావన అస్పష్టంగా ములో పెడిరింది.

మరాయి అనడి స్నానమాడే వేళ పొంచి మాడ్తం అనేది సంస్కృతమైన వని కాదన్న విషయం అతనికి తెలుసు.

కానీ.... కానీ ఈ అవకాశాన్ని తారవిడుచుకుంటే ఇం అందాన్ని జీవితంలో మళ్ళీ చూడలేనేమో అన్న భయం.

కనీసం కనురెప్పలు కొట్టుకునే సమయంలో అయినా ఆ అం రాశిని చూడటం మీద కావాదదనే కొంతకతో కనురెప్పవేస్తే అమెని 'జ అయిపోతానన్న భావం అతన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది.

అతని శరీరంలోని ప్రతి అణువు అమె అందంలో నిం తోంది.

ఆ అందం ఇంతై అంతై ఈ ప్రపంచాన్నే అక్రమించనట్లుగా అని పిస్తోంది.

తను ఇంత పరీక్షగా అమె శరీరాకృతిని తిలకిస్తున్న ఓ వరాయి మాకు చూపుతో తన అందాన్ని కాగేస్తున్నాడన్న సంగతి అమెకి తెలియ.

అమె స్వీమ్ చేస్తూనే వుంది.

అమె నీళ్ళ పైన వెల్లికిలా తేలింది.

సముద్ర గర్భంలోంచి పైకి ఉద్భవిస్తున్న జంట లింగాలా అనిపిం లేలా అమె కుంభాలు అకని కళ్ళని పోగొడుతున్నాయి.

కుద కుంభాలు అన్న పదాన్ని కవులు ప్రయోగించగా చదివాడు భార్య

అసలయిన అర్థం ఇప్పుడు తెలుస్తోందతనికి.

అడదీ కొత్తకాదు తనకి.

కానీ అలాని అందరు అడవాళ్ళూ ఒక్కలా వుండరు.

శృంగారంలో ఎవరికి వారిదే ఓ ప్రత్యేకత.

అందంగా వున్నా పక్కెత్తుగా వున్న అడవాన్ని ముచ్చ పెట్టుకోటంలో త్రిక వుండదు. చిన్నచోడు, వల్చని ఎర్రని పెదములున్న స్త్రీని ముద్దాపితే హాయిగా వుంటుంది. సన్నగా వున్న స్త్రీ కౌగిలిలో ఇమడదు.

కేవలం పడక సుఖానికే తప్ప....

శిశులా లేని స్త్రీ కరువు ప్రాంతలా తోస్తుంది.

కాస్త దొడ్డుగా వుంటే వెచ్చని కౌగిలి మత్తుగా వుంటుంది.

అస్థిసంజరంలాంటి పర్వనాల్పిలు మగవాడిని ఉత్తేజపరచవు. కేవలం మొక్కదికి మాత్రమే. అవసరం తీర్చుకోటానికి.... అంతే!

ఎందరో అడవాళ్ళతో నందింథం వుంది భార్యవకి.

కొందరు సున్నితంగా, నాజుగ్గా వ్యవహరిస్తారు కృంగార క్రిడలో మరీకొందరు మొరటుగా ప్రవర్తిస్తారు.

అక్రౌచ్ ఎంత నాజుగ్గా, సున్నితంగా వుంటే ఆ ఏకాంత సమయం అంత అనందంగా వుంటుంది.

మొరటుతనం జాగుప్సవి కలిగిస్తుంది.

ఆడవాన్ని పీజిని మీటినట్లు మీటి తనకి కావల్సిన రాగాన్ని పలికిం గల చాతుర్యం, నేర్పు మగాడికి వుంటే....ఆ ఆడది అతనికి జీవితాంతం ప్రాణమిస్తుంది.

చార్జివ....నున్నది ఆమె కొదలకేసి చూశాడు.

కళ్ళ మీరుమిట్లు గొలుపుతున్నాయి.

అది కలో, విజమో తెలిదంతేదు.

అంకా అయోమయం....

తానునున్నది కూలోకమా!

స్వర్గమా?!

అంతే కంగారు....ఆ దృశ్యం చెరిగిపోతుందనే భయం.

ఆమె మానవ కాంతి!

గంధర్వ కన్యో ఎరగని మైమరఃలో అతనికి సమయం తెలు సేదు.

ఒక్కసారిగా ఆమె గట్టు మీదకి చేరింది.

అక్కడెవరూ వుండరన్న ధీమాతో కాబోయి ఆమె తన అందా చాటుకునే ప్రయత్నం చేయడంలేదు.

ఒసారి అటూ యటూ చూసింది.

ఆమె చూపుకి చిక్కితే ఎంత ప్రమాదమో అతనికి తెలుసు.

అందుకే తాస్త్ర పక్కకి నక్కి చాక్కున్నాడు.

ఆమె డ్రెస్ లేంక్ చేసుకొంటోంది.

అబ్బా....ఏమి అందం!

అగలేవి ఊహిస్తోంది.

తను తనేనా?

ఏమిటా పైక్యం తనకి?

ఇంతవరకూ ఏ ఆడవాన్ని తను బలవంతం చేయలేదు. బలాత్క రింపలేదు.

కానీ మాదగానే అనుభవించాలనే అందాన్నిప్పుడే చూస్తున్నాడు.

ఆ అందాన్ని చొదరి పొందుతున్నాడంటే జెలసీ కలిగిందతనికి. ఆమె అందానికి భయపడే చొదరి ఆమె నెక్కడికీ తీసుకెళ్ళలేదు ఏమీ క్లీర్లో వున్న హీరోయిన్ ఆమె కాలిగోటికి పోలరని అతను అనుకొ న్నాడు.

ఇంటిచ్చాడే గానీ—

మనసెక్కడా విలపలేదు చార్జివకి.

తీరామంటే నోటికి పొరలేదు....

కంటికి కుసుకు రావలేదు.

తను చూసిన ఆ మనోహర నగ్నసౌందర్యం అతన్ని ప్రతీక్షణం కలవర పరుస్తోంది.

కన్ను మూసినా....తెరిచినా ఆమె నుందర విగ్రహమే ఎదురుగా కదలాడుతోంది.

ప్రీతి నగ్నంగా చూడడం అదే మొదటిసారి కాదతనికి.

కానీ....అంత అందాన్ని చూడడం మాత్రం అదే తొలిసారి.

అదే వివరిసారి కూడా అనిపిస్తోంది.

ఆమె అందం....ఆ ఒంటి తళుకు....నునువు....ఆమె కదలికల్లో ఒలికిన కృంగారం....

ఓలే! అచ్చకత్తైన అనుభవం అమెని చూద్దం....!
అమెని తిరిగి ఒక్కసారి చూడాలనే కోరిక అతన్ని కుదిపేస్తోంది.
అవును.... అమెని చూడాలి.... ఆ అందాలరాసని చేతుల్లోకి తీసుకుని
గట్టిగా బిడించాలి.... ముద్దాడాలి.

ఆ ఊహతోనే పులకరించిందతని ఒళ్ళు.
జ్వరం వచ్చినవాడిలా వేడిగా కాలిపోతోందతని శరీరం.
తీరని కాసంతో దహించుకుపోతోంది మనసు.
అంతలోనే అమె చొదరి దాకక అన్న విషయం గుర్తొచ్చింది.
అంతే! క్షణాలమీద అతని వేడి ఓగజారిపోయింది

తెచ్చయిన ఓ అడదాని గూర్చి అలా ఆలోచిస్తున్నందుకు తనమీద
తనకే చిరాకేసింది. 'అంత చపలత్వం దాగివుంది తనలో' అనిపించిందత
నికి. కానీ మనసు కుగిసలాటలో అమె ఆలోచనలు తెగబడలేదు.

కానీ అమెని మరోసారి చూడాలన్న వెత్రికోరిక మాత్రం అతన్ని
వదల్లేదు.

అవును చూస్తే తప్పేముంది?

రోజూ ఎంతమంది తాత్మమహల్ని దర్శించగ్లేదు? అపూర్వమైన ఓట్టుయింది
అమె అందాన్ని అనుభవించాలన్న కోరికయితే తప్పుకానీ చూసి అలా
చదంలో తప్పులేదనిపించింది.

తను తప్పుదారిలో పడుతున్నానని అనిపిస్తోంది....
లేదని అనుకుంటోంది.
ఆ ఆలోచనల్లో ఆ రాత్రంతా అతనికి నిద్రలేవట్టలేదు.

మర్నాడు లేస్తూనే... కానీ అయినా తాగకుండా.... పట్టిక పో
దగ్గరికి పరిగెత్తాడ భాగవ.

చొదరి నందిరు డయిల్ చేశాడు.

అవతల ఫోన్ రింగవుతున్న శబ్దం వినిపిస్తోంది.
అంతకంటే గట్టిగా కొట్టుకుంటోంది భాగవ గుండె.
ఎవరు తీస్తారు ఫోను?

చొదరి అయితే తియ్యడు.... తియ్యలేడు.
కాలు విరిగి మందాన పడున్నాడు కనక....
ఏ వంటవాడో.... పనిమనిషో వచ్చి తీస్తే ...
ఏం మాట్లాడగలడు? ఏమని అరిగ్గలడు?

"ఒకక్షణ అమె వచ్చి తీస్తే మాత్రం ఏం మాట్లాడాలి?" అతని
మనసు నిలదీసింది.

అతనికేమీ తోచలేదు.

ఫోన్ పెట్టేదామా అనిపించింది.... పెట్టెయ్యబోతున్నాడు హడా....
అంతలోనే వినిపించింది 'హలో' అంటూ.

వెయ్యి కోయిలలు ఒక్కసారి హాసినట్టుందా గొంతు.
లక్ష తుమ్మెదలు ఒక్కసారి జామ్మన్నట్టుందా గొంతు.

ఆ గొంతు వింటూంటే అతణ్ణిని ప్రతీ అయిదు సెకండ్లలో ఒకసారి
చూస్తుంది

అమె.... అమె.... హెష పెట్టేందతని మనసు.
'హలో....'

మళ్ళీ అటువైపునుండి వినిపించింది.

ఫోన్ చేసింది తనే కనక ముందుగా తన వివరాలు చెప్పి మాట్లాడ
టం మర్యాదవి భాగవకీ తెలుసు.

కానీ మాట రావట్లేదు అతని నోట్లోంచి.

అవతల వ్యక్తి ఫోన్ పెట్టేసినట్టుగా 'క్లిక్'మని చప్పుడయ్యింది.
ఆ చప్పుడుతో అతనిలో తిరిగి చలనం వచ్చింది.

“అయ్యో.... పెరినదిలా ఎంత మంచి అవకాశాన్ని చూచుకున్నాడు తను?”

ఇప్పుడు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తే.... తిరిగి ఆమె ఎత్తుకుందని గాల్గొనింది? కన్నీ తనే నిందించుకున్నాడు భర్గవ.

అయినా ఆక చావక మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు.... ఆమె ఫోన్ ఎక్కడ వెయ్యి చేపుక్కో మొక్కుకుంటూ.

అతని ప్రార్థన ఫలించినట్లుంది. తిరిగి ఆమె గొంతే వినిపించింది ‘హలో’ అంటూ.

“నేనూ.... నేనూ.... భర్గవని....”

ఆమెకి తనకి పూర్వ పరిచయం లేదని, పేరు చెప్పినంతలో అతని గుర్తుపట్టలేదని ఆ క్షణంలో అతనికి తోచలేదు. ఏదో నోటికొచ్చి చెప్పేశాడు.

“చెప్పండి.... ఎవరు కావాలి?”

మృదువుగా అడిగిందామె.

“నువ్వెవరో నాకు తెలియదు” అని దైరెత్తుగా చెప్పి అతని నంబూరాన్ని మనసులోనే మెచ్చుకున్నాడు భర్గవ.

“చాదరిగారేలా వుంది?”

“అయన పైనున్నారు. ఎక్స్‌టెన్షన్ ఇమ్మంటూరా?” అడిగింది.

“వచ్చింది! నేనే వచ్చి అయిన్తో మాట్లాడతా.... అయన దొంగ కాలో, లేదో అని ఫోన్ చేస్తున్నా.”

మధ్యలోనే అడ్డుపడ్డాడు భర్గవ. అయనకి ఎక్కడ కనెక్షన్ వుందో అనే భయంతో.

నిజానికి ఫోన్‌లో చాదరితో మాట్లాడేంత గొప్పవాడు కాదు.

ఆమెతో మాట్లాడాలనే ఉద్దేశంతో ఆ సాహసం చేశాడేమిట అని అనిపించింది. అయినా ఆమెతో మాట్లాడాలని మాత్రం కాదుకదా!

“అయనకి ఏక్విడెంటులుంటి. ఎక్కడికి వెళ్ళలేదు మరో తెలుసుకొని మూడు నెలలదాకా! ఇంటి దగ్గరే వారుకుతారు మీకు”

నున్నితంగా చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసిందామె.

ఆమెతో మాట్లాడుతూ రదదాటులో అలా అడిగాడే తప్ప అతని ఏక్విడెంటు విషయం తనకి తెలియదా?

అయితే ఆ విషయం తనకి తెలుసనే విషయం ఆమెకి తెలియకపోవడం మాత్రం తన అదృష్టం.

ఆమెకి తెలిసి వుంటే తన రదదాటుకి ఎంత వేగంతోనే చేసి ఉండేదో.

కంటిమిన్న చేత్తో రిసీవర్ని ముద్దు పెట్టుకొని పెట్టేశాడు భర్గవ. పాతెన విస్కీ తాగినంత మత్తు కలిగించిందామె స్వరం అతనికి.

ఆమె ఎవరయి ఉంటుంది?

ఒక్కక్షణంపాటు మళ్ళీ ఆలోచించాడు.

ఆమె నాదిన ‘అయన’ అన్న పదం మనసులో మెదిలింది.

అవును.... ఆమె తప్పకుండా చాదరి భార్య!

వేరే ఏ రకపు చుట్టమయినా, ఆ బంధుత్వం వరసలోనే చెప్పి వుండేది తప్ప ‘అయన’ అనేది కాదు.

అయినా ఆమె ఎవరయితేనేం? ఓ అమృత సౌందర్యం, ఓ శృంగార చేపక.

ఆమెని మరోసారి చూడాలి.... ఆమెతో మాట్లాడాలన్న పెరి కోరిక తన చాదరి ఇంటికి బయల్పేరాడు భర్గవ.

“రావోయ్ రా! ఏంటి పొద్దున్నే వచ్చావో?”

భార్గవని చూస్తూనే అన్నాడు చౌదరి.

అప్పటికైనా ఆర్థం కాలేదు భార్గవకి తన రాక ఎంత ఆర్థంలేనో వనో....

“నన్ను మీతో చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయాను. ఇల్లంతా చూసిన తర్వాత మీ దగ్గరకొచ్చి వెలపు తీసుకుని వెళదామనుకున్నాను కానీ మీ ఇల్లు చూస్తుంటే మతిపోయినట్టుయ్యింది సార్! చెప్పి వెళ్ళాలనే కనీస మర్యాదని కూడా మర్చిపోయాను.”

అంత తొందరగా తిరిగి వచ్చినందుకు సంజాయిషీ ఇచ్చుకుంటూ అన్నాడు భార్గవ.

“భర్తా లేదు లేవోయ్! చూ ఇల్లు చూసిన వాళ్ళంతా ఇలాగే కదలి పోతుంటారు... అది మామూలేలే నాకు”

గర్వంగా నవ్వుతూ అన్నాడు చౌదరి.

“అవున్నార్.... ఇల్లు ఖలే ఉంది సార్.”

“కానీ నేను మతి పోగొట్టుకున్నది నీ ఇల్లు చూసి కాదు....! వెళ్ళాన్ని చూసి.... ఆ విషయం తెలిస్తే ముందు నీ గుంటె అగిపోతుంది”

మనసులోనే అనుకున్నాడు భార్గవ.

“భర్తా లేదు.... టిపిన్ తిన్నావా లేదా? ఈ పూట నాతోపాటు మా టిపిన్ రుచి చూడు.”

చేతి దగ్గరే ఉన్న టెర్ నొక్కాడు చౌదరి.

ఆ టెర్ ఆర్థం తెలుసుకున్నట్టే మరో రెండు నిమిషాల్లో బట్ట చక్రాలంటి తోసుకుంటూ గదిలోకొచ్చాడు. ఆ గడంతా టిపిన్ తాగి సువాసన అలుముకుంది.

అంత పెద్ద వ్యక్తితో కలిసి టిపిన్ చెయ్యడం అంటే కొద్దిగా భయపడ్డాడు భార్గవ.

“వద్దు సార్! నేనిప్పుడే తిని వచ్చాను” మొహమాటపడ్డాడు.

“అంటే ఇంత పొద్దున్నే బ్రహ్మచారివి, హోటల్ కెళ్ళి బ్రేక్ ఫాస్టు చేసేసి వచ్చావని నమ్మమంటావు? అయినా ‘పాస్ట్’ ఓసారి ‘బ్రేక్’ చేసేక ఎన్నిసార్లునా చెయ్యొచ్చులే.... రా....రా.... తొందరగా.... నాకయితే చాలా ఆకలిగా వుంది”

కంగారుపెట్టాడు చౌదరి.

‘బ్రేక్ ఫాస్ట్’ అన్న మాటని విరిచి కాదు మాటలుగా నందచ్చానికి తగ్గట్టు వాకిచ చౌదరి దమకాగ్గానికి మనసులోనే మెచ్చుకుంటూ కుక్కిలోనుంచి లేచి టిపిన్ చెయ్యడానికొచ్చాడు భార్గవ.

మీరే పెట్టు చెయ్యడం ఉపతంగా అనిపించలేదతనికి.

అయినా అక్కడ ఎంత ఎక్కువసేపుంటే ఆ నవ్వునుంచరి సాక్షాత్కరించే అవకాశం అంత ఎక్కువ అని మనసులో ఓ మూల ఎవో నవ్వుకంగా అనిపిస్తోందతనికి.

చౌదరికి బట్లర్ స్టూన్ తో తినిపించడం మొదలెట్టాడు.

“మాడు భార్గవా! ఏ అవకరమూ లేకుండా పుట్టానని గర్వపడేవాడిని అర్హుడవ్వమి. ఆ గర్వం అజాదవానికేనేమో ఈ కుంటితినం కలిగిందాడు వేపుడు.”

చౌదరి మాటల్లో ఓ విధమైన నిరాశ!

ఎప్పుడూ అందర్నీ అణ్ణాపిస్తూ మాట్లాడే చౌదరి అలా నిరాశగా మాట్లాడుకుంటే భార్గవకే అదోలా అనిపించింది.

గుంటెలదిలేలా గర్జించే సింహం ఎలుకపిల్లలా కివకిచలాడుతున్నట్టు అనిపించింది.

“ఎందుకు సార్, అలా అనుకుంటాడు? ఇది ఏవో కాత్కాలికంగా పిర్వద్ద ఇబ్బంది తప్ప కాళ్ళకం కాదుకదా?”

ఓదార్పుగా అన్నాడు భార్గవ.

“ఏం చెప్పగలం చెప్పు? ఈ రెండు నెలలూ గడిచాక కూడా బోస్ అవుట్ రేదనుకో.... తాత్కాలికం అనుకుంటూన్న ఈ అంగవైకల్యం తాత్కాలికం అయిపోతుందిగా!”

ఇంకా ఎక్కువగా ఉంది నిరాశ ఆ మాటల్లో.

ఆ మాటల్లో అనత్యం లేదు.... కానీ చౌదరివి గలగలా పారే నెలయేటిలాటి చౌదరిని అలా కుంటితనంతో మంచం వద్దనే స్థితిలో ఉపాసించుకోలేకపోతున్నాడు భార్గవ.

ఇంత మంచివాడి కలాంటి కష్టాన్ని కలిగించిన దేవుణ్ణి మనసులో నిందించాడు కూడా.

“అలా అకుభం వలక్కండి సార్.... గుండె తీసి గుండె అనుకున్నాడు డాక్టర్లు.... ఈ కాస్త విరిగిన కాలుని అతికించలేరా? మీ మనుషులో భయమే తప్ప అది జరిగేది కాదు సార్....”

చౌదరి కేసి చూస్తూ అప్యాయంగా అన్నాడు భార్గవ.

అతని మాటల్లో చౌదరి మొహంలోకి తిరిగి పాక కళ వచ్చింది.

“ఓ.కే....ఓ.కే....! నీలాంటి శ్రేయోభిలాషుల అభిమానమే నాకు శ్రీరామరక్ష! చూస్తూండు. కాలి కట్టాడదీయగానే ఎంతబాగా గెంతులేస్తానో....”

చిన్నపిల్లాడిలా అమాయకంగా నవ్వుతూ అన్నాడు చౌదరి.

తను అంత ప్రేగా నవ్వలేకపోతున్నాడు భార్గవ.

తనకో అంత విష్యల్యవంగా ఉంటున్న చౌదరి భార్య వడ్డీతో తన మనసులోని అవాంఛనీయ అభిమానానికి సిగ్గుతో ముడిచుకు పోతున్నాడు భార్గవ.

అతని పరాకుని మరోలా అర్థం చేసుకున్నట్లున్నాడు చౌదరి.

“ఏం భార్గవా! నీకూ వంట్లో వలతగా ఉందా?”

అభిమానంగా అడిగాడు.

“అబ్బే....అదేంలేద్దూర్! ఏవో ఆలోచనల్లో రాత్రి నిద్ర వట్టిక.... కలనొప్పిగా ఉందంతే....!”

కడబడుతూ జవాబిచ్చాడు భార్గవ.

“పైత్యానికి! ఇలాంటి వికారాలకి మహామంచి మందులే అల్లం పెనట్టు....అదిగో....ఆ ఉప్పాతో కలిపి లాగించెయ్యి....”

“అనారోగ్యం కలిగించినా తినేయ్యాలనిపిస్తోంది సార్ ఈ పెనరట్టు ముడుచుచు! ఆరోగ్యానికి మంచిదని మీరు హామీ ఇస్తే ఇంక వేరే పిప్పలా....వరసపెట్టి లాగించెయ్యనూ....!”

హాషాదుగా అంటూ టిఫిన్ మీద దాడి చేశాడు భార్గవ.

తినడం పూర్తి చేశాడు భార్గవ.

“వ్యాంక్స్ నర్! లంప్ లాంటి డ్రేక్ పాస్ట్ ఇచ్చారు. ఇంత తృప్తిగా ని ఎన్నేళ్ళయిందో....”

అభిమానంగా చౌదరివంక చూస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

వయసులో ఉండగా నేనూ నీలాగే తినేవాడిని. అప్పట్లో తినడానికి బోరో డబ్బులుండేవి కావు. ఇవ్వుడు తేబుకో దండిగా ఉన్నా....తని రిగించుకునే సత్తాలేదు. వయసుతో పాటు జబ్బులూ పెరుగుతాయనే వాద దివరలో....కానీ డబ్బుతో పాటే జబ్బులూ పెరుగుతాయనిపిస్తోంది.

చౌదరి మాటల్లో ఓ లాంటి నిరాశ....ఓ లాంటి వైరాగ్యం.... వయస్సాస్తే తనూ అలాగే తయారవుతాడా? “ఒక్క జబ్బుమంది” ఆ ఆలో

అలాంటి దీప్తిషను పెంచుకోవాలదని తన్ను తానే సంభాళించు న్నాడు భార్గవ.

కడిపుతో పాటు మనసూ చిరువుగా ఉంది భార్గవకి.

అక్కడకి తను తిండి కోసం రాలేదు.

ఆ సుందరిని.... ఆ అలిలోక సుందరిని.... ఒక్కసారి.... నువ్వు సారి తనివీటిరా, కళ్లలా చూసి తరించాలని వచ్చాడు.

రానీ.... ఆ అవకాశమే రాలేదు.

అమెని తనింక చూడలేదా?

ఆ అద్భుత హృదయకాళి ఇంక తన కలలోనే మిగిలిపోయింది. బయటగా ఏమీచూడలేక భాగవంతుని ఎక్కడలేని సీతనం వచ్చేసింది. అప్పటికే తనొచ్చి చాలా సేపయింది.

ఇంకా ఏ కారణంతో తనక్కడ ఉండగలడు?

నిరాశగా లేచి నిలబడ్డాడు భాగవంతుని.

“ఇంక వస్తాన్ సార్....”

సాధ్యమైనంత మాయాగా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు.

“మొండి! అప్పుడప్పుడూ వస్తాండు, నేను లేచొచ్చి మిమ్మల్ని చూడలేను కనుక మీరే వచ్చి నా కళ్ళ నడుచుకుంటారే....”

బలవంతాన వచ్చుతూ అన్నాడు చంద్రుని.

నిజానికి అక్కడే ఉండిపోవడంలే సంతోషంగా ఉండిపోయే భాగవంతుని.

“నాగిసారే కోరాడు.... వైద్యుడూ సారే ఇమ్మచ్చాడు”

అన్న సామెతలా ఏ వంకన అక్కడికి రాగలరా అని చూస్తూ భాగవంతుని ఆ అహ్వనం ఎంతో అనందకరంగా ఉంది.

రానీ.... రానీ ఈసారి తనరాక వృథా అయిపోయిందన్నదే ఆ దీగులయిపోయింది.

“మీరంతగా చెప్పాలా సార్? పీలయినంత తరచుగానే వచ్చుటాను....” రానని మొరాయిస్తూన్నా కొల్లని బలవంతాన అడుపుతే దెబ్బకుంటూ నెమ్మదిగా గది బయటికి నడవసాగాడు భాగవంతుని.

“అన్నట్టూ కింద చూ కిందలోకి వెళ్ళి చూ వంటకను తోడుచుచు ఉన్నా కమ్మని చెప్పాలా భాగవంతుని! ఇంకా బాత్తుకుంటూ ఉన్నాగా అది ముగించి వాటిలా విడదీయి చెప్పకపోతే అన్ని ముచ్చా బాధలే వస్తాయి” అన్నది చంద్రుని.

“అలాగే సార్.... అతన్ని ఇప్పుడే మీ దగ్గరే వదిలిస్తాను” బయటకి వెళ్ళిపోయాడు భాగవంతుని.

మెట్లు దిగి క్రిందికొచ్చాడు భాగవంతుని.

వంటగది ఎక్కడుందో తెలియదతనికి.

రానీ లోపల ఉండాలా అందుకనే ఈసారి ఒక్కో గది నెమ్మదిగా దాటుకుంటూ లోపలికెళ్ళున్నాడు.

అన్ని గదులకి వరదాచి వేరాడు అన్నాడు.

అంతలోనే సవర్నగా కప్పుచున్న కేక వినిపించింది. ఆ కేక వింటూనే తిరిగివచ్చాడు భాగవంతుని.

ఆ గొంతు.... ఆ గొంతు.... కనకు ఫోన్ లో విరబద్ధ అమె గొంతుగా అనిపించింది.

అవును ... అమె....! అమె!

భాగవంతుని ప్రతి అణుపూ గొంతెత్తి అరిచింది.

చియిక్కుతూ ఆ కేక విరబద్ధ వైపు తిరిగి కేకతో ముచ్చా భాగవంతుని.

అంతలోనే ఆ గదిలోంచి మరోసారి ఆ కేక వినిపించింది. ముచ్చా కేకం ఉండేంత ఆ గదిలోంచి రిఫ్టున బయటికి దూకుతున్నాంది. ఆ ముచ్చా ఒక్కోసారిందామె శరీరం భాగవంతుని ధీమా అనిపించుకుంటుంది.

ఏ వ్యక్తి కోసమయితే ఇంత మారం వచ్చాకో.... ఇప్పుడు చూడని ఇంకగా సరికపించాకో అమె అలా నిస్సహాయంగా అణుస్తూనే అగతీకపోయాడు భాగవంతుని.

అమె కనిపించిందన్న ఆనందమో... అమె ఎందుకో భయపడి
కోదబ్బు అరాటమో... కలవరపడతన్న తన స్వప్నసుందరికి సా-
వనాలన్న అరాటమో.... పీడి సరిగ్గా తెలియని స్థితిలో అమెని దగ్గర
తీసుకున్నారు భార్యవ.

ఒగురుటాకులా ఒడికిపోతోందామె.

ఒళ్లంతా చెమటతో తడిసిపోయింది.

హిస్టీరిక్ గా అరుస్తూనే ఉందామె.

అనుకోకుండా భార్యవ కొగిరి విగిసింది.

అమె! అందగా తమన్నాడన్న విషయాన్ని అమెకెలా చెప్పారో
అర్థం కావడేదక్కరి.

అమెకే అపదా రాకుండా రక్షించుకోడానికి అమెని తన గుండె
దాచేసికోవడమే మార్గం అన్నట్లుగా అమెని మరింతగా హత్తుకున్నాడు.

అదో మరల మనసి చీకట్లో ఉన్నాడన్న విషయం అమె గ్రహి-
నట్లుగా లేదు.

ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్న వ్యక్తి చేతికందిన చెట్టు మాదిరి
బలంగా నిట్టనిట్టట్లుగా అమె చేతులన్నీ చూస్తూ అలుపుకోవాలి.

అమె ఎంతగా భయపడుతోందో అర్థమయిందతనకి.

“ఏమయ్యింది? ఎందుకలా అరుస్తున్నావ్?”

తాలనగా భుజం తడుతూ అడిగాడతను.

“పాము ... పాము....”

కంపిస్తూన్న గొంతుతో ఉన్నగా అందామె.

తనున్న పరిస్థితి ఏమిటో అమెకి తెలిసినట్లు లేదు.

తనకి చేరిన అధికాన్ని వివరిస్తూ అమె మరింత పగ్గ-
బిగిందతనకి

తన కొగిట్లో నలుగుతున్న అమె మృదువయిన శరీరం అతనికి
ఒ అమృతమయిన అనుభూతి విస్తోంది.

అమె మరి తగా అతన్ని చుట్టుకుపోవడంకో.... అమె గుండె
అతన్ని బలంగా పొడుస్తున్నాయి.

అమె శరీరం మీదనుండి లేచి వస్తూన్న పరిమళం అతన్ని
మరలకురిచేసింది.

అప్రయత్నంగా అమెని బలంగా హత్తుకున్నారు.

ఒ చేత్తో అమె వెన్ను నిముస్తూ, మరో చేత్తో అమె జుట్టు నవ-
రించాడు.

అమెని అలా ఎత్తుకుని ఎక్కడో ఏకాంతానికి పారిపోవాలనిపించి-
ందతనికి

ఈ ప్రపంచమంతా భూకంపం పోయి.... అ మహా భూకంపంలో
తనా ... అమె మాత్రమే సజీవంగా ఉన్నట్లుపించింది.

అన్నిటిని.... అందరినీ మరిచిపోయాడు భార్యవ.

“పాము ... పాము ...”

అమె రిపీట్ చేసిన ఆ మాటలో ఈ భోకిలో కొన్ని వ్యత్యాసం.

భయంతో ఒ ఆకలి తనను వాతీకుతుంటే.... త నిమిషం అలా
తప్పుదారి పరిగెట్టినందుకు తనను కానే తిట్టుకున్నారు.

హుచ్చోహో, హూహూహో అమె అలా తనను వెనక్కి నెక్కి
నీడ ఉత్తేజపడితే అది వేరే విషయం.

కానీ ఇప్పుడామె ఉన్న స్థితి వేరు....

పాపం! పాముని చూసి భయపడినట్లుంది.

ఆ భయంతో తనేం చేస్తున్నదీ తనకే తెలియని స్థితిలో ఉంది.

అమె చర్యలకు తను వేరే అర్థం తీసుకుంటే అది మానవత్వం
మించుకొను.

చేతుల్లో ఉన్న ఆమెను కొద్దిగా దూరంగా తోళాడు భర్గవ.

“చూడండి! మీరేం భయం లేదు. నేనున్నాను....”

ఆమెను కుదుపుకూ ఆన్నాడు అతను.

అంత సమీపంలో ఓ కొత్త గొంతు చెవినపడేసరికి ఆమె తోకంలో కొచ్చిపడినట్లుంది.

నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచింది.

తనెక్కడుందో తెలుసుకునేసరికి ఆమెకి ఓ రెండు తీవ్రాలు పడ్డాయి.

వెంటనే అతని నుండి దూరం అయిందామె.

చెరిగిన పైట సవరించుకుంటూ “పాము....నా గదిలో....మంటికింద....” ముక్కలు ముక్కలుగా విషమూన్ని వివరించింది.

వెంటనే ఆమె గదిలోకి పరిగెత్తాడు భర్గవ. అతన్ననుసరించామె.

మంచం కిందనా, గదిలో నాలుగు మూలలా చూశాడు. ఎక్కడా పాము కాదగదా....తాడు కూడా లేదు.

“పాము....ఎక్కడా లేదే....” వెనక్కి తిరిగి ఆమె వేపుడు అన్నారతను.

“లేదు....ఇక్కడే మంచం కింద చూశాన్నేను. నా కళ్ళు చూశాను. ఇంత పొడవుగా వుంది. నన్ను మీదపడి కాచేసిందనే అనిపిస్తోన్నాను.”

భయంగా అందామె.

మళ్ళీ ఓసారి గవంతా పరిశీలించాడతను.

“చూడండి! మీరేమో పచ్చగా ఉండి భయపడినట్లున్నారు” అని భయం చెప్తున్నట్లుగా అన్నాడు.

“లేదు! నా కళ్ళతో చూశాన్నేను. అందులో సందేహం లేదు...” అని స్పష్టపరిచిందామె. ఆమె గొంతులో వణుకు....

“ఓ.కే! మీరు చూసే ఉంటావ్వు. కానీ ఇప్పుడిది గదిలో మాత్రం మీరు, నేను తప్ప వేరే ఏ ప్రాణి....చివరికి ఈగా, దోచూ కూడా లేదు. పాము బయటికి పారిపోయి వుంటుంది. మీరింత ఆ విషయాన్ని మర్చిపోయి భయంగా వుండండి” చెప్పాడు భర్గవ.

అప్పటికామె పూర్తి స్పృహతో కొచ్చినట్లుంది.

“ఠేంహ్యో! ఠేంహ్యో వెరీమచ్! మీకు చాలా శ్రమ ఇచ్చాను” మధ్యాహ్నం అందామె.

ఆ చూట లంటాన్నప్పుడు ఆమె మొహంలో ప్రతిఘటించిన ఒంటరితనం అతని గుండెని నిండిచేసింది.

పండు పెన్నెలలో కురిపిస్తూన్న పున్నమి చంద్రుడు మధ్యల నాటుకి వెళ్ళిపోయినట్లుయ్యింది.

ఏమిటిది?

ఎందుకి దిగులా మెకి?

ఎందుకి ఒంటరితనమా మెకి?

కునేటిడిలాంటి భర్త...లేవలం దిబ్బా మాత్రమే రాదు, కళా పూర్వం ఉన్న వ్యక్తి కూడా చొదరి.

వాళ్ళిద్దరికీ మధ్య ఉన్న వయోభేదం ఎక్కువే కావచ్చు—కానీ అసలు వయసుకంటే చాలా చిన్నవాడిగా, జిష్టిగా, చారుభ్యంగా వుంటాడు చొదరి.

అందువల్ల ఇద్దరి మధ్యా పెద్ద తేడా కనిపించదు.

ఆమె ఎందుకో బాధపడుతోందన్న విషయం అతనికి బాధని, సంతోషాన్ని కూడా కలిగించింది ఒకే సమయంలో.

తను అతిమానిస్తూన్న వ్యక్తి బాధపడుతోందన్న విషయం అతని బాధ కలిగిస్తూంటే, పూయివాడి యల్లాలయన ఓ అడది తన భర్తను హాయిగా గడవనందువల్లనేనేమో బాధపడుతోందనీ, ఆ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకుంటే ఆమెని తనవానిగా మార్చుకోవడం ఏమంత కష్టం కాదనీ ఆకనిక సంకోచం కలిగింది.

నిజానికి ఓ నలసారం చాలగొట్టి, ఓ ఇల్లాలని తనవేపు లాక్కోలనుకునే నీవక్కం లేదు అకవిలో.

కానీ....కానీ....ఆమెవట్లు అతనికేర్పడ్డ ఆకర్షణ, అనురాగం అతనికి తెలియకుండానే అతనిలో ఆ మార్పుని తెచ్చింది.

“నేనేదో మీకు సాయుధంగా మీరు నాకు ఛాంక్స్ చెప్పినట్లేదు. మీకు విజంగా సాయుధగలిగితే, అది నా ఆస్పత్రిగా భావిస్తాను. పిన్నియర్గా అన్నాడు భార్గవ.

అలా అంటూనే ఓసారి తన చేతుల వంక చూసుకున్నాడు.

ఆ చేతుల్లో ఇంకా ఆమె ఒదిగి ఉన్నట్టే అనిపిస్తోంది.

ఆమె నుండి తనలోకి పాకన ఆ కరెంటు ఇంకా ముత్తూనే ఉందనుకుంటే ఆ అనభవం తియ్యగా మెదుల్తూంటే....

మాటల్లో మర్యాద కురిపించడం అతనికి కాస్త కష్టంగానే ఉంది. మరొక్కసారి ఆమెను చేతుల్లోకి తీసుకోవాలని ఉంది.

కానీ తనలా చేస్తే ఆమె తనని నొక్కతో బయటికి గెంటించు ఆశ్చర్యపడనక్కర్లేదు.

“మీలా క్షణంలో నాకు కోడుగా లేకపోతే భయంతో గుండాగిరిగా ఉన్నాను నేను ఇంటికి మీరెవరు? మమ్మల్నికవరకెప్పుడూ చూడలేదు. అసలు మీరిక్కడెందుకున్నారు?” ప్రశ్నలవర్షం కురిపించిందామె బయటపడింది.

“నా మీరు భార్గవ. ఉన్న వేషాలేవే నటుల్ని నేను. అంతకంటేకూడా మన భార్గవకానే ఈ పిల్లతో అవరికి తెలుసు నేను చాచరిగారిని చూసి పోరామని వచ్చాను. మొన్న యుక్తికెంట్ నమయంలో నేను పారికోనే ఉన్నానుకెంకి! పోతే నేనిక్కడికి రావటానిక్కారణం అంటూ, చాచరిగారి కంటచుంపి పోతున్నారోసారి రమ్మని చెప్పచున్నాడు. అతన్ని పిలవటం కోసం ఇబ్బందిచ్చాను”

చెప్పాడు భార్గవ.

“ఓ! అయితే మీరు ఆయన కోసం వచ్చా?”

ఎందుకో ఆమె ముంం వల్లబడినట్లునిపించి భార్గవికి.

“లేదు....నేను చాచరిగారి కోసం వాడేదు నీ కోసమే....నన్ను చూడాలనే వచ్చాను” అని చెప్పాలనిపించిందకనిక.

కానీ....చుంపి నేర్పుకున్న నాగరికత మనసులోని భావాలని యిలా తప్పుగా బయటికి రానివ్వదు.

“చూడండి....కొన్ని పరిచయాల చాలా విచిత్రంగా జరుగుతాయి. నేను చాచరిగారి పరిచయంకాదు ఈ ఇంట్లో అడుగుపెట్టాను. కానీ అనుకోకుండా మీరొచ్చి చూశాను. ఇలా మీకో పరిచయం జరగాలనే నేర్పుకు నాకు చాచరిగారు తెలిపేలా చేశారేమో.”

“జమీనేమో! ఆయన కోసం ఎందరో వస్తారు. అంకా అక్కడి నుంచి అతీ పెళ్ళికోతారు. మీరిలా లోపలికి రావటం నాకు సాయంగా నిలబడనికేనేమో!”

ఆమె ఉపయోగించిన ‘సాయంగా నిలబడం’ అన్న పదం కేవలం అప్పుకు జరిగిన పంపుచనని ఉద్దేశ్యంతో పెట్టుకుని అన్నట్లునిపించలేదు భార్గవికి. ఆమె అంతకంతగూకొని భావాలని చరమానానికి ప్రయత్నం చేయాలనుకున్నాడు.

“అరేదో గొర్రాకో మాట్లాడుతున్నట్లున్నారు. ఈ కాస్త పరిచయం లేదే వాడు. చాలా ముఖం కలగలేదు, నన్ను అట్టుడిగా భావించి అన్నం చెప్పింది” అని అన్నంకి అలాగే చూస్తూ అన్నం భాగం

అంతలోనే ఆమె ముఖంపై నవ్వు మారిపోయాయి.

“భరేవారే! ఇబ్బందిమొదలైంది చెప్పండి. ప్రత్యేక పరిం ప్రాంతం నాకు, చాలా దూరం వీరి కోరిక వారింపన నాకు నేలమీద కాళ్ళుంటే నడవాలి అవసరంలేదు. కాబట్టి నుంచి వెంటనే పాపాలు నోట్లనీడ నడవగలగలేదు అలాంటి నాకు ఇబ్బందిమొదలైంది పుంటాయి....?” అడిగి నవ్వు ఆమె.

చానీ....ఆ నవ్వు మనస్సుల్నిగా నవ్వునట్లు లేదు.

తెచ్చిపెట్టుకున్నట్లుంది, మొహానికి అతికించుకున్నట్లుంది.

ఆమె మొహం నవ్వులున్నా, కళ్ళు నవ్వులేదని అర్థమవుతో ఉంది భాగం.

హా! ఆమెతో ఎలాగయినా తను మాట్లాడుతూ గడిపితే చాలు. ఆమె మనసునన్ను అనికో ఏమీ చెప్పకపోయినానరే....ఆమె మొహం చూస్తూ ఉనికిమంతా గుండెయ్యిగలవనిపించింది.

“మేడమ్! ఇంతకీ మీ పేరు చెప్పనేలేదు....” నానుస్తూ అన్నం భాగం.

“ఓ! సారీ! మర్చిపోయాను. ముందుగా పేరుచెప్పి పరిచయం కోవాలన్న ప్రాథమిక మర్యాదని మర్చిపోయాను. నాపేరు రైలా... మీ రైలా చాడరి” దర్పంగా అందామె.

“రైలా....”

అనుకోకుండా ఆ పేరు అడిగి చేకదతను.

“ఏం, అక్కర్లేంగా ఉందా? నాదీ ప్రాంతం కాదు. కలకత్తా అవ్వ కల ఉండేవాళ్ళం. మా నాన్నగారికి ‘రైలా మజ్నా’ల కథ చాలా తెలిసింది. అందుకే నాకా పేరు పెట్టారు. చాడరిగారో సారి వ్యాపారీకా అక్కడికి వచ్చినప్పుడు నన్ను చూసి వెంటనే పెళ్ళి చేసుకున్నారు”

చాడరిలాంటి ధనికుడిని ఉదాహరించిన వశం చేసుకోగలిగిన తన కొండగారికి ఆమె అతిథి మనదటంలో తప్పదనిపించింది భాగం.

సృష్టికర్త బ్రహ్మ కూడా కళ్ళున్నగించి చూసే అందం ఆమెది.... అందాన్ని మించిన హాయి....వయ్యారం....

బంగారానికి కావి అప్పినట్లుగా కోయిల కంఠం.

“అన్నం భాగం! మీమ్మల్ని పేరుపెట్టుకుని భావించ మన్నాడు కదూ! అయితే నాకో పాయం చేయగలరా?”

“అదో అదృష్టంగా అనుకుంటాను. చెప్పండి. ఏం చెయ్యను?” వెంటనే ఆశ్రయంగా అడిగారు భాగం.

“మరేమీ కాదు-ఇంట్లో ఒంటరిగా వుంటే ఏమీ తోవలేదు. పాయం శ్రం అలా బయటికి వెళ్ళాలనుంది. మీరు కాస్త కంపెనీ ఇవ్వాలి” అంది ఆమె.

పైనుంచి ఇంద్రుడే దిగిచ్చి “ఈ కాస్త ఆమృతం తాగిపెట్టా” అని బ్రతిమిలాడుతున్నట్లునిపించింది భాగం.

“అంతకంటేనా మేడమ్! చెప్పండి ఎన్నింటికి రమ్మంటారు?” కొండరగా అడిగారు భాగం.

“మీరిక్కడికి రావట్టు ఇందిరా పార్కు దగ్గర వెయిట్ చేయండి. ఐదు గంటలకల్లా వస్తాను....” చిన్నగా నవ్వుతూ అందామె

ముక్కలాంటి వలువరస కళ్ళు మంటూంటే అలా చూస్తూ ఉండి పోవాలనిపించింది భాగం.

అంతలోనే చటుక్కున గుర్తొచ్చింపకనికి—చాదరి తనని లోకం
తెందుకు సంపించాడో.

“అయ్యో....మచ్చేపోయాను....సోమయ్య కోసం చూస్తున్నారేమి
చాదరిగాదు” కంగారుగా అన్నాడు.

“అదంతా నేను చూసుకుంటానులేండి. ఆ సోమయ్యకి బ్రతుకు
చెప్పుడు చూడమని నా ఆరువురు కూడా వాడి చెవినాకా పోలేదు. వాడికి
మయ్యేట్లు పీరు చెప్పలేదు. నేను చెప్పి సంపిస్తానులేండి”

ఆ మాటల్లో లీలగా ద్వనించిందతనికి, ఇంక తన్ను వెళ్ళిపోయ్యే
భావం....

“సాయంత్రం బడిటికి మీ కోసం ఇందిరా పాచుకు దగ్గర ఎదురు
చూస్తుంటా”

ఆమెకి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు భార్గవ.

అతను వెళ్ళిపోగానే లైలా వంటగదివేపు నడిచింది సోమయ్య
కోసం.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలకే ఇందిరా పాచుకు దగ్గరికి చేరుకు
న్నాడు భార్గవ.

లైలా చెప్పిన ప్రకారం అయిదయినా ఆమె కోసం కళ్ళు కాదు
కాదేలా ఎదురుచూడటం మొదలుపెట్టాడు.

ఏ రాయలో వస్తుందామె? చాదరిగానికి మూడో, నాలుగో కార్డున్న
ట్టున్నాయి.

ఆమె ఎందులో వస్తుందో ఉదయమే అడిగి తెలుసుకోనందుకు ది.
పడ్డాడు భార్గవ.

ఆమె వచ్చే రారు ఏవో తెలుసుంటే అంత దూరంలో వుండగా
ఆమె రాకని తెలుసుకోగలిగేవాడుకదా అనిపించింది.

సరిగ్గా అయిదయ్యింది.

వచ్చేపోయే కార్డు వంక ఆశ్రుకగా చూస్తున్న భార్గవ దృష్టి తనకు
కాస్త దూరంలో అగిన అదోవంక పోలేదు.

అదోలోంచి వయ్యారంగా దిగింది లైలా.

అక్కడంతా వ్యాపించిన పరిమళం అతన్నామె వేపుకి తిప్పింది.

ఎర్ర చీరలో కొద్దొచ్చినట్టు కనబడుతోందామె.

ఆమె అదోలో వచ్చినందుకు ఆశ్చర్యపోతూనే ఆ అదోవపు చర
చరా నడిచాడు భార్గవ.

“వచ్చారా, మీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను” తేజులోకి చెయ్యి
పోనిద్దాడు భార్గవ.

“నో పార్కాలిటీస్! నా దగ్గర చేరి ఉంది. నన్ను ఇవ్వబోయింది”
అదో అతని చేతిలో దబ్బించుతూ అంది లైలా.

పార్కులో ఓ మూలకి నడిచారిద్దరూ.

అంతగా జనం లేనిచోటు చూసుకుని ఓ మూలగా కూర్చున్నారు.

“తిరపతి కొండమీద లైల్లా గంటల తరణికి వకిగావులుంటి కీరా
చేవుడిని ద్వీంచుకునే సమయం వచ్చేసరికి కళ్ళు మూసుకుని ప్రార్థించు
కోవటంలో మునిగిపోతాం. అదంతా అయి కళ్ళు విప్పి ఓసారి చేవుడిని
కళ్ళారా చూసి ఆ రూపాన్ని మనసులో నింపుకోవాలనుకునే సరికి ‘కదులా,
కదులు’ అంటూ నెట్టేస్తారు ఆలయ నివాసాశులు....సరిగ్గా అలాగే
అయ్యింది నా పని కూడా.”

భార్గవ మాటలు ఆర్ధంగాలేదు లైలాకి.

“అంతే....?”

ప్రశ్నించినామె.

“ఏమంటి... నాలుగింటికల్లా వచ్చి మీ కోసం చూస్తూ ఉండిపోయాను. మీ మీరాచ్చేనరికి గమనించనే లేకపోయాను మీరలా ఆదోలో వసారమోలేదు నేను ఏమయ్యింది. మీ కార్టర్ని రిపేర్లో పున్నాయా! మీమ్మల్ని ఆదోలో పెళ్ళనిచ్చారా చాదరిగా?”

మహాలంగా అడుగుతున్న భర్గవని చూసి పగలుమంది లైలా.

“ఎందుకలా వచ్చుతున్నారు?”

ముఖం ముడుచుకుంటూ అన్నాడు భర్గవ.

“మీరలా చిన్న పిల్లలలా మాట్లాడుతుంటే నవ్వి రాలా మరీ కార్టర్ని రిపేర్లో వుంటే, అప్పటికప్పుడు షడాలమీద కొత్తరారు తెప్పిస్తారు కానీ చాదరిగారు ఆదోలో నన్ను పెళ్ళనిస్తారా? నాకని ప్రత్యేకించి ఉంచారు ఓ కారు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఆ కారు నేను తప్ప మరెవరి వాడరు. చివరికి చాదరిగారే అయినా సరే....”

“మరిప్పుడు ఆదోలో వచ్చారే?”

అయోమయంగా అడిగాడు భర్గవ.

“అయ్యా! భర్గవగారూ! ఇంటి దగ్గర్నుండి నేను నా కార్టర్ బయటేరి మా ఫ్రెండింటికి వెళ్ళి, ఆ కార్తక్కడ వదిలేసి ఆదోలో ఇక్కడికి కొచ్చేవాను.”

“ఎందుకలా?”

తెల్ల మొహంతోనే అడిగాడు అరసు.

“నా కారు మీద వచ్చాననుకోండి.... బయట ఎవరయినా నా కోసం చూసి చాదరిగారికి చెప్తే ‘ఇందిరా పార్కు వెళ్ళావా’ అంటూ అడుగుతారు రిచ్చురా? అందుకే కారు తేలేదు.”

“అంటే.... అంటే.... మీ రిక్కడికి వస్తున్నట్టు చాదరిగారికి చెప్పలేదా?”

అర్థం కానట్లు మొహం పెడుతూ అడిగాడు అరసు.

“మీకు పెళ్ళయిందా?”

సీరియస్ గా అడిగింది ఆమె.

“లేదు.... ఏ?”

సడన్ గా ఆమె టాపిక్ ఎందుకు మార్చిందో అరసు అహాకంఠం లేదు.

“మీకే పెళ్ళయిందే.... మీ భార్య ఎవరో ఓ పతాయి మగాడిని కలుసుకోవానికి ఇందిరా పార్కుకి వెళ్తున్నానంటే పంపిస్తారా?”

అప్పుకర్తమయ్యింది అరసు. తనెంత తెలివితక్కువ అన్న మోహో!

భర్తకి తెలియకుండా తనని కలుసుకోవానికి ఆమె రిమ్మి శీను ముందన్న విషయం అకనికెంతో అనందాన్ని కలగజేసింది.

ఆమె అతనంటే చూపిస్తూన్న ఆ అభిమానం.... అరసుకి ఆమె అంటే అప్పటికే ఉన్న ఇద్దరారోపాసు ఓ రకమైన బాధ్యతలాంటి కీరం గురి కూడా కలిగింది.

తన కోసం రిమ్మి శీనుకుంటూన్న వ్యక్తికి రక్షణ ఇవ్వడం ముగాడిగా తన బాధ్యత అనిపించింది.

అయినా మనసులో ఓ మూల భయం కలిగింది.

“తైలాగారూ! ఎంతకీలా వేరారు? చాదరిగారికి విషయం తెలిస్తే!”

“ముందుగా ఓ విషయం... నన్నలా ‘తైలాగారూ’ అంటూ మారా చెప్పుకు. నన్ను లైలా అని పిలు, బాబు! నేనా నిన్ను ‘భర్గవా’ అనే పిలుస్తాను

ఈ ‘గాడ్డా’, ‘బాడ్డా’ మనసుల మధ్య మారాన్ని తెలుసుకొను. ఇంక అయికి తెలుస్తుంటేమో అనే కదా నీ భయం! ఎవరంటేనో ఉన్నా

భయంతోనో, భక్తితోనో మనసుకి నచ్చిన పని చెయ్యకుండా మాన్మామా? నిజా, నాకూ నాభ్యు కారీరక సంబంధం ఉంటే ఆది తప్పు కేవలం స్నేహ బంధం మాత్రమే ఉన్నప్పుడు మనం ఎవరికో ఎందుకు భయపడాలి? అయినకి ఎవరికో స్నేహితులున్నారు....దానికి నేనేమీ అనను అలాగే నాకు నువ్వే.

అవే కోర్కె! ఆయనకున్న స్నేహితులు మగవాళ్ళే అనుకో....నాకూ నిజా మధ్య ఈ అరా, మగా తేబాలున్నాయని నాకూ తెలుసు. కానీ నువ్వే చెప్పు....ఓ శ్రీ, ఓ పురుషుకి మధ్య పవిత్రమైన స్నేహం అనేది ఉండడం జరగదా? ఆది అసాధ్యమా....? అనంభవమా...." అడిగింది ఆమె ఒర్రేదేకతో.

నవ్వుపెట్టిన ఆమె మనసుకి కలిగిపోయాడు భార్గవ ఆమెకి తనకి అంకస్తుతోనే కాదు ...అశోచనల్లోనూ ఎవరో తేదా! వేమనాడో వున్న అతడైయుండి ...వయసు మళ్ళిన మగాడి? భాగ్య అయి ఉండి....ఆమె ఎంత నిర్మలంగా అలోచిస్తోంది?

కానీ తనో?

తను మగాడు....పైగా పెళ్ళికానివాడు.

తన అభిరుచికి అనుష్టిన అమ్మాయిని పెతుక్కని పెళ్ళి చేసుకో గలడు.

జీతాన్ని నచ్చిన రీతిలో మలుపుకునే అవకాశం తన చెంతకు వుంది.

కానీ....ఓ మగవారిలో తనో శ్రీనే చూడగలిగాడే తప్ప ఓ స్నేహితునిని మరచిపోయాడు.

అంతవరకూ ఆమె సౌందర్యంపట్ల అతనికున్న అభిమానం....

ఆమె మానసిక సౌందర్యాకైరిగిన ఆ క్షణం నుండి అనురాగపు దెబ్బవ అయి అతన్ని నిలువెల్లా ముంచెత్తింది.

"రైలా!"

అస్పష్టంగా ఆమె పేరు సువ్యరించడం తప్ప అతని నోట మాట కాలేదు.

"చెప్పు భార్గవా! నేను తప్పు చేశావా? అయినకి తెలియకుండా రావడం? ఎప్పుడయినా మన స్నేహం అయినకి తెలిసిపోయి, అయినంతకు అదురే నన్ను అడిగితే, నేను అవిధం చెప్పను. నువ్వు నా ప్రియ స్నేహితునివే చెప్తావు. మరి ఇప్పుడెందుకు చెప్పలేవంటావేమో! అదనానికి అంబం వరమే కాదు, కాపం కూడా! ఆయనకి నేనంటే ఎంత ప్రేమ అంతుకు చెట్టింపు అనుమానం.

నేనెక్కడ ఎవరి వల్లో వడిపోతానో అని నన్ను ఎవరికోనా చూడ్డాననివ్వడు.

నమ్మకాతో లేదో నా ప్రాదని చెప్పానునా, ఆమె ఒక్కొక్క తప్పు తప్పు ఈ మహా నగరంలో చేరే పరివస్తుతో లేదు...." తన దిండుకని చెప్పింది ఆమె.

అయినా ఆమె కళ్ళ నుండి కన్నీరు కారడం అతనిదృష్టిని వాటితో కలిపి.

"రైలా ప్లీజ్! నువ్వలా బాధపడకు! ప్రేమ ఉన్నంతట అంతానీం తెలుసుండా వుంటుంది. నీ మీద ఎంత ప్రేమ రేకపోతే నువ్వు చాలిరియలో పరిస్తావు, చెప్పు" ఏ మోతై కా తన భార్య ఎప్పటికీ తనమీదనే ఉండి జీవాలని కోరుకుంటాడు."

ఆమె కన్నీళ్ళు తుడిచాడు భార్గవ.

ఆ కేతిని ఆలాగే పట్టుకుంది ఆమె.

"భార్గవా! ఈ ఒంటి ప్రపంచంలో ఇన్నాళ్లా స్నేహం కోసం కిందిపోయాను. ఎవారిలో ఒకరినిస్సులాగ నాకు నువ్వు పోరావు

చివరికి నాకు స్నేహితుడిగా, ఆప్తుడిగా మిగిలిపోవని చూచి ఇప్పుడు ఆర్థికానికి అడిగింది అమె.

“ఒప్పు రైలా! ఎంత అయ్యాయకంగా అలోచిస్తున్నావు? నా స్నేహితుడిగా అప్పుచేసినా, అంతకు తెచ్చింపు అప్పుచేసినా నీ స్నేహం చూపిస్తుందిగా నన్ను చూస్తూ, పనిచేసే గోతులు తెచ్చే చి నీటి వాతావరణంలో నీ స్నేహం నాకో మరలై వుంది. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ నీకు చూపాను....కాలేను.”

అమె చేతులను వెయ్యివేసి ప్రేమగా నొక్కాడు భర్తవ.

ఒకప్పుడు అమెని చూస్తూనే వేచెక్కిపోవన శరీరం....ఇప్పుడు చేతుల అని చెప్పడానికి నీకు చూస్తూ వుండకపోవడం ఆశ్చర్యమనిపించడం.

వెంటనే ఆతనికే అనిపించింది....

అప్పుడు....! అప్పుకానె కన చొప్పులో ఓ అందమైన ముగిసింది. ఇప్పుడు ఓ ప్రయత్నం చేశాడు.

ఎవరినీ చూడని చూసే కోరికను మరచుకున్నానని ఏ కోరికకైనా మూలం అనిపించుకుంది.

“ఒకటి ఆయనకి మగ విషయం తెలిస్తే...? ఇప్పుడు చూడాలి అవుకా?” బేలగా అడిగింది అమె.

“ఆ విషయంలో ఖయ్యం అనవసరం. చాదరిగాను అంత నీకు చితంగా అలోచించే మనిషి కాలని నా ఉద్దేశ్యం నీ తెలుసుకు....? ఎక్కడ నేను నీ స్నేహితుడై అని చూటిన్నాగా. నమ్మకం లేదా?”

“నమ్మకంలేనిది నీ మీద కాదు నిన్ను చూస్తేనే నన్ను స్నేహితుడిగా చూడవలసింది అనిపించింది. నేను భయపడేది ఆయన దృష్టి. ఎందుకంటే నన్ను అది కన్నులో ఉన్నావు. అయినా నీ చేతులలో నా భయం.”

“రైలా! ఒకే రంగంలో వున్నంతమాత్రాన ఆయన నా యజమాని కాదు, నేనాయన నొకరిని కాదు. వృత్తిపరంగా....అదే ఆయనకింద వని చెప్పవచ్చుదే తప్ప ఆయన నన్నే విధంగానూ కాసేవలేదు. ఒకప్పుడు ఇరుగుతెచ్చు కోసమే ఈ సినిమా ప్రపంచంలో కొన్నాను నేను. ఇప్పుడు అవసరం లేదు. కూర్చుని తిన్నా నా జీవితం గడిచిపోతుంది” నిర్భయంగా అన్నాడు భర్తవ.

“ఏం....ఏదయినా లాటరీ పోటావా?” అంతవరకూ పుళ్ళు నీరుకున నే ఎటు దోయిందో నవ్వుతూ అడిగింది రైలా.

“కాదు! అకస్మాత్తుగా ఓ అర్హత లక్ష్మివేసి నన్ను కరుణించి నాకు నూపదని ప్రసాదించింది” మరల మనసులో మిదుల్తారంగా అన్నాడు భర్తవ.

“ఒకే బాబూ. అయినా భయం నీకు లేదని ఒప్పుకుంటాను.ఇకనుండి మనం స్నేహితులం” అతని చేతిని తన చేతిగాకి తీసుకుంటూ అంది రైలా.

“అవును మరి ఇంక మంచి అదేమిదో వెబ్సైట్ చేయకోవచ్చు” వష, ఏదయినా హోటల్ కెళ్ళి వెక్రిమ్ తిందాం”

“రామాయణం అంతా విని రామునికి నీకే ఏమవుతుందని అడిగాల్సి నిలాంటివాడే ఎవరో. నేను చిరుగు తిరగటా చాకరిగారికి ఇష్టమింకవని తెలిసి....హోటల్ కెళ్ళదాం అంటున్నావు. మరి ఎంత బాధురాలివా” అంగమాని పెట్టింది రైలా.

ఆ పోలీస్ అమెను చూసేసరికి ఒక్కసారిగా రక్తం పొంగింది భర్తవకి.

అమెని ఆమాంతం సందీర్ఘోకి తీసుకుని ఆ ఎర్రటి పెదార్థి ముగా కొరికెయ్యాలనిపించింది.

కోరికతో అతని ఒక్క వేదెక్కింది.

అంతలోనే తమాయంచుకున్నాడు భార్గవ.

అమె తన్నో స్నేహితుడిలా చూస్తుంటే, తనలా చీవగా అలా చటం కూడా తన్నే అనిపించింది.

మొరాయిస్తూన్న మనసుని బలవంతాన నమదాయించాడు.

“సారీ రైలా! పోనీ యిక్కడే ఏదయినా తిందాం.... ఏ పట్టిక రాకపోతాడా?”

“పట్టికలు, పట్టికలు అక్కరలేదురానీ క్షణం ఓపికపట్టండి” అని భాగ్ తిరిచిందామె.

అందులోంచి ఓ క్యాష్ బీర్స్ బాగ్ లో తీసి ముక్క పెరిచి అంది.

మరో ముక్కను తను తీసుకుంటూ ‘లాంగ్ విత్ అవర్ గ్రేషిస్’ అంది చిన్నగా నవ్వుతూ.

తనూ నవ్వుతూ ఆ ముక్క కొరికాడు భార్గవ.

“ఓం క్యాష్ బీర్స్ యిష్టమా?”

“అవును! ఓక్కొక్కలా క్యాష్ బీర్స్ తినడం ఏమిటని నువ్వు అంటావు తీసుకుంటావా?”

భాగ్ వదిలుతున్నట్లుగా నడిస్తూ తక్కువెచ్చవేసి అందామె.

అప్పుటి అమె కూడం అతని మనసులో ముద్ర వదిలించుకుంది.

ఏమిటి ఈమె అందంలోని విచిత్రం? ఏ ఏంగిల్ లోని లక్షణం?

అపూర్వమైన అందం అమెది! అనిపించడంలేక.

“అందుక్కాడు.... ఇకనుంచి నేషనల్ కోసం వెదుక్కోడం మానేసి క్యాష్ బీర్స్ ఏజెన్సీ తీసుకుందామని....”

తనూ నవ్వుతూ అన్నాడు భార్గవ.

“అప్పుడింక మూడో రోజుకే బోర్డు తిప్పేయ్యాలని వస్తుంది. దిన్న స్థాకంతా ఈ ఫ్రెండులే అయిపోతే, క్యాంకులో వున్న భార్య దబ్బా నాలుగురోజుల్లో అయిపోతుంది”

తేలిగ్గా అంది రైలా.

“అంత తేలిగ్గా నాలుగురోజుల్లో అయిపోయేది కాదులే నా క్యాంక్ ఎకౌంట్” గర్వంగా అన్నాడు భార్గవ.

దబ్బా కలిగి ఉండటం అన్నది మగాడికెప్పుడూ దబ్బాపేర్లు, మాందాన్ని యిచ్చే విషయమే!

“ఇంకేం.... నా ఫ్రెండ్ దగ్గర అంత దబ్బా వున్నప్పుడు నా కష్టం వచ్చినట్టు నేను ఒక్కపెట్టుకోవచ్చున్నాను! భార్గవా! సరదాగా అన్నాను నుమా! నిజం అనుకునేవు..... మన మధ్య ఎప్పుడూ ‘దబ్బా’ క్రిస్టికీ రాకూడదన్నదే నా కోరిక.”

“రైలా! ఒక్క విషయం మాత్రం నిజం.... నాకున్న దబ్బా ఒక్క పెట్టి నాకు అనందాన్ని కలిగించేయ్యగలనంటే నేను ఈ క్షణాన అందుకు రెడీ! నువ్వు సంతోషంగా వుండటమే నాకు కష్టం” అనాదన ఉట్టిపడే తుండగా అన్నాడు భార్గవ.

అతని మాటలలోని సిద్ధిదానీటి వృష్టంగా తెలుస్తూనే వుంది.

“మై ఫ్రెండ్! నిన్ను ఒకప్పుడనందుకు ఆ చేతుకి నేనెలా భాగ్యుడెప్పుకోగలను?”

భార్గవకి తనపట్లగల అభిమానానికి మురిసిపోతూ అందామె.

అక్కడికి శాస్త్ర మారంలో ఓ పొడ వక్కన కూర్చుని ఉన్నాడు మురళి-ఇన్స్పెక్టర్ మురళి.

వక్కనే ఐదు సంవత్సరాల అతని ఏకైక కుమార్తె, వేదీ కూడా వుంది-ఇంతికో ఏదో అడుకుంటూ.

నడనగా ఏం తోచిందో ఇంతి వక్కన పడేసి తండ్రి వక్కకొచ్చి ఒక్కో కెక్కెంది.

ఏదో అలోచనల్లో వున్న మురళి చికిత్సపడి చూశాడు.

“తాడీ! ఎప్పుడూ మనతో మమ్మీ కూడా పాల్గొనిపోయేదిగా! ఇప్పుడెక్కడికి వెళ్ళిపోయింది తాడీ?”

మురళి గర్భం వటుకుని తనవేపు తిప్పుకుంటూ అరిగింది వేదీ ముద్దుగా.

ఆ మాటలు మురళి? ముద్దుగా అనిపించలేదు.

గుండెలమీద గుద్దినట్టనిపించింది.

వేదీ అంటే అతనికి ప్రాణం.

ఆ విన్నూరి కోసం అతడు ఏం చేయడానికయినా రెడీనే!

తాని యివ్వడా పానకి జవాబిచ్చే స్థితిలో లేడు.

మాట్లాడలేడు మురళి.

“చెప్పు తాడీ! మమ్మీ ఎక్కడికెళ్ళింది? ఆ రోజు మీరంతా మమ్మీని ఎక్కడికో తీసుకెళ్ళారుగా! మళ్ళీ రాచేం మమ్మీ?” తండ్రిని వట్టుకుని కుదిపింది వేదీ.

గుండెకోసే ఆ ప్రశ్నకి జవాబులేదు మురళి దగ్గర.

ప్రాణానికి ప్రాణంగా మెలిగిన ఇల్లాలిని నాలుగురోజుల జ్వరం వంతతో యముదెత్తుకు పోతున్నప్పుడు అతని తెలివీ, అధికారమూ, చుట్టతనమూ ఏదీ అతనికి తోడు రాలేదు.

ముక్కునచ్చలారని వేదీ బాధ్యత తనమీదే వెట్టి ఆ కన్నతల్లి వైరోకాలకి వెళ్ళిపోతుంటే నిస్సహాయంగా చూస్తూ ఉండిపోవటం తప్ప మరేదీ అతనికి చేకకాలేదు.

వృత్తిరీత్యా రాటుదేలిపోయిందనుకున్న గుండె ఆమె వియోగానికి రక్షాత్రువులు కారుస్తూంటే ఆవేదనలోనే మనశ్శాంతి పెడుక్కొంటున్నాడు అతను.

‘అమ్మ కావాలి’ అని ఏడుస్తూన్న పాపని హుళకోబెట్టలేక, ‘తిరిగి రాని రోకాలకి అమ్మ వెళ్ళిపోయిందన్న’ నిజాన్ని ఆ పసిపాపకి చెప్పలేక నలిగిపోతున్నాడతను.

వేదీ అమ్మ కోసం మారాం చేస్తూంటే పాతకుకి తీసుకొచ్చాడు అతను.

ఆ వాతావరణంలో వేదీ కాపేసయినా అమ్మని మర్చిపోతుందను కున్నాడు.

ఓ వక్కగా పాప అడుకుంటూంటే, మరోవక్క కూర్చుని అతను ఏదో అలోచనల్లో మునిగిపోయాడు.

మనసెంత వ్యధాపూరితమై బయటగా వున్నా, అతని పోలీస్ బ్రదర్ మాత్రం ఏదో మూల పనిచేస్తూనే వుంది.

అన్నదన్నదూ గాలి వాలుకి అతని చెవుల్లో పడుతున్న వాళ్ళిద్దరి సంభాషణ అతను ఫాలో అవుతుండకపోయినా మెదడులో దానంతటదే ముద్రపడిపోయింది.

చౌదరి అంటే ఎవరో అనుకున్నాడు మొదట్లో.

తాని భర్గవ మాటలు బట్టి అతను ది గ్రేట్ ప్రొమ్యూనర్ చౌదరి అని అతనికి అర్థమైపోయింది. పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుగా అతనికి మనుష్యుల్లోని మంచితనం కంటే చెడ్డతనం తోటే పరిచయం ఎక్కువ. వృత్తివరంగా అతనికెక్కువగా ఎదురయ్యేది దానవుల్లాటి మనుష్యులు మాత్రమే.

దబ్బు కోసమో, నిరాశం కోసమో, సరదా కోసమో, ఒంటి వేడివి తీర్చుకోడానికో భర్త వాటిన వ్యభిచారం చేసే ఎందరో ఆడవాళ్ళని అతను ఇన్స్పెక్టరుగా ఎరిగే వున్నాడు.

అయితే మురగిగా అతనిరిగిన ఏదైతే తన అతని భార్య మాత్రమే.. అతని కోసమే బ్రతికిన భార్య శమంత మాత్రమే.

చూడటే సొదండగా అలాంటి స్త్రీలు ఎదురైనప్పుడు పిళ్ళ శమంతలా సిగ్నియర్‌గా ఉండక ఎందుకిలా తయారయింది అని ఆశ్చర్యపోయేవాడు.

ఇంటి దగ్గరుంటగా వాళ్ళ గుర్తొచ్చినప్పుడు శమంత వాళ్ళలా విచ్చలవిడిగా తిరగకుండా అంత డిప్రెస్డ్‌గా ఎలా బ్రతుకుతోందా అని ప్రశ్నించుకునేవాడు.

వాళ్ళ మాటలు వింటూనే అతని కళ్ళమైపోయింది.

వాళ్ళ తమని కామం ఎంతగా వలచించుకుంటున్నారో—

ఓ ఆరామగా ముగ్ధ స్నేహం సాధారణంగా శరీరాల కలయికే దారి తీస్తుంది.

ఇద్దరూ ఒకేలాంటి మేధావులయితే తప్ప వారధరి మధ్యా స్వచ్ఛమైన స్నేహం సంభవం కాదు.

వాళ్ళద్దరి మధ్యనాటిన్నది నిజమైన స్నేహబంధమే అయినట్లయితే వాళ్ళకి ఎటువీ వ్యక్తికి అపోజిట్ సెక్స్ అని కానీ, ఆ వ్యక్తి అంత చందాలు కానీ బోటుపాట్లు కానీ దృష్టికోకి రానేరవు.

ప్రకృతి సహజమైన స్త్రీ పురుష ఆకర్షణని స్నేహంగా అనుకుంటూ తమని కామే వలచించుకుంటున్నారే ఇద్దరూ అనుకున్నారతను.

అంతలోనే దేవీ మారాం ఆతని ఆలోచనల్ని పక్కకి లాగింది.

ఇన్స్పెక్టరు మురగి ముండి తల్లిని పోగొట్టుకున్న ఓ నిర్భాగ్యుడు పాప తండ్రిగా మారిపోయాడు.

“చెప్పు దాడి....అమ్మెప్పుడొస్తుంది?”

ఏడుస్తూ అడిగింది దేవీ.

“ఒస్తుంది తల్లీ! రేపొచ్చేస్తుంది”

పాపని దగ్గరకు తీసుకుని గుంటెల తదుమిసన్నాడు.

“అమ్మని మర్చిపో తల్లీ! మాటిమాటికి అమ్మని గుర్తుచేసి ఈ ఎలా స్వేచి గుండె కొయ్యకు”

ఆతని మనసు నిలవిల్లాడిపోతోంది! కళ్ళనుండి జలజలా పిళ్ళ కారి పాప తలమీద పడ్డాయి.

“అరే! ఎంటి దాడి ఏడుస్తున్నారా? కడుపునొప్పిగా వుందా?”

ఆమాయకంగా అడిగింది పాప.

కడుపునెప్పలాంటి శారీరక దావలవల్లే మనుష్యుడేమిస్తారనుననే పసికనం ఆమెది.

ఆ దావలకంటే మానసిక సమస్యలు మరిన్ని వేల రెట్లుగా మనసుని కొస్తాయనేది తెలియని అజ్ఞానం ఆమెది!

“పోన్లే దాడి! ఏకవకు! అమ్మ రాగానే మంచేమకుండువున్నానే.”

పాప సముదాయించింది తండ్రిని.

పాప దృష్టిలో అమ్మే దాక్షుడు— అమ్మ చుదిస్తే వెళ్ళులన్నీ ఎగిరిపోతాయి.

“అయ్యో వెలికితల్లీ! ఆ అమ్మే వుంటే అసలా దాడే లేదు కదా తల్లీ!” అతని మనసు తల్లిడిల్లిపోయింది.

“దాడి! అమ్మ ఎక్కడికి వెళ్ళింది దాడి?”

మళ్ళీ చిన్నగా అడిగింది దేవీ.

“చేవుడికి కడుపు నెప్పిగా ఉందటమ్మా! అమ్మని చుండు కోరికను పరిచాడు. చేవుడికి బాగాయిపోగానే అమ్మ వచ్చేస్తుంది”

పాపని బజ్జీస్తూ అన్నాడు మురళి.

“అవును బాబీ! మనం అన్నయ్య ఇవాయకుడికి ఇన్ని కడుపు పెట్టాం కదూ బాబీ! పాపం. అవి తిని కడుపునొప్పయిందేమో! బొట్టే చేవుడు కూడా మంచే కదూ. పాపం అమ్మని మందిమ్మందాం”

అరిందాలా చెప్పింది బేబీ.

బాధగా ఓ కొట్టాడు మురళి.

“బాబీ! ఇంటికెళ్ళిపోదాం బాబీ! అమ్మ చేవుడి దగ్గర్నుంచి పిందేమో! పాపం పెట్టమీద కూర్చుని మన కోసం చూస్తూంటుంది”

ఎప్పుడయినా తను స్కూలు నుండి తొందరగా వచ్చేసి, అమ్మ మీద బయటికితే తనొక్కర్తే పెట్ల మీద కూర్చుని శర్లి కోసం చూడడం గుర్తొచ్చి అంది బేబీ.

పాప మాటలకి నవ్వాలో ఏకవాలో తెలియలేదు మురళికి.

“నీ అజ్ఞానమే నీకి బాధని తెలియనివ్వచ్చేదు కల్లీ! నేనూ నీ పసిపిల్లాడినయిపోతే నాకి బాధ వుండేదికాదు” లోనల్లోనలే పాప మురళి.

పాప నెత్తుకుని ముందుకొచ్చాడు మురళి.

అనుకోకుండా అతని చూపుడు లైలా, భార్గవల మీద పడ్డాయి.

అమెని చూడగానే అతను ఉలికిపడ్డాడు.

చనిపోయిన తన భార్య శమంత గుర్తొచ్చిందతనికి.

చాలావరకూ అమెలాగే ఉండిమె కూడా!

బేబీ కూడా లైలాని చూసిపట్టుంది.

ఒక్కడుటున తండ్రి చేతుల్లోంచి విడిలింతుకుని దిగిపోయింది.

కళ్ళింత చేసుకుని, ఆ కళ్ళ నిండా నీళ్ళతో ‘మమ్మీ, మమ్మీ’ అంటూ లైలాని చుట్టేసింది.

ఇటు మురళి మాత్రమే కాదు, అటు లైలా, భార్గవలు కూడా ఆ పసిదాని చర్యకి విస్వేరపోయారు.

ఎవరికి నోట మాట రాలేదు.

బేబీ మాత్రం మమ్మీ అంటూ లైలాని పట్టుకుని ఒకచే నీచువు.

ఆ స్థితిలోంచి ముందుగా తేరుకున్నవాడు మురళియే.

“సారీ మేడమ్! మా పాప మిమ్మల్ని చూసి నాళ్ళ అమ్మనుకుంది” సంతాయిషీ ఇస్తున్నట్టుగా అని, బేబీని నెమ్మదిగా చేతుల్లోకి తీసుకున్నా దతను.

“ఉండు బాబీ! అమ్మ నన్ను ఎత్తుకుంటుంది”

పాప మురళి చేతుల్లోంచి గింజాకుంటోంది.

“అమ్మ కాదమ్మా-అంటి ఈవిడ”

బేబీకి నచ్చచెప్తూ లాలిస్తున్నాడు మురళి.

“మీ పాపకి నాళ్ళ మదర్ అంటే చాలా ఇష్టం అనుకుంటా- తిరిగి ఇంటికెళ్ళే దాకా కూడా అగలేకపోతోంది” చిన్నగా నవ్వుకూ అంత లైలా.

“ఇంటికెళ్ళినా ఇంతేలేండి! అక్కడ అమ్మ కోసం ఏమిమే!”

“అరే! అదేం?”

“దికాక్ షీ ఈజ్ నో మోర్.”

ఓదికొస్తున్న కన్నీళ్ళని చిలవంతాన ఆపుకుంటూ మొండిగా అన్నాడు మురళి.

అతని మాటల్లోని విషాదం నాళ్ళ గుండెల్ని నొక్కి పట్టింది.

“అరరే....”

ఇద్దరూ ఒకేసారి అన్నారు.

“ఓ.కే! రివిటావ! ఐమామ్ మురళి....ఇన్ స్పెక్టర్ మురళి....ఏ ఈజ్ మై డాటర్....బేబీ”

‘ఇన్ స్పెక్టర్’ అన్న మాట వినిగానే రైలా కళ్ళలో కురిసిన భయం అతని దృష్టిని దాటిపోలేదు.

ఎందుకిలా భయపడుతోందిమే?

నేరం చెయ్యనివాళ్ళు కూడా పోలీసులంటే భయపడ్డం తనెన్నోసార్లు చూశాడు.

ఈమె కూడా అంతేనా?

“ఐమామ్ భార్గవ, నేనో అర్జిస్తుని - సినిమాల్లో నటిస్తూంటా - ఓ ఈజ్ మై ఫ్రెండ్ రైలా”

భార్గవ మాటలు చెవికి వినగానే అతని అజ్ఞానం చెదిరిపోయాయి.

భార్గవ రైలాని ముట్టూ, ముద్దెట్టూ చెప్పకుండా పరిచయం చేసిన తీరు చూడగానే అతని అనుమానం తొలగి పోయింది.

రైలా ఎక్కడ ముసెన్ బాదరి అన్న విషయం తెలిసిపోతుందో అని వాళ్ళ భయం ఆయిందప్పు.

అయితే తనకి వృత్తిలో ప్రతి చిన్న దానికి అనుమానపడ్డం అలవాటు అయిపోయింది.

నిజానికి పెళ్ళయిన ఓ అడది, భర్తకి తెలియకుండా పరామర్శలు మగాడితో పాడారొచ్చినప్పుడు, గాలి చాలవేసినా చెదిరిపోవడం సహజం.

అలాంటిది ఓ పోలీసు ఇన్ స్పెక్టరు పరిచయమయితే భయపడకుండా ఉంటుందా?

తనకి తనే సమాధానం ఇచ్చుకున్నాడు మురళి.

“ఓ.కే! ఐ షర్ డేట్ రివ! సీయా ఎగైన్”

రానవి ఏడుస్తూన్న పాపవి భుజానేనుకుంటూ చకచకా నడిచి వెళ్ళి పోయాడు మురళి.

అతని ఆరుగుల రూపం కళ్ళనుండి చూయం అయేనా? బొమ్మల్లా అతే చూస్తూ వుండిపోయారు భార్గవ, రైలాలు

అతను దూరం కాగానే రిటవ్ ఇద్దరూ నిజ్జాగ్నారు.

* * * *

ఆ రోజు ఉదయం నిద్ర లేస్తూనే క్రమవర్ ఠాకర్ సీత గుర్తొచ్చింది భార్గవకి.

అమెని చూసి వారం రోజులయిపోయింది.

ఎలాగుందో పాపం అనుకుంటూ లేచాడు.

ఎలాగయినా ఆ రోజు వెళ్లి అమెని చూసి రావాలనుకున్నాడు.

* * * *

భార్గవని చూడగానే ఇంత మొహమయింది సీతకి.

“రండి బాబూ మీరు రాక బాలా రోజులయ్యింది” చిన్నగా నవ్వుతూ పీట వార్చింది సీత.

“అవును సీత! ఏరోజు కారోజు రావాలనే అనుకుంటున్నాను. ఏవో సని వల్ల కుదరలేదు”

సిగ్గుపడుతూ జవాబిచ్చాడు.

నిజానికి సీతని కలవరానికి పీలు కానిది వస్త్రవల్ల కానేకాదు.

రోజూ ఏదో ఒక క్రైంట్ రైలాని ఎక్కడో ఓ చోట కలెక్షనుని కలెక్టరుకోడం ఈ మధ్య నిత్యకృత్యమై పోయింది భార్గవకి.

అమెతో గడిపే ఆ శాస్త్ర సమయం కొనమే అతను రోజంతా కళ్ళలో నవ్వులేసుకుని ఎదురుచూస్తున్నాడు.

అమెతో ఉన్న ఆ సమయంలోనే తనో జీవమున్న వ్యక్తిగా మిగిలిన టైములో కడిలే బొమ్మగానూ పీలవుతున్నాడు.

లైలాకి తనెందుకిలా ఈర్త్త అయిపోతున్నాడో, నరెందరో అయిపోతున్నాడో అర్థం కావట్లేదు భార్గవకి ఎంతగా ఆలోచించినా, అమె నన్ను యుగాలు క్షణాలవుతూండే, అమె విరహంలో క్షణాలు యుగాలవుతున్నాడని

అలాగని అమెతో అతను కారీరక సంబంధం ఏర్పరచుకోవాలని

అమె సౌందర్యాన్ని కళ్ళతో కాగేస్తూ, అమె మాటల మాధుర్యాన్ని చెవులతో ఆరగిస్తూ ఆ సౌందర్యానికి భక్తుడయిపోయాడు....ఓ ప్రాణిగా మారిపోయాడు.

అమె మనహా ప్రపంచమే లేదన్నంత పిచ్చిలో పడిపోయాడు.

ఇప్పుడి సీతని చూస్తూండే తనెంత ఉన్నత్రుడిగా మారిపోయాడో అర్థం అవుతోంది.

నిన్నహయ స్థితిలో ఉన్న సీత ఓ అదరపూర్వకమైన చల్లటి ముగ్ధ మొహం వాచిపోయి వుంది.

అన్నీ ఉన్నప్పుడు అందరూ ఉంటారు ఎవరికయినా, ఏదీ లేనప్పుడు 'నా' అనే తోడు కోరుకుంటారు. ఆ 'నా' అనే వాడు భర్తే కానక్కర్లేదు ఓ అన్నో, తమ్ముడో, అక్కో, చెల్లెడో, ఫ్రెండ్, అవుడో. ప్రేమిదానితో....ఎవరో ఒకరు!

కాస్త మాట సాయం చేస్తే చాలు కొందంత ఉద్విపోతారు.

ఇప్పుడి సీత కూడా అదే స్థితిలో వుంది.

అమెకి ఏ కాస్త అనరాగా నిలవగలిగినా, మనిషిగా అది తన ఉన్నత పరమార్థం!

ఒక్కసారిగా తల విడిచిందాడు భార్గవ.

"సీతా! మరోలా అనుకోకు ఏవో అర్థంలు పనులు కారణంగా తాతపోయానిన్నాళ్ళూ, ఇప్పుడు చెప్ప-చాడరిగిని కలిశావా?"

"నెక్కాను బాబూ! మొన్న నెక్కాను. నాకో పడివేలు దబ్బిల్లారు. ఆళ్ళ గుహస్తా అన్నాడు బాబూ, సినేమాల్లో ఏయో వేషాలుంటాయట - నావైతే నేనా వేషాలు కడితే నాకూ ఏవో అవాయమూ వుంటవి, ఓ వసి వుంటవి అని. మీరాబోళ్ళకైతే ఆ వేషాలు వాగుంటాయు కానీ నా బోటి వసికోని అడదానికి వేషాలేముంటాయి అని అనిపిస్తోంది బాబూ!"

అక్కడే నేలమీద కూర్చుంటూ అంది సీత.

అంతవరకూ ఎప్పుడూ సీతని సరిక్షగా చూడలేదు భార్గవ. ఇప్పుడు ఓసారి వేషం అనేసరికి పట్టి పట్టి చూశాడు. నల్లగా వున్న ముగ్ధా, నోచా రీరుగా వున్నాయి.

యవ్వనంతో మినమిసలాడుతున్న ఒళ్లు.

నోరు విప్పి మాట్లాడితే అమె చదువుకోవదని నిల్లక వుకుంది తప్ప అవయవం ఇట్టలు సేసుకుని, కాస్త హిషకోగా అలంకరించుకుంటే చాలా ముదిరిందే అందంగానే వుంటుంది. కానీ.... ఆ ఓట్టానోని తెలుగు గీడలు తెరిసిన వ్యక్తిగా సీతలాంటి అహయసాలు అందుకో రోలుపెట్టడం అతడి సుఖోషంగా అనిపించలేదు

ఎందుకైనా మంచిదని 'చావరిగానినడిగానా' అని అడిగాడు సీతని.

"అయ్యగారే ఈ విషయం నాకు చెప్పచున్నారట - నాకిష్టమైతే అమనే ఏసారిప్పిస్తారట"

బ్రతుకుతెరువు చొరుకుతుందన్న ఆనందంతో పాటు వెండి తెర మీద కానూ తక్కువైనప్పు కదా అన్న హాషాను కూడా కనిపించింది అమె మాటల్లో.

“అయితే ఇంకేం....! కిల్లలో ఆనందవరూ తెలియనవ్వకు పో
కోనం అద్దదాడు తొక్కాల్సి వస్తుంది. నీకు సాజెత్తూ పరమేశ్వరడిలా
అయ్యగారి నజార్తే వుండి కనక వెన్నెవరూ ఏమీ చెయ్యలేదు. ఇంక ఆ
చనదాడు— పెళ్లి బిప్పేనుకో - ఏమో, నీ అదృష్టం ఎలాగుందో? కిల్
ల్లన మమ్మే పి ప్రత్యాతి హిరోయినవుతావేమో” చిన్నగా నవ్వాడు తా.

“పొండి బాబూ, మికంకా వరాపికారే!”

సిగ్గుపడింది సీత.

“చీకాకోకం కాదు సీత! నిజంగానే చెప్తున్నా! పెద్ద తారవలా
ఈ భార్యవని మర్చిపోకు నుమా! లేకపోతే నన్నే నీ ఏ. ఏ.గా పెట్టా
వమ్మకంగా ఉంటా....”

ఇంకా అల్లరిగా అన్నాడు భార్యవ.

“చాలైందయ్యా!”

మొహానికి చేతులెత్తుకుని సీత సిగ్గుపడుతూంటే, అమె అ
యకైన మొహాన్నే చూస్తూ ఉండిపోయాడు భార్యవ.

భార్యవ చాలా హుషారుగా ఉన్నాడు.

క్రిమి కలర్ సూటులో నిజంగా పెళ్ళికొడుకులాగే వెళ్ళి
వ్వాడు.

తలంటి పోసుకున్న జాట్లు ఎగిరి నుదుటిమీద పడుతోంది.

ఏదో సినిమా పాట పాడుకుంటూ లైలాకి ఫోన్ చేశాడు.

లక్ష్మిగా అమె ఫోన్ లెత్తంది.

“హలో”

లైలా గొంతు వింటూనే భార్యవకి వంతోషం పొంగుకొచ్చింది.

“హాడు లైలా”

ఫోన్ లో దులులు వలికాడు.

“ఏమిటివాళ చాలా జోరుమీదున్నట్టున్నావో?” లైలా అడిగింది.

“అవును....నువ్వన్నదీ లైలే.... ఈవేళ ఈ ప్రపంచాన్ని కొనేసి
నంత అనందంగా ఉంది నాకు.”

“ఆ విషయం నీ గొంతు వింటూంటేనే తెలిసిపోతోంది— తారణం
ఏమిదో చెప్పవూ!”

“అబ్బా! అంత సులువుగా చెప్తావా? సాయంత్రం మా కుల్లో
పార్టీ ఉంది. అప్పుడు చెప్తా”.

“వాట్? మీ కుల్లో పార్టీవా? ఏమిటాబ్బా ఆ స్పెషలు?” నిజంగానే
అక్కర్లపోయింది లైలా.

ఇన్నాళ్ళ పరివరంలోనూ ఎక్కువో ఎక్కువో దులులు వలెనుకోవ
డంతప్ప ఏనాడూ అతని యింటికి వెళ్ళడం జరగలేదు.

ఈరోజున అతను ప్రత్యేకించు విలుస్తున్నాడంటే ఏదో గట్టి కారణం
ఉండుతారి అనిపించింది.

“ఏం? భయమేస్తోందా, మా యింటికి రావడానికి?”

కాస్త అలకగా అడిగాడు భార్యవ.

“వో, వో! అదేంటి— ఇన్ని రోజులుగా నీతో తిరుగుతున్నప్పుడు
లేని భయం, ఈ రోజు నీ యింటికి రావాలంటే ముప్పుందా? అలాంటి
సమస్య! ఈ సాయంత్రం అయిన్ని చొర్రానికి పెళ్ళిపెళ్ళి వస్తున్నాడు.
నేను ఉండడం తప్పనిసరేమో అని ఆలోచిస్తున్నా.”

భార్యవని కాంతవరణానికి ప్రయత్నిస్తూ అంది లైలా.

“స్పెషలిస్తా? ఎందుకు చొదలగారి ఆరోగ్యం సరిగాలేదా?” అతడు
తగా అడిగాడు భార్యవ.

“అయ్యో! అంత ప్రమాదం ఏమీలేదనుకో. ఆయనకి నడుం దగ్గర నాలు నడవేసేట్టున్నాయట. ఎందుకైతే నా మంచిదని స్పెషలిస్టుని పిలిపిస్తున్నాను. కాళ్ళు ఒకదాని మీద పడేసి కట్టు విప్పిన తర్వాత కూడా నడవలేకపోతానేమో అని ఆయన భయం! దాక్కొచ్చి చూపించేస్తే ఆయనకి కాస్త రై ర్యంగా ఉంటుంది కదా!”

“ఇంకేమి? నా పనికి ప్రభుత్వం ఇవ్వొచ్చు. సో.... ఈ సాయం త్రం మా యింటికి సువ్వాస్తున్నావు. ఓ.కే?”

“వస్తాననుకో.... కానీ మీ యిల్లు గుర్తుపట్టగలనా అని?”

నాన్నింది రైలా.

“అదెంతవినని? నీకు వివరంగా చెప్పాను కదా, నా ఎడ్రను! చాలా చూసి యిల్లు తనుక్కడం.... తప్పకోవాలని మాత్రం చూడకు.”

“లేదు బాబూ లేదు! ఈ సాయంత్రం వస్తున్నాణ్ణి! సెంట్ వర్సంట్ మ్యూర్.”

“బై టర్ డెన్.”

ఫోన్ పెట్టేశాడు భార్య.

* * *

మోసాశున్న తలుపులనుంచి మితరంగా చెయ్యి అన్నింది రైలా.

దబుక్కున తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

కోపరికి వచ్చానే గుప్పుమంది అగౌరవం వాసన. వినపడి విన పడనట్లు స్ట్రీమ్ నా సంగీతం! కాళ్ళకింద ఏదో మృదువైన స్పర్శ.

అదిరిపడింది రైలా.

విచ్చుకుంటూన్న మల్లె పూలు పాదాలకిందపడి నలుగుతున్నాయి.

కాలు పక్కకి జరపబోయింది.

కానీ.... ఎక్కడ చూసినా ఒత్తుగా మల్లెలు.... గులాబీ రేకలు.... వళ్ళంతా ఏదో విచిత్రమయిన కదలిక....

“స్వాగతం.... దేవిగారికి స్వాగతం....”

మృదువుగా నవ్వుతూ భార్యన ఎదుర్కొన్నారు.

అతన్ని చూడగానే అమెకి కాస్త అదురుపాటు తగ్గింది.

“ఏమీ బాధా! ఏమిటివంతా? ఈ అగౌరవం, ప్రవృత్తి.... సంగీతం.... ఇదంతా ఎందుకు? ఇదేమిన్నా కోరికం కాదని అడుకున్నావా?”

తనని కాను సంభాషించుకుంటూ అడిగింది రైలా.

“కోరికం అంటే ఏమిట? మర్నాడే కోరికం కదా! మమ్మీ యింటికి రావడం మర్నాడే కదా!” నమ్మకంగా రైలా దగ్గరొచ్చి అమె చెయ్యి తన అరచేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు భార్య.

కాలికింద నలుగుతున్న వాచెక్కడంలే మృదువుగా ఉన్నాయామో అరచేతులు.

ఆ స్పర్శకి అతనికి ఎక్కడో మర్నాడో మోసాశున్నాడనిపించింది.

“నిన్నే భార్య! మాట్లాడవేంటి?”

రైలా కుమవుతూ అడగడంతో తృప్తిపడ్డాడు భార్య.

“ఏమిటి? నీం చెప్పను? అనలేందుకు నన్ను డిప్లెక్స్ చేశావు?” అదేలా అడిగారు భార్య.

“పెద్ద పోడాగా చేపదాసులా మాట్లాడకు. అనలేందుకు నన్ను రమ్మ ప్లాప్ చేస్స?”

సీరియస్ నెస్ నటిస్తూ అడిగింది రైలా

అడుగుతూనే అతని చేతుల్లోంచి తన చేతులు విడదీసుకుంది.

“ఎందుకమ్మా ఆ కోపం....? యిప్పుడే పుట్టిన పసివాడిమీద
రయినా కోపగిస్తారా?”

మారాం చేస్తున్నట్టుగా అడిగాడు భార్గవ.

“పుట్టిన పసివాడా? అంతే....?”

అడిగిన మరొకరితోనే అర్థమయింది లైలాకి తనెంత పూర్వం
ఆ ప్రశ్న అడిగిందో—

“ఏయ్! ఈ రోజు నీ పుట్టినరోజా?” విస్మయంగా అడిగింది లైలా.

“అవును మేడమ్....! ఈ భార్గవ.... ది గ్రేట్ రూప్ భార్గవ.
ఈ రోజే పుట్టాడని సభాపతికి నవనయంగా మనవి చేసుకుంటున్నాను.
విన్నవించుకుంటున్నాను.... విశదపడస్తున్నాను....”

నడుంవంచి విన్నవించుకుంటున్నట్టు నడించాడు భార్గవ.

అమాంశం అతని భుజాలమీద పడింది లైలా.

“యూ ఫూర్.... ఆ మాట యిప్పటికప్పుడా చెప్పడం....? ఇంక
అకస్మాత్తుగా నీకు నేనేం యివ్వగలను? ఆ మాటేదో ఫోన్ లోనే చెప్పి
లిసింది కదా!”

అతని భుజాలమీద అల్లరిగా గుడ్డింది లైలా.

“అంక స్పెషల్ న్యూస్ ఆ తీగల ద్వారానా నీకందించేది? ఇంక
ఈ విషయం నేనే చెప్పాలనుకున్నాను.... చెప్పాను....”

అమెతో చెప్పాడు భార్గవ.

“ఏయ్, నిన్నా, మొన్నా.... అటుమొన్నా.... యిన్ని రోజుల
కలుపుకుంటున్నావే కదా! ఇన్ని రోజులుగానీ ఆ పర్సనల్ షాప్
మేజర్ ఇచ్చి చూపుతా....?” ప్రశ్న మొహంతోనే అడిగింది లైలా.

“దేవుడై నా కైము రావాట! ఇప్పుడో నాలుగురోజుల ముందు
‘నా నాలుగు రోజుల తర్వాత నా పుట్టినరోజు లైలా’ అని నీకు తెలిసింది.

ననుకో....ఇప్పుడు నువ్వనుభవిస్తూన్న ఫ్రీత్ ఉండేదా? నా పుట్టినరోజు
కనుక నువ్వో గ్రీటింగ్, ఫ్లోర్ తెచ్చి నా మోహన పదేసి.... ‘మేనీ
హాపీ రిటర్న్స్ అవ్ ది దే!’ అంటూ చెప్పి వెళ్ళిపోయేదానివి అంతేగా!”

“ఓ! ఐయామ్ సారి! నీకు విజెస్ చెప్పడమే మర్చిపోయాను.
భార్గవా! మేనీ మేనీ హాపీ రిటర్న్స్ అవ్ ది దే! అయితే ఇది నవ్వు చెప్పా
న్నంత తేజశ్వంగా చెప్పలేదు నేను. నువ్వు నన్ను సర్ ప్రయిజ్ చెయ్యా
లని అలా చేశావు కదా! నేనూ నీకో సర్ ప్రయిజ్ ఇస్తున్నాను
చూస్కో.....”

అతని రెండు చెంపల మీద చుట్టుకున్న ముద్దాడింది లైలా.

ఊహించని ఆ చక్కటి షాక్ తిన్నట్టుయ్యారు భార్గవ.

“ఏం బుద్ధా! ఆశ్చర్యంగా ఉందా? సర్ ప్రైజ్ చెయ్యడం నీ ఒక్క
దీకే తెలుసనుకున్నావా? పుట్టినరోజు దానికి తీపి తీపి ముద్దులకంటే తగిన
ప్రణామం నేరే విసుండుంది చెప్ప?”

ఆ మాట అంటూ తిరిగి అతన్ని ముద్దాడింది.

అమె ముద్దులు అతనిలో ఓ అవేశాన్ని రగిల్పాయి.

తన మొహానికి దగ్గరగా ఉన్న అమె మొహాన్ని చేతుల్లోకి తీసు
కున్నాడు.

“తీసుకుంటే సరిపోతుందా? తిరిగి ఇవ్వడం మర్యాద కదా!”

వేగంగా అమె బుగ్గల మీద తన పెదాలతో ముద్ర వేశాడు.
అక్కడ అతనికి చొరికిన మాధుర్యం అతనిని పెర్రేక్టుచింది. తేనె
వాసన తగిలిన ఉదుంలా అతని పెదాలు అమె బుగ్గల మీదనుండి వక్కరి
తిరిగి అమె పెదాల మీద అగిపోయాయి.

అంతే!

ఆ నాగు పెదాలా బలంగా....తిన్నదృవల ఆయస్కాంతాల్లా
అతుక్కుపోయాయి.

ఆమె పెదాల్లోంచి అతని పెదాల్లోకి ఆ అమృతం ప్రవహిస్తోంది
అతనిలోంచి ఆమెలోకి వస్తోందో? తెలియదు.

తెరిసిందొకచే....

అంత అద్భుతమైన తీపి....

ఓ అపూర్వమైన మాధుర్యం....

ఓ అనూహ్యమైన అనుభవం....

భాగ్యవంతుడేమిట అమె జాబ్బాలోకి ఎప్పుడు వెళ్ళాయో తెలియదు.
వాడి ఆరసే చూత్రం అమె తలని వెనక్కి వంచి.... ఆమె పొట్ట
లోని పరుషసు శాగుతున్నాడు.

చక్కెరలో మిదో పరిమితి పాకినట్టయ్యింది లైలాకి.

తెచ్చలేని మైతం అమెని నిలుపుగా అవహించింది.

అతని పెదాల ఒత్తికి ఆమెకి ఊపిరాడనివ్వలేదు.

చతుక్కువ తల వెనక్కి లాక్కుంది లైలా.

శిశువాల్లా చివరికెవరో లాగిపారేసిపోయి తృప్తిపడ్డాడు భాగ్యవంతుడు.

"రైలా.... రైకియర్.... స్లీక్.... స్లీక్ డోంట్ గో ఆవే
డోంట్ రీవ్ మీ"

అమెని మరింత బలంగా దగ్గరకు లాక్కుంటూ అన్నాడు మైతం.
తప్పకాగిన వాడి చూడల్లా ముద్దగా వున్నాయి అతని మాటలు.
"అంత సులువుగా దొరుకుతానా?"

కవ్వీస్తూ అంది లైలా.

"రైలా.... నీ కోసం నా ప్రాణం అయినా ఇస్తాను-నువ్వు నా
నక్కావారి.... నాకెప్పటికీ కానారి."

"డాన్ దోక్ థింక్స్!" మనసులోనే వినుక్కున్నాడు.

అంతటి ఆనందంలోంచి ఈ మామూలు ప్రపంచంలోకి రావాలంటే
మననాపృష్టేడు భారవకి.

అంతలోనే గోడకున్న గడిచూరం మీద వడింది అతని దృష్టి.

"మైగాడ్! పదకొండు"

అదిరివచ్చాడు.

తనేదో ఇంకా ఏ ఎనిమిదో, కొమ్మిదో అయింటుందనుకుంటు
న్నాడు.

అప్పుడే పదకొండయ్యిందా?

ఇంతదాకా లేవకపోవడం అన్నది ఇదే మొదలు తన జీవితంలో.

మంచం దిగి ప్రక్కనే ఉన్న స్లిప్పర్స్ తొడుక్కున్నాడు.

అంతలోనే మూలగా పడివున్న న్యూస్ పేపర్ అతని కళ్ళబిడింది.

పొద్దున్నే పేపర్ జోయ్ వచ్చి, కిటికీలోంచి గిరాచీసినట్టున్నాడు.

అటుగా నడిచి పేపరందుకున్నాడతను.

హెడ్లైన్స్ చూస్తూ పేజీలు తిప్పసాగాడు.

పొలిటిక్స్ అంటే పెద్దగా ఇంబ్రెస్ట్ లేదతనికి.

ఏదో మరి ప్రాముఖ్యత ఉన్న పొలిటికల్ న్యూస్ తప్ప మామూలు
మనకి అతనికంతగా అనర్హి రేకెత్తవు.

ఏదీ న్యూస్ చదవడం మొదలెట్టాడు.

"కోడల్ని వేదించిన అత్త అరెస్ట్"

"వరకట్నాల కార్పియ్లో మరో యువని నజీవ దహనం"

"నగర శివార్లలో బిందిపోట్ల అగడం"

"అదోవారా నిజాయితీ"

ఒక్కోకే చదువుకుంటూ వెళ్తున్న అతని దృష్టి మరో స్త్రీపై పడింది.

“డాక్టర్ దుర్మరణం”

యథాలాపంగా ఆ వార్త వివరాలు చదివాడు-

సగరంలోని ఓ ప్రముఖ ప్రైవేట్ హాస్పిటల్ గతరాత్రి దినదేవుల ఆ డాక్టర్ ఆపరాధన బాట్రూంలో శవంగా మారి దర్శనమిచ్చాడు చూడటానికి.

బాట్రూంలో కాలుజారి పడటం వల్ల, తల గోడకి కొట్టుకుని మెలిపిరిగి మరణించాడని, ఇన్స్పెక్టర్ మురళి ఆ రేసు దర్శాప్త చేస్తున్నారని చదివాడతను.

ఇన్స్పెక్టర్ మురళి....మేరు విన్నట్టనిపించింది ఓ కణంపాటు.

మరుక్షణమే గుర్తొచ్చింది- ఆ రోజు తొలిసారిగా తనూ, రైల్వే కలుసుకున్నప్పుడు తమనతడు పలకరించిన విషయం.

టోన్ స్పెషలిస్ట్ మేడ ఎముక విరిగి మరణించాడనే విషయం అక్కడ ప్రక్క యింటికి ఆనిపించినా, ఇన్స్పెక్టర్ మురళి పేరే అక్కడ కుక్కవగా ఆకర్షించింది.

ఆ తర్వాత మేనల్లో మరేమీ అతన్నాకర్షించలేదు.

మేనడు ప్రక్కన పడేసి బాట్రూం వేపు నడిచాడు అతను.

* * * *

కుర్చీలో కూర్చుని మో రేసు విగిస్తున్న భార్గవ ఎదురుగా ఎవరో ముసలామె వచ్చి నిలబడటంతో తల పైకెత్తి చూశాడు.

వయసు కారణంగా కంపే టీవీకలో ఎదుర్కొన్న ఆటంకం కారణంగానే ముసలితనం తొందరగా ఆవరించినట్టుందామె!

ఎవరీమె....?

ఎప్పుడూ చూసినట్టులేదే!

“నన్ను మల్లమ్మంటారు బాబూ! సీత ఇంటికి ప్రక్కనే గుడిపెటా పుటున్నా” చెప్పిందామె.

అతని చూపుల్లోని ట్రాంక్ నెస్ ని గమనించి చెప్పిందామె.

‘సీత’ పేరామె ఎత్తగానే ఆసక్తిగా చూశాడతను.

“నిన్న పొద్దుగాల సీత పిల్లల్ని నా కొగ్గేసి అక్కయ్యగారి మోకి మోకి సేసేవాడో ఏనం కట్టాననికెళ్ళింది బాబూ! ఇంతదాదా వాడేడు. పిల్లలారితే అల్లాడిపోతారాడు.”

నేల మీద చరికిలపడింది మల్లమ్మ.

సీత ఇంటికి తిరిగి రాలేదన్న విషయం అతనికి గాఢంగా కరిగింది.

ఏమయింది సీతకి? ఎందుకు రాలేదు?

“ఒక్కేటప్పుడు సీతో ఏమన్నా చెప్పిందా అమ్మా....?” మల్లమ్మకు చూస్తూ అడిగాడు.

“లేదు బాబూ! నారేం చెప్పలేదు. ఆ ఏనం అమ్మగారే సగరం పట్టెననంది బాబూ! ఇంకా ఒత్తవి, ఇంకా ఒత్తవి లేవురా చూసినా. ఇప్పటికీ రాకపోయేకలికి మీ దగ్గరికొచ్చినా.”

“సికు నేనెలా తెలుసమ్మా?”

“దాని మొగుడు ఆ సెహదంలో నవ్విసప్పుడు తమరాచ్చేడు కద బాబూ! ఆ తర్వాత కూడా మీరు సీతింటికి రాదం చూసినా. మీరు తనకో పత్తికోడులాదోరని మా సీత అనేది. మీ ఇల్లదీ కూడా అదే టీసారి ఇక్కడ లాంపే సూసిసింది బాబూ!

మల్లమ్మ అబద్ధం చెప్తోందేమో అని సంశయించడానికి లేదు.....

అలా అబద్ధాలాదే తెలిసి, అవసరమూ రెండూ అమెకి చూస్తూనే క్లియర్ గా తెలిసిపోతోంది.

ఆ విషయం అమె వచ్చి తనకే ఎందుకు చెప్తోందన్న విషయం అదగలేదతను.

సీతకి 'నా' అనే వారెవరూ లేరని ఆతనికి బాగా తెలుసు.

వయస్సులో వున్న అమె భర్త అకస్మాత్తుగా యాక్సిడెంట్ లో చనిపోయినప్పుడు అమె పసివాళ్ళయిన విద్వత్ లో అయోమయంలో అల్లాపోతున్న ఆ విషాద సమయంలో కూడా అమెని పలకరించడానికి ఏమీ వంటూ ఎవరూ రాలేదు.

మానవతా దృక్పథంతోనే వెళ్ళిన ఒకటికి పదిసార్లు అమె డాక్టర్లను గూర్చి ఆరా తీసినవాడు తనొక్కడే!

ఇప్పుడామె మాయం అయి, అమె విద్వత్లు అల్లాడుతున్నా ఆ మాయం బట్టిందికోదానికి తను తప్ప ఎవరూ లేరని తనకే స్పష్టంగా తెలుసు. సీత ఎమయ్యిందో తెలుసుకోవాల్సిన నైతిక బాధ్యత తనదేనా!

ఆ అవ్వ ఇంకే వివరాలూ తన కందించలేదు.

ఏమైనా తెలిసుంటే ముందే చెప్పి వుండేది.

సీతకి చౌదరిగారి పిరిమాల్ లో అఫరు దొరికిందనే విషయం తనతో చెప్పింది.

అవ్వ చెప్పినట్లు ఆయన్ని కలవడానికే విన్న వెళ్ళి వుంటుంది.

కదీక ముందుగా వెళ్ళి ఆయన్ని కలిస్తే - సీత విషయం తెలుసుకోతుందనిపించింది భార్యకి.

అంతలోనే అవ్వ దగ్గరన్న సీత విద్వత్లు గుర్తొచ్చారు భార్యకి.

తెలుసుకోని నంద చూపాయల నోటు తీసి అవ్వకిచ్చారు భార్య.

"అమ్మా! ఈ డబ్బుతో సీత పిల్లలకేం కావాలో చూడు. నేను చౌదరిగారి దగ్గరన్న సీత విషయం తెలుసుకుంటూ, సీతని తీసుకుని తొందరగా వచ్చేస్తానే-పిల్లల్ని మాత్రం తాగ్రతగా చూస్తా" అని-

అవ్వ అటు వెళ్ళగానే తనిటు చౌదరి దగ్గరికి బయల్పేరారు భార్య.

తరచూ ఆ బంగళాకి వచ్చిపోతూనే వున్న వ్యక్తి కదీక భార్యని అడ్డగించలేదు గూర్తా.

కింద హాల్ లోకి రాగానే అక్కడ కుర్చీల్లోనూ, పోస్టాల్ లోనూ కూర్చున్న యువతీయువకుల్ని చూశారు భార్య. వాళ్ళలో ఆరుగురు స్త్రీలు, ఆరుగురు పురుషులు. అంతా అందంగా ఆకర్షణీయంగా వున్నారో వున్నారు. ఉద్యోగాల కోసం ఇంటిచాట్టి కొచ్చిన ఉత్సాహంతో వున్నారో. ఎందుకోసమో ఆశ్చర్యంగా ఎదురుచూస్తూ.

వాళ్ళని మరోసారి చూస్తూ మేడమెల్లెక్కి పైకి వెళ్ళారు భార్య.

"రావోయ్! నా"

ఎప్పుట్లాగానే చౌదరిగారు మంచం మీద పడుకునే వున్నారు. విరిగిన కలం కదవడానికేంనా వీలు కాదనే విషయం కట్టు చూస్తూనే తెలుస్తోంది.

అయినా ఆయన మొహంలో చెదరని ఆ చిరునవ్వు తొంగి చూస్తూనే వుంది.

"వసుస్కారం సార్!"

వసుస్కారిస్తూ గదిలోకొచ్చారు భార్య.

"హర్సో అలా- సరిగ్గా వసుమావికొచ్చావు"

రిలీఫ్ గా నిట్టూరుస్తూ అన్నాడ చౌదరిగారు.

"చెప్పండి సార్! నాతో పనేడయినా వుందా?"

"పని అంటే అంత పెద్దదేమీ కాదుకో. కాకపోతే చాలా ముఖ్యమైనది. నువ్వో కాస్త బాధ్యతగా ఈ పని చేస్తే చాలు" తేగ్గా అన్నా ఆయన.

"మీరు పని చెప్తే అంతకన్నానా సార్? చెప్పండి నేనేం చెయ్యాలి?"

మరేం లేదోయ్! మన కొత్త సినిమాలో నటించడానికి యీ యువకులు రావాలని ప్రకటించాం కదా! ఎవరో కొంతమంది వచ్చి ఉన్నారట— వాళ్ళని మిస్ట్రోసారి మాసి వాళ్ళలో మూడు జంటలని చెబుతున్నారేమో!”

బొడరిగారి మాటలకు అశ్రుర్యపోయాడ భార్గవ.

‘నని’ అంటే ఏదో మాయాలు పని అనుకున్నాడు కానీ యీ బాధ్యత తన మీద పెడతాడనుకోలేదు.

“సార్! ఇలాంటి విషయాలు నాకేం తెలుస్తాయి సార్? మీరేమి పనిగ్గా పెట్టు చేస్తారు” విషయంగా అన్నాడు.

“నేను ఇంజనీరులాగా పున్నట్టుయితే నేనే చేసేవాడిననికో-ఇంజనీరులాగా పున్నట్టి నీవూ తెలుసు కదా! ఆ పోలులోకి నేను వాళ్ళని ఇంటికి చెయ్యలేను.

అలాగని వాళ్ళనిక్కడికి పిలిపించడం నాకెట్లం లేదు.

కుక్కలు మొహం తెలియని వాళ్ళని బెయ్యంలోకి పిలిపలేం కదా! అదీ నిజమే!

ఇటు అయితే బెక్కలేదు - అటు వాళ్ళని ఇక్కడికి పిలవమని నీవేమి చేస్తావో? నేనే ఇంజనీరుగార్ని పిలవమంటారా సార్?”

మార్గాంతరం సూచిస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

“కర్మకి ఇల్లంతగా ఉండటం-ఈ రోజు రానని పోన్ చేశాడు. అయితే ఇంజనీర్ అంటే యంతగా ఇంకేదేముంది చెప్పు? నీకూ నటన అంటే తెలుసు. వెండి తెరమీద వెలిగిపోవాలంటే నటనతోపాటు అందం కూడా అవసరం. అన్నదీ తెలుసు నీకు. ఇంక నువ్వెళ్ళి పెట్టు చెయ్యడంలో ఏమి పనిముంది? నిజానికి ఇలాంటి పనులు నేనే స్వయంగా చూసుకునేవనుకో- ఈసారికి మాత్రం నిన్ను చెయ్యమంటున్నాను”

అదీ అక్కర్లేన చాడు.

అబ్బ.

ఆ పనికి అయిన శిష్టి నియమాలవరకు వ్యాసా తనంపే పుష్ప శిష్టికాన్నీ, తన శిష్టి-పట్ల అయినకున్న వివాహాన్నీ తలుపునకి సరికి కాస్త గర్వంగానే అనిపించింది భార్గవకి.

“మీరంతగా చెప్తే కాదంటానా సార్? కానీ ఓ చిన్న విషయం సార్”

నన్నాడు భార్గవ.

“చెప్పవోయ్! ఏమిటది?”

దైర్యం ఇస్తూ అడిగాడాయన.

“మరేం లేదు సార్! పోయిన మన శ్రమివరున్నాడు కదా సార్, అకని భార్య సీత నిర్మల మునీ కనిపించలేదట. మీరు రమ్మన్నాకని చెప్పి యింటి నుండి బయటైరిందట....”

కొద్దిగా వట్టు కొట్టాడు భార్గవ.

“అబ్బవోయ్! సీత నిర్మల మున్నాం చెప్పేమంటావుకి ఇక్కడి వచ్చింది. అదికీ లేదు ఇచ్చి ఏళ్ళాబ్బగా పడిరేణు మూడే ఇచ్చాను. అదబ్బో అమె నిన్న చువ్వాపూమే వెళ్లిపోయిందే!” అక్కర్లేగా అన్నాడాయన.

“అమె ఇక్కడి నుండి దబ్బుతో బయటైందా?” మళ్ళీ తెలియదు భార్గవ.

“నేను ఏ ఏకత్తిరు యిక్కడేమిచున్నా ఎవ్వనివ్వమంటా చేసుకోననే విషయం నీకూ తెలుసు కదా! అనలు సీతకి ఈ సినిమా పట్టు కాక వేరే

ఎక్కడయినా ఉద్యోగం ఇప్పించాలనుకున్నాను కానీ ఆమెకి చదువేలేదు. పోదోడెన్ ఫేర్ కదా అని ఆమెని తీసుకున్నాను. కుటుంబ పోషణకి ఆమెకి ఓ దారి చూపాలి కదా!”

“కానీ సీత యింకవరకూ ఇంటికి రాలేదు సార్....”

“నువ్వు చెప్తుంటే నాకూ అశ్చర్యంగానే వుంది. చేతిలో డబ్బుంటే తనుక ఎవడయినా ఆ డబ్బుకి అశవత్తాదో, లేక ఆమె తనంత తానుగానే ఆ డబ్బుతో ఎక్కడికయినా వెళ్లిందో లేక ఈపాటికొమె ఇంటికి వచ్చే సింధో మనకి తెలియదు కదా! నువ్వో పని చెయ్యి. ఈ ఇంకూర్వ్యా అయిపోగానే ఓసారి సీత యింటికి వెళ్లి చూడు. ఆమె యింకా రాకపోతే ఎంత కయినా మంపడి పోలీసు రిపోర్టియ్యి. అనలే ఈ రోజుల్లో అదవాళ్ళమీద ఆత్యాచారాలు పెరిగిపోతున్నాయి” అన్నాడు చౌదరి.

ఆ గొంతులో శ్రీలవల్ల జారి, సానుభూతి విండుగా ధ్వనిస్తోంది.

నిజానికి చౌదరి తీసే సినిమాల్లో శ్రీల సమస్యలే ముఖ్యమైన అంశాలుగా వుంటాయి.

శ్రీ అంటే మగాడికి విరాస వస్తువు కాదనీ, ఆమెకూడా పురుషుల సమంగా అన్ని రంగాల్లోనూ ముందుకొచ్చి సమాన హక్కుల్ని అనేక వింపాలనీ ఆయన సినిమాలు ప్రబోధిస్తూనే వుంటాయి.

“అలాగే సార్! ఈ పని అయిపోగానే అక్కడికే వెళ్తా”

“చూడు భర్గవా! సీత అంటే మన కింద పనిచేస్తూన్న ఓ అమ్మాయి కంటే మాత్రమే కాదు, మననే నమ్మకుని బ్రతికి, డ్యూటీచేస్తూనే మిలీటరీనీ ఓ కొద్దిసేపాత్రడి భార్య. కనక సీత భార్యతని మనం మొట్టమొదటిగా మాత్రం అనుకోకూడదు.”

“తప్పకుండా సార్! సీత ఇంటికింకా వచ్చి ఉండకపోతే తప్పకుండా పోలీసు రిపోర్టిస్తాను.”

అక్కడి నుండి లేచి కిందికొచ్చాడు భర్గవ.

ఆ అరు జంటల్లోనూ తనకు నచ్చిన, అర్థులుగా తనకనిపించిన మూడు జంటల్ని సెలక్టు చేశాడు భర్గవ.

వాళ్ళ విషయం ఇంటర్ కమిటీ చౌదరిగారితో మాట్లాడాడు.

వాళ్ళని మన్నాడు రమ్మనీ, ఎగ్రిమెంటు రాసుకోవచ్చనీ అన్నాడు చౌదరి.

అవే మాటలు వాళ్ళకి చెప్పి వంపించేసి సీత ఇంటికి దారితీశాడు భర్గవ.

సీత ఇంకా ఇంటికి రాలేదు.

డిక్కులేని పక్షిలా ఉన్న ఆమె దిద్దల్ని చూపేసరికి గుండె తరుక్కుపోయింది భర్గవకి.

సీత విషయం పోలీసు రిపోర్టింగ్ వ్యాపికి ఫేషనుకి వెళ్ళాడతను.

అక్కడ డ్యూటీలో వున్న ఇన్ స్పెక్టర్ మురళిని చూస్తూనే అక్కర పోయడతను.

తనూ, రైలా పార్కులో అతని కళ్ళబద్ధారనే విషయం మనసులో పెడిలేసరికి కాస్త ఖంగుతిన్నట్టయ్యాడు.

అయితే అంతలోనే తన్ని తాను నిలబాక్కుకుంటూ మురళిని విప్లవం చేశాడు భర్గవ.

తేను వివరాలు వింటూనే సీతని మిస్సింగ్ పర్సన్ గా ట్రీట్ చేస్తూ తేను బాక చేశాడు మురళి.

మురళీతో మాట్లాడుతున్న కొద్దీ ఆతని సమర్థత మీద నమ్మకం పెరిగింది భార్గవకి.

ఆ ప్రేమను వెల్లు ఎక్కిబిట్టాడు ఎంత వక్రిద్గా ఎక్కాతో, అంతంబే రిటన్ ఫీలవుతూ వెల్లు దీగాడు భార్గవ.

సీత ఫోటో ఒకటి కావాలన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ మురళి.

సీత ఇంట్లో గోడకున్న సీత ఫోటో మురళికిచ్చి వచ్చేవాడు భార్గవ.

* * * *

“అయ్యో ఇన్ స్పెక్టర్ మురళి. ఒక తేను విషయంలో మీ నుంచి కొన్ని వివరాలు కావాలి....”

అర్థాక్షిగా అగాడు మురళి.

“చెప్పండి—మీకే వివరాలు కావాలి?”

చిరువత్సవో అడిగాడు చౌదరి.

“అవోర్స్! మీరు హెల్త్ మాదా అంతగా బాగోలేదని తెలుసు నా మీకు మరి ఏమిట వ్రాయలియను” మళ్ళీ అన్నాడు మురళి.

“నాకు అనారోగ్యం అంటూ పెద్దగా లేదు. విరిగిన కాలు అత్యంత వదం అనేది ప్రైముతో బాడిన అనారోగ్యం. అది మీరహాయితే మీ షార్తి ఆరోగ్యంతోనే వున్నాను. తమక మీరు అడగాలనుకున్న ప్రశ్నల వేయచ్చు” అన్నాడు.

చెక్కు చెదరని చిరువత్సవ చౌదరి పెదాల మీద.

“రాక్షసు నిలకంతుండు మీకు తెలుసా?”

చూటిగా చౌదరి కళ్ళలోకి చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“నిలకంతుం నాకు తెలుసు”

నిబ్బరంగా అన్నాడు చౌదరి.

“ఎలా తెలుసు?”

“ఎలా నీ మంచి, ఆయన ఓ రాక్షసుగా, నేనెందున నీ వెంటాడుగా మా కుటుంబం జన్మింది ”

“కాస్త వివరంగా చెప్తా?”

“నాకు జరిగిన యాక్సిడెంట్లు గురించి మీకు తెలుసనుకుంటాను” అర్థాక్షిగా అగాడు చౌదరి.

“మీరు అవుట్ బోరు మాటింగు కెళ్ళి వస్తూంటే యాక్సిడెంట్ జరిగి నట్టగా చదివాను నేను పేపర్లో.”

“అవును. అప్పుడు నన్ను డ్రీమ్ చేసిన రాక్షసులో ఒకరు దా|| నీల కుతం.”

“నవీ... ఆయన రెండు రోజుల క్రిందట ఓ హోటల్లో డాక్టర్ లో కలవారి నడి మరణించారు. తెలుసా?”

“చదివాను మొన్న అన్ని పేపర్లలోనూ ఈ విషయం రాశారుగా. చదివే చాలా వాధవర్ధాను.”

చౌదరి కళ్ళలోంచి జారి, సానుభూతి వర్షిస్తున్నాయి.

వృత్తిరీత్యా ఎందరో కలుస్తుంటాడు మురళి.

ఎటుటి వ్యక్తి నిజం చెప్తావ్నోదీ లేదోదీ అతని కళ్ళలోకి చూసి వెస్టింగుంటు. అది అతనికి అధ్యర్థంవల్ల వచ్చిన నేర్పు.

చౌదరి మొహంలోని భావాలని చూసి అనుకున్నాడు—ఇకనికి విషయంలో ఏమీ తెలియకపోయి వుండాలి. లేదా మహా అమృతంగా నటించుకుంటి వుండాలి అని.

“ఆయన మిమ్మల్ని కలిశారా మొన్నటి రోజున?”

“కలిశారు. నా ఆరోగ్యం ఎలాగుందో తనుక్కోడానికొచ్చారు. అతని నేనే ఆయనకి ఫోన్ చేసి పిలిపించాను. నా కాలి విషయంలో అడిగి తెలుసుకుందామని. ఆయన మొన్న నా కాలు చెక్ చేశాడు.”

“ఏమన్నాడు?”

“ఇంట్లో వేలెంట్ ఉండవచ్చు. అయిన నోటి నుండి ఆ మాట విన్నారే నాకు రైర్యం అనిపించింది.”

“అంటే ఇన్నాళ్ళూ భయపడ్డావా?”

“అవును. ఒక వజ్రము దాటాక వెరిగిన ఎటుక అతుక్కోవడం అనేది చాలా కష్టం అని మీరూ తెలుసుకుంటాను. ఇన్ని రోజులూ నాకు అదీ భయం. కంప్యూటర్ గా వచ్చి చెక్ చేసి అలా చెప్పాకనే నాకు భయం పోయింది.”

“మీ భార్య, పిల్లలూ కూడా చాలా భయపడి పోయారు.”

“నాకు భార్య మాత్రమే వుంది. పిల్లలేదు. అవ్వోయ్! నా భార్య చాలా భయపడింది. వెన్ను కాయ నుండి మాత్రమే ఆమె శ్వింతగా పిలిచే గులుగుతోంది.”

“మీ భార్య పేరు?”

“రైలా. ఒకప్పుడామె మిస్ రైలా ముఖర్జీ. ఒకసారి నా కంప్యూటర్ లో ఆమెని కలవడంతో ఆమె మిసెస్ రైలా చొదలి అని పోయింది.”

“ఎవ్ ఎవ్ ఫస్ట్ ఫైట్ అన్నమాట”

“మీరుగా నవ్వుతే ఇన్ స్పెక్టర్.”

ఆ సమయంలో ఆమెని తెలియజేసిన మొదటి కొత్త అందాన్ని వ్యవహారం, అంతరించిన అతన్ని కాకీ ముఖం అడిగినట్లుగానే చూస్తూన్న చొప్పున కూడా అతన్ని నవ్విపొతున్నా చూసింది.

“మీ వయసులో ఆ మాట వాడడం సరికాదు. కానీ నా వయసులో కొద్దిగా ఆవేలా వుంటుంటేమో. కానీ నిజం మాత్రం అదే ఆమె కలిగిన

కాదు-అంతరంగమూ అందమైనదే. ఆమె సోశలింగం చూస్తే మీరే ఆశ్చర్య పోతారు.

భార్య స్రవక్తి రాగానే, ఆమె తలపుల్లో మెదలగా తన్మయంగా అన్నాడు చొదరి.

“అవును. ఆమె సోశలింగం చాలా చెప్పుకోదగ్గదే”

సాంకేతికతకు చూసిన భార్య, రైలా జరిగి-వ్యాపారాలు మనసులో మెదుల్తూండగా అన్నాడు మురళి.

అయితే అతని మాటల్లో ఏమాత్రం వెటారనూ కనిపించిన నిత్యం లేదు.

“అవిధవి మీరు చూసినట్టే చెప్పేస్తున్నారే”

చమత్కారంగా నవ్వాడు మురళి.

“కావలసినంత రోజులు ఉన్నవారు మీరు. అలాంటి మీమ్మల్ని, మీ మనసునీ అకట్టుకోగలిగిన స్త్రీ గూర్చి చెప్పాలంటే ఆమెని చూడనవసరం లేదనుకుంటాను”

“మీరు చాలా తెలివయినవాళ్ళు ఇన్ స్పెక్టర్ గారు”

మెచ్చుకోలుగా అన్నాడు చొదరి.

“మీకో ఏకీభవించినంత మాత్రాన తెలివయినవాడిగా అనుకుంటే ఎలా? మీకో తీవ్రమైన వచ్చినప్పుడు కూడా మీరు నా తెలివిని మెచ్చుకునేలా చెయ్యగలిగితే అదీ నా స్రవత్కరం.”

“మీమ్మల్ని మాటల్లో గెలవడం తప్పదు” అన్నాడు చొదరి.

“చూ పోలిమివాళ్ళని చేతల్లో గెలవడం కూడా సాధారణంగా కష్టమే” నవ్వుతూనే అన్నాడు మురళి.

“అదే! అసాధ్యం అంటే మీరు చెప్పండి మీరే వివరాలు కావాలి ఇంకా?”

“ఏం నా ప్రశ్న అంత కష్టంగా ఉందా? ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతాన అని చూస్తున్నారా?”

“అంతే బాబూ! మీ ఇష్టం. మీరున్నా వెళ్ళినా మీ ఇష్టం”

“నాకు వస్తున్నాయి వెళ్ళిపోవాలి అంటే. దాక్షకు సీలకంఠం గూర్చి మీరింకేవన్నా వివరాలివ్వగలరా?”

“అంతే?”

“అంతే... అయిన వ్యక్తిగత వివరాలు, ఆయన కుడికొచ్చిన పని విషయం, అయిన వెనరులునా శత్రువులున్నారా? ఇలాంటివి... మీరేదయినా పనికొచ్చే సమాచారం చెప్పగలిగితే మా ఇన్వెస్టిగేషనుకి సాయపడ్డవారవు తారు.”

“నేనప్పుడు జాయిన్ అయిన హాస్పిటల్ లోనే తప్ప అంతకుముందు నాకామిస్తే పనిచేయలేదు. కనుక ఆయన గూర్చి వాళ్ళకునగా తెలియదు. ఆయన కుడికి ఎందుకొచ్చారో కూడా తెలియదు.

ఈ ఉదయ రాకముందు ఆయన నాకు తెలుసు. ఇక్కడికొచ్చాకే ఫోన్ చేశారు. కనుక ఆయన యిక్కడికి ఏ సీనియర్ డాక్టర్ కూడా చెప్పలేను.

కేవలం నాకోసమే రాలేదని మాత్రం చెప్పగలను. పోతే ఆయన చాలా మంచి మనిషి.

పైగా వైద్య వృత్తిలో ఉన్న మనిషి అలాంటివాడిని చంపడానికి ఎవరికయినా ఎలా చేతులొచ్చాయో!”

ఒక్కసారిగా సూటిగా చూశాడు ఇన్స్ పెక్టరు.

ఆ కళ్ళు చాచిరిని పీర్చి చూస్తున్నట్టుగా ఉన్నాయి.

“చాచరిగా చూ! దాక్షకు సీలకంఠం డాక్టరుమెంట్ కాబట్టివది మరే పనికంటే అని మాత్రమే అన్నాన్నేను. అది హత్య, అత్యహత్య, ప్రమాదకారక సంభవించినతో ఆ వివరాలేమీ చెప్పలేను నేను.

కానీ మీరు ‘చంపడానికి చేతులెలా వచ్చాయో’ అన్నారు. అంతే సీలకంఠంగారు హత్య చెయ్యబడే మరణింవారంటారా?”

కానీ చాచరిలో పీనమెత్తయినా తొట్రుపాటు కనిపించలేదు.

ఎప్పటిలాగే చిరునవ్వులు చిందిస్తూ అన్నారు:-

“మీ పోలీసుల కళ్ళకి అందరూ అనుమానితుల్లాగే కనపడ్డంతో జిర్కం రేమి అందుకే మీరలా అనుకుంటున్నారు. మీరెప్పుడు చెప్తున్నట్లే ఫస్ట్ ఇన్స్పెక్టర్ మేషను కాదు నాకు నిన్నటి నుండి అన్ని పేషర్ల రోగా ఈ వార్త ప్రముఖంగా వచ్చింది. చాలా వాటిలో ఆయనది హత్య తప్ప అభిప్రాయమే ఉంది. కాకపోతే అది యాక్సిడెంటల్ డెత్ అయి ఉంటే రసం అత్యహత్య కేసుకోవాలనుకున్న వాళ్ళెవరూ డాక్టరుమెంట్ కాని జాబ్బుకుని మెడ విరగొట్టుకుని చాచరు కదా! మరో విషయం ఆయన నన్ను డ్రీమ్ చేసిన దాక్షకు ఇంకా నా కోసం శ్రద్ధకిసుకుంటున్నా దాక్షకు, కాని విరిగి మంచానపడ్డ నాలాటివాడికి ఆయనతో ఎంతయినా అవసరం ఉంది. ఆయన చావుని కోరుకోను నేను. అలాంటిది ఆయన్ని హత్య చేశా లేదా అని నన్ను అనుమానిస్తూ మాట్లాడ్డంలో పోలీసు బుద్ధి కనిపిస్తోందే కన్న రీజనింగు లేదు.”

ఆ మాటలు వింటున్న ఇన్స్ పెక్టరు మొహంలో భావాలు క్షణాల్లో మారిపోయాయి.

అవును. చాచరి చెప్తున్నదీ నిజమే!

వైద్యం చేస్తాన్న డాక్టరు చావుని కోరుకోడు ఏ పేషెంటును.

“మీరు చెప్పినట్లు ప్రతివాడినీ అనుమానించడం మా వ్యర్థి లక్షణం. డ్యూటీలో ఎన్నోసార్లు అచాయకులని కూడా అనుమానించాల్సి వస్తూంది. మీరేమీ అనుకోనవసరం లేదు. వస్తాను. విషయం స్పష్టమైతే రిపోర్ట్ చేసి మీరుంచిన క్యాష్ చేత్తో అందుకుని లేచి నిలబడ్డాడు మురళి.

“అప్పుడిప్పుడూ వస్తూంటుంది ఇన్స్పెక్టరుగారూ!”

చౌదరి చిరునవ్వుతో అన్నాడు.

“మురళి! కావాని కోరికోండి తప్ప ఇన్స్పెక్టరుగా మారాలి. ఉండాలని కోరుకోవడం మంచిది. ఓ.కే! బై”

చౌదరిగారు తన చదుక్కున వెనుతిరిగాడు మురళి.

తిరిగి వెనక్కుచ్చి ముండానికి డగ్గరగా నిలబడ్డాడు.

“మురళి! యాను. సీత అని వనిపోయిన మీ దైవమే భార్య. డగ్గరకొచ్చినప్పటి నుండి కఠినపడ్డదని మాకు రిపోర్ట్ వచ్చింది.”

“అమె నన్ను కల్పనమాట నిజమే! అమెకి ఎద్దాన్ను ఎవరూ యిచ్చి ఎగ్రిమెంట్ కూడా రాయించుకున్నాను. ఆ ఎగ్రిమెంట్ కాగితం మా మేనేజర్ డగ్గరంటాయి. మీక్కావాలంటే వెరిఫై చేసుకోవచ్చు. నేను ఇంక చేతులన్న అర్థిస్తూ మూడం అయిందంటే ఆ నష్టంలో నాకు లాభం ఉంటుంది. థర్గ్లతో నేనెప్పుడో చెప్పాను పోలీసు రిపోర్టి వ్రాసుని. అది విషయమేమో నాకు తిరిగి చెప్పకపోతే, అమె యింటికొచ్చేసి ఉంటుంది కున్నాను. అయితే అమె దొరకలేదన్నమాట.

ఇన్స్పెక్టరుగారూ! సీత తల్లి తా డగ్గరే పనిచేస్తూ మరణించింది. కనుక సీత దాద్యర నాదే.

అమె వివరాలు చెప్పగలిగిన వాళ్ళకి నదివేలు బహుమానం నేనిస్తాను! దయచేసి ఈ విషయం మీరు ఎన్ఎస్ చేయండి. ముందు సీత తాద కనుక్కోండి.”

చౌదరి మాటల్లో సీత యోగక్షేమాలపట్ల దాద్యర, శ్రద్ధ కనిపిస్తున్నాయి.

“ఓ.కే! మీరు చెప్పినట్లే ఎన్ఎస్ చేయిస్తాను. మరో విషయం. మీ బుక్స్ వెంట్ మీ మీద పగతోనో, ద్వేషంతోనో ఎవరో చేయించింది కాదంటారా?”

“ప్రతిదాన్ని మరీ ఇలా భూకంపం వల్ల చూస్తుంటే బ్రతకడం తప్పు మురళిగారూ! జరిగిన యాక్సిడెంట్లో నా డైరీవర్ ప్రాణాలు కోల్పోయాడు. అతను నాకెంతో నమ్మకమయినవాడని నేను ముందే చెప్పాను. ఎవరి డగ్గరో దమ్మ తీసుకుని తారుకు ఏక్సిడెంట్ చేసినా, ప్రాణాలు పోగొట్టుకోడుగా నా డైరీవరు. కనుక నాకించుకో ఎంతమాత్రమూ ఎవరి మీద అనుమానం లేదు. మీరు మాత్రం సీత తాద వెంటనే కనుక్కోండి. లేకపోతే అమె పిల్లల ఉసురు నాకు తగులుతుంది.”

“ఆ విషయంలో పిల్లలంతగా ఉండండి మీరు. అది మా మ్యూటీ. వస్తాను. మీకు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను.”

బాట్లు టకటకలాడించుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఆ వెళ్ళడం వెళ్ళడం ధ్వేషముకి వెళ్ళాడు మురళి.

అతని రాక గమనిస్తూనే సిబ్బంది అంతా ఎలెన్వర్లో నిలబడ్డారు.

తిన్నగా లోపలి తన గదిలోకి వెళ్లి టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాడు మురళి.

క్యాష్ తీసి టేబుల్ మీద పెట్టి విశ్రాంతిగా కుప్పిలో ఎనక్కి వాచాడు.

గ్లాసుతో చల్లటి పీళ్ళు తేలులో మీద పెట్టాడు హోమ్గార్డు
ఆ గ్లాసుందుకుని పీళ్ళు గడగడా కాగేగాడు.

భాగ్లాసు తేలులో మీదుంచుటా పిలిచాడు మురళి.

“ఏయ్ టూ నాట్ వన్” అంటూ.

“సార్” అంటూ పరిగెత్తుకొచ్చాడు టూ నాట్ వన్”.

“ఆ నీలకంఠం పోస్టుమార్డం రిపోర్టు వచ్చిందా?”

“వచ్చింది సార్, దీరువాలో పెట్టాడు.”

గదిలో దీరువా దగ్గరకేళ్ళ ఆ రిపోర్టు తీసి ఇన్స్పెక్టరు ముందు
తేలులో మీదుంచాడు టూ నాట్ వన్.

రిపోర్టు కేసుల్లోకి తీసుకుని చదవడం మొదలెట్టాడు మురళి.

మృతుడి పేరు : నీలకంఠం.

వయసు : 45, 50 సం॥ల మధ్య

మరణించిన సమయం : రాత్రి 12-1 మధ్య.

దిలే డ్యూటీ హెడ్ ఇంజనీర్ అండ్ హెడుకేజ్.

మృతానికి కారణం : నీల నెలలాల తగిన గాయం. విషప్రయోగం
జరిగిన సూచనలేవీలేవు

మరణించడానికి ముందు మృతుడు ఏ మత్తుపానీయాలా పేవే
లేదు. పూర్తి ఆరోగ్యంతో ఉన్నాడు.

జ్యోతయం కాలాకు రిపోర్టు భాగం వదిలాడు మురళి.

మరణించడానికి ముందు రాత్రి మృతుడు భోజనంచేసి 2, 3 గ్లెస్
లపైకోంది.

రిపోర్టు సక్కున పెట్టేగాడు.

మళ్ళీ ఓసారి మననం చేసుకోసాగాడు మురళి.

పోస్టుమార్డం రిపోర్టువల్ల కొత్తగా తెలిసిన సమాచారం ఏమీకీ
విషప్రయోగం జరగలేదన్నది తప్ప.

తల విదిలించాడు మురళి.

డ్రాయర్ తెరిచాడు.

నేర స్థలంలో తీసిన ఫోటోల కవరు ఓ చక్కగా ఉంది.

దాన్నందుకుని తెరిచాడు.

గోడ దగ్గరగా వెల్లకిలా పడున్నాడు నీలకంఠం.

తల దగ్గరంతా రక్తం మడుగులా కట్టివుంది.

కళ్ళు తెరిచే ఉన్నాడు.

బాధతో మొహం చిట్లించినట్లుగా ఉంది.

వదే వదే ఆ ఫోటోలు చూశాడు మురళి.

చివరికో ఆరోచనకి వచ్చాడు.

నీలకంఠం వృత్తిరీత్యా దాక్తురు.

అతని చేతిలో ప్రాణాల కోల్పోయిన వ్యక్తి కావాడా బాక్సెవ
కమునా పగవట్టి హత్య చేశారేమో అనుకునే కాన్పుకీమి.

ఎందుకంటే అతను జనరల్ నర్తకు కాదు. డోన్ స్పెషలిస్టు.

ముఖ్యంగా విరిగిన ఎముకల్ని అతికించడంలో అతని నేర్పు అద్వితీయం.

అతనేదమునా కేసులో ఫెయిలయి వున్నా, ఆ పేషెంట్కు ఎముకల
విషయంలో ప్రాప్లెమ్ ఎదురుకావచ్చు తప్ప ఏకంగా డావే వచ్చేయ్యదు.

పేషెంట్కు ప్రాణ నష్టం కలిగే కాన్పులు తక్కువ.

పైగా నీలకంఠానికి ఊరు కాదు.

అతనికి శత్రువులంటూ ఉన్నా, వాళ్లు ఈ పరాయి డిక్టో అతన్ని చంపారనుకోదం తెలివి తక్కువగా అనిపించింది.

అనలు అతన్ని హత్య చెయ్యడమే జరిగుంటే హంతకుడు ఆ రాత్రివేళ అతను ఒంటరిగా దొరికినప్పుడు ఏ రివాల్వర్ పెట్టి కాల్చి ఏ కత్తితోనో పొడిచో చంపుతాడు తప్ప ఇలా ప్రమాదవశాత్తూ జరిగినా చావేమో అనే సందేహానికి అస్కారం కలిగే రీతిలో చంపడు.

పైగా నీలకంఠం హంతకుడితో పెనుగులాడిన సూచనలేవీ లేవు.

నిజానికి 'అక్కడ నీలకంఠం తప్ప మరో మనిషి వున్నాడన్న సూచనలే లేవు.

పో.... ఇది నిజంగా ప్రమాదవశాత్తూ జరిగిన మరణమే అయ్యి ఉంది.

రాత్రివేళ నీలకంఠానికి దాత్రాం కెళ్ళాల్సిన అవసరం వచ్చునవచ్చు.

విద్ర కళ్ళతో నడిచాస్తూ కాలు స్లిప్పయి నడిపోయింటారు. అది దంతో తల గోడకి, గోడ అంచుకి కొట్టుకుని ఉండచ్చు. వెంటనే ఈ పగిలి మరణం సంభవించి వుండవచ్చు.

అలాకాక నీలకంఠాన్ని చంపే అవసరం, అవకాశం ఎవరికి కలిగి ఉండదనిపించింది.

ఈ అభిప్రాయానికి రాగానే ఇన్ స్పెక్టర్ అలోచనలు చల్లబడ్డాయి.

"కానీ ... మరోసారి ఆ హోటల్ కెళ్ళి నీలకంఠం దినదేసిన గదికి చూడాలనిపించింది.

అలా చూడటం వల్ల ఏ ప్రత్యేక ప్రయోజనమూ నెరవేరదు.

కానీ.... నేరం జరిగిన స్థలాన్నీ, ఆ పరిసరాల్నీ మరోసారి చూసి శవంవల్ల ఏదయినా ఉపయోగం ఉండచ్చునే అళ అతనిలో మెదిలింది.

క్యాష్ తలమీద పెట్టుకుని జీపులో బయల్దేరాడు ఇన్ స్పెక్టర్ మురళి.

ఎక్కడికి పోనివ్వాలిందీ ద్రవ్యవరక చెప్పాడు.

హోటల్ ముందాగింది జీపు.

అంతవరకూ ఏవో అలోచనల్లో తేలిపోతున్న ఇన్ స్పెక్టర్ ఒక్కసారిగా ఈ లోకంలోకొచ్చి వద్దాడు.

రిప్పున జీపు దిగి ఒకటగా బూట్లు చప్పుడు చేసుకుంటూ లోపలికి కిరారు.

యానిపారమేలో వస్తూన్న పోలీస్ అటినర్ని చూడగానే హోటల్ బిల్డింగ్ వివరంగా లేచి నిలబడ్డారు.

మురళి ఆ కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్న పోలీసు అటినరని వాళ్ళకి తెలిపి.

నీలకంఠం మరణించిన గదిలోకి తిన్నగా నడిచాడు మురళి.

గది లోపలకొస్తూనే తలుపులు దగ్గరగా మూసి పెట్టాడు.

తనొక్కడూ ఆ గదిలోపల అయిపోతూ గాలించడం మొదలు పెట్టాడు.

తను దేని కోసం వెతుకుతున్నాడనేది అతనికి తెలియదు.

కానీ దర్యాప్తు? ఉపయోగించే ఏవో ఓ ఆధారం దొరుకుతుందనే ఆ అతన్నలా వెతకమందోంది.

గది గాలించడం పూర్తయ్యింది.

ఆ రోజున నీలకంఠం మరణించిననాటి లాగానే వున్నాయి ఆ గది దివి వస్తువులన్నీ.

వీటి కదివిన జాడ లేదు.

ఏ ప్రాణి కూడా చాడకలేదు.

నెమ్మదిగా దాత్రాంపై పు పడిచాడు మురళి.

ఆ దాత్రాం లోనేలికి అడుగు పెడుతూండగానే అతనికా
వ్యక్తం మదిలో పెడిలింది.

నీలకంఠం శవం ఇంకా అక్కడ పడివున్నదే అనిపిస్తోంది.

దాత్రాం తలాపు పైపు తలా, మరోపైపు కాళ్ళు పెట్టి
పోయాడు నీలకంఠం.

దాత్రాంలోకి వస్తూనే కాలు జారి ఉంటుందనకి.

అమట్టున జారిపడి వుంటాడు.

అందుకే వెల్లకిలా పడివున్నాడు.

ఆ వకటంలో తల గోడకి కొట్టుకుని వుంటుందన్న పాత
ప్రాయమే అతనిలో కనిపించింది.

ప్రమాదవశాత్తు సంభవించిన ఓ మామూలు దావుకి హత్య
రంగు కళ్ళద్వారా చూస్తూ పొరబడుతున్నాననే భావం అతనికి ఎక్కువ
కొంది.

‘బహుశా ఇలా వచ్చి ఉంటాడు. ఇక్కడ యిలా కాలుజారి వు
వచ్చు.’

ఆ రాత్రి జరిగిందాన్ని కళ్ళముందు చిత్రీకరించుకుంటూ అందు
అనుగుణంగా తనూ కాలుజారి పడ్డాడు మురళి.

ఆ పడిపోవడంలో అసరా కోసం గోడ పట్టుకోబోయాడు.

నున్నగా జారిపోయింది చెయ్యి గోడ నునుపుకి.

అతని తల గోడకి కొట్టుకుంది. వెనకాల యింత దొప్పి కట్టింది ఆ
దొడ్డి.

అయితే దొప్ప మాత్రమే తప్ప నెత్తురు దొట్టుచూడా చిందలేదు.
తళుక్కున ఓ అలోచన మెరిసింది అతని దుర్రలో-
ఇప్పుడు తను కావాలనే పడ్డాడు కనక కాస్త నెమ్మదిగా పడుండ
బిచ్చి-అనుకోకుండానే అయినా?

అయితే నీలకంఠం నిద్రమత్తులో పడ్డాడు కనక మరికాస్త బలంగా
బడింటాడు.

కానీ ఏ కాస్త నెత్తురు చింపే గాయమో అవ్వాలి తప్ప ప్రాణాంతక
మైన చెబ్బి తగిలి శవంగా మారాడనుకునే భాస్సులేదు.

పైగా గోడల నునుపు చూడా ఇందాకనే తనకి అనుభవంలోకి
వచ్చింది.

ఇంత నున్నటి గోడ కలకి కొట్టుకుని ప్రాణం తీసిందను నే నీలు
లేదు.

సో.... ఇది యాక్సిడెంట్ ఎంత మాత్రమూ కాదు- కానీ కాదు.

ఇది హత్య....

ముహూటికి హత్య!

రెట్టించిన ఉత్సాహంతో దాత్రాం కూడా శోధించడం మొదలు
పెట్టాడు.

కానీ.... కానీ.... ఈసారి కూడా అతని క్రమ యావదలో పోసిన
పట్నం అయ్యింది.

నిరీక్షగా వెనుతిరిగబోతున్న మురళి కళ్ళు అక్కర్లంతో పెద్ద
విద్యుదు.

దాత్రాం తలుపుకి లోపల వేపు పద్మ రక్తంతో తడిసిన వేలిముద్రలు చూడగానే ఒక్క అంగలో తలుపు దగ్గరికి వేసి పరిశీలనగా చూడ మురళి.

ఆ వేలిముద్రలు వేళ్ళ చివరి భాగాల్ని మాత్రమే చూపిస్తున్నాయి. రక్తంతో పద్మ చేతి ముద్రలని, ఎర్రగా ఎండిపోయి చేతి రంగులో వున్నాయి.

ఆ ముద్రలు ఎలా పడివుంటాయో అని అలోచింపాడు మురళి.

మరో నిమిషంలో అతనికి తట్టింది.

రక్తంతో తడిసిన చేత్తో ఆ తలుపుని పట్టుకుని వుంటారు రూం వుంది.

ఫలితంగా వేళ్ళ చివరి భాగాల గుర్తులు పడ్డాయి తలుపు బయట బహుశా అలాడు హత్య జరిగాక రక్తం చేత్తో ఎవరో ఆ తలుపు మీద చెయ్యి వేసి వుంటారు.

హత్య చేసిన వాళ్ళు అది గమనించి వుండరు.

వాళ్ళది గమనించి వుంటే ఎప్పుడో అక్కడ కదిగేసి వుండేవాడు.

ఆ రక్తపు ముద్రల మీద వేళ్ళ గుర్తులు నులుపుగా తెలుస్తాయి.

హంతకుడు ఎంత తెలివిగా ప్రవర్తించినా....

ఎక్కడో ఓ చోట యరదలో కాలేస్తాడు.

అలా కావద్దయితే ఎన్నో హత్యలు అలా అన్ సార్వధికానే జరిగిపోయాయి.

ఇప్పుడూ అంతే!

ప్లాన్ ప్రకారం ఎవరో ఈ హత్య చేశారు.

కాలుజారి కిందపడుతున్నప్పుడు తల వెనకాల గాయం తగిలినట్టూ, ఆ గాయం కారణంగా నీలకంఠం మరణించినట్టూ అనుకునేలా చెయ్యి కాని వాళ్ళు కాయకత్తులా పాటుపడ్డారు.

నిజానికి వాళ్ళే గెలిచి ఉండేవారు—

ఈ ముద్రలే కనక లేకపోతే.

హంతకుడికి చేతులనంతా రక్తం అంటి ఉంటుంది.

గదిలో నిలబడి ఆ రక్తపు చేత్తో అతను దాత్రాం తలుపుని పట్టుకుంటాడు.

ఫలితంగా వేళ్ళ చివరి భాగాల గుర్తులు పడ్డాయి తలుపు మీద.

హంతకుడు తనని పట్టించే అధికారులు లేకుండా చేశాడు.

కానీ ఆ మరకలతను గమనించకపోవడం వల్ల అలాగే ఉండిపోయాడు.

హంతకుడిని గుర్తించటానికి వేలిముద్రలొక అద్భుతమైన అధారం. తనే విషయం సాధించానన్న అనందంతో మురళి కళ్ళు మెరిశాయి.

తక్షణం రూం బయటికొచ్చి, అక్కడిన్న కాన్స్టేబుల్స్ కి వేలి ముద్రల నిపుణుడిని రిమ్యుని ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పాడు.

చూపులకే క్లియర్ గా కనిపిస్తున్న ఆ వేలిముద్రలు మరీ కాన్స్టేబుల్స్ ఓంగర్ ప్రింట్ ఎక్స్ పర్ట్ తీసిన ఫోటోల్లో కనిపిస్తాయి.

కొద్దిసేపు ముందు ఆ గదిలో కొస్తాన్నప్పుడు యాక్సిడెంట్ లో చెక్ గా అనిపించిన ఆ కేసు యిప్పుడు హత్య అని స్పష్టంగా తెలిసిపోవడమే కాక హంతకుడిని పట్టించే అధికారున్ని కూడా అణిచివేలా చేసింది.

రూమికి తాళం వేసి తనవాళ్ళందరితో కలిసి వెళ్ళిపోయాడు ఇన్స్ పెక్టర్ మురళి.

ఇప్పుడతని దేయం ఒకటి....

ఆ హంసమీద ఎలాగయినానే పెదకి పట్టుకుని ఉరికంబం ఎక్కిం
చాలవ్వడే!

నాలుగు రోజులు గడిచాయి.

క్షేపణలో తూర్పున ఏదో పాత ఫైర్స్ చూస్తున్నాడు మురళి.

నైట్ డ్యూటీ చేస్తున్నాడేమో-

బద్దకం అంది.

కళ్ళు మండుతున్నాయి.

అంకలోనే పోనొచ్చింది.

పెరేట్ గ్రౌండ్స్ ప్రక్కనున్న సిమెంటి దగ్గర ఎవరో ఒక ఆ
దాని శవం పడివుందని.

బద్దకం అంకా షకాల మీద పోయింది.

సిబ్బందిని తీసుకుని తక్షణమే బయలుదేరారు.

గుమికూడిన జనాన్ని దూరంగా నెట్టేకారు పోలీసులు.

త్వరగా వెళ్ళి శవాన్ని సమీపించాడు మురళి.

శవం దోర్లా పడివుంది.

చెల్లాచెదురయిన జాట్లు ఆమె పీపు భాగాన్ని కప్పివేస్తోంది.

ఎర్ర చుక్కల చీర ఉండామె ఒంటిమీద.

అయితే ఆ చీర చెంగులు పైకి చెదరిపోయి పక్కలు కనిపి
స్తాయి.

తనగా కనిపిస్తావ్వు చేతులు, వాళ్ళు, పీపు భాగం అయి రయతులో
పున్న అడదని తెలియచేస్తున్నాయి.

ఆమె ఒంటి రంగు కూడా పెద్ద తెల్లగా లేదు.

చామనచాయలోనే వస్తుందనిపిస్తోంది.

పోలీసులంత దూరంగా తరిమేస్తున్నా జనం కోసుకుని వస్తూనే
వున్నారు.

మార్నింగ్ వాకికి వెళ్ళి వస్తూన్నవాళ్ళు-

ఉదయాన్నే పాలబూత్ కి బయలుదేరినవాళ్ళు-

అంత పీకటినే ఏవో పని ప్రింకి బయటికొచ్చినవాళ్ళు-

ఇలా వాలా తక్కువమంది జనమే బయట తిరుగుతుంటానా నమ
యిందో.

అయితేనేం....

హత్య జరిగిందనేసరికి వాళ్ళ గుంపే ఎక్కువవుతోంది.

శవం అదే తీరులో ఉండగా పోలీసులు తీయడం పూర్తయింది.

శవాన్ని వెల్లకిలా తిప్పించాడు మురళి.

షాక్ తిన్నట్టయ్యింది.

ఆమె....ఆమె....

మిస్సింగ్ పర్సన్ గా కేసు రిజిస్టర్ చెయ్యబడ్డ సీత....

భార్గవ ఇచ్చిన సీత పోదోని ఒకటికి పదిసార్లు చూశాడు మురళి.

అందుకే ఆమె చూపం అతని మెదడులో ముద్రింపబడిపోయింది.

ఆమె కోపం తనన్నో విధాల గాలిస్తున్నాడు.

ఆమె ఈ రోజున దొరకడం అయితే దొరికిందిగానీ సజీవంగా
చూడ్రం కాదు.

బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు మురళి.

అల్లారుముద్దుగా 'మంచే తండ్రి....

తన్ను తన చేదీ తల్లి లేని కొరతను ఎంతగా అనుభవిస్తుందో బాగా తెలుసరచి.

అలాంటిది తండ్రిని ముంచే పొగొట్టుకున్న సీత విద్వత్తు, ఈ రోజు తల్లిని కోల్పోయి అనాథునియ్యారనే విషయం తల్లుకునేసరికి గుండె చెడు వయ్యిపోయింది.

సీత ఉప్పువప్పుడు కూడా వాళ్ళ వాళ్ళెవరూ సీతను కాని, విద్వత్తు కాని చూడలేదు.

ఈ రోజు సీత కూడా పోస్టుక వాళ్ళ గతి వీధులపాలే!

ఈ వృత్తిలో తనెన్నో చావులు చూశాడు.

కానీ ఈ రోజెందుకో మనసు కరిగిపోతోంది.

కళ్ళ ముందు సీత విద్వత్తుతోపాటు తన చేదీ కూడా కదలాడే తున్నాడు.

ఒక్క ఊణంపాటు అతని కెందుకో చాలా విరక్తిగా అనిపించింది. అంతలోనే అతనిలోని పోలీస్‌మన్ మేల్కొన్నాడు.

సీత విద్వత్తుకి అంత అన్యాయం చేసిన వాళ్ళని ఉరితంబిమెక్కించే కుండా వడలకూడదు.

మనసులోనే నిర్ణయించుకున్నాడు.

శవాన్ని చూస్తుంటేనే తెలిసిపోతోంది-

అమెనెనరో లేవ చేసి చంపేశారని.

అప్పుడు తన కోళ్ళ కళ్ళు అలా, ఎదరింతా చిరిగిపోయిన వాళ్ళలా లేగిన అట్టూ, వెడిరిన చీరా....

అన్నీ అమెనెనరీ జరిగిన ఘాతుకానికి సాక్ష్యాలుగా కనిపిస్తున్నాయి.

గొంతు చుట్టూ నల్ల గా కనిపిపోయి ఉంది.

నాలుక వెళ్ళుకొచ్చింది.

గొంతు నొక్కి చంపివుంటారామెని.

పెనుగులాట జరిగిన సూచనలేవీ లేవక్కడ.

ఎక్కడో చంపి అమె శవాన్నిక్కడ పెడేసి వుంటారు.

తన పతన కామానిరామెను సమీపంగా చూడండి, ఆ కోరిక చల్లార్చుకోవడంతో తృప్తిపడక, అమె ఊపిరినే అపేసిన ఆ నరకభక్తు నిజంగా హతకుడే!

"సార్! పోబోలు తీయడం అయిపోయింది."

పోబోగ్రానరాచ్చి చెప్పేసరికి ఉలిక్కిపడ్డాడు మురళి.

తన ఆలోచనలలో తనుండగానే సిబ్బంది వాళ్ళ వని వాళ్ళ చేసేకా డ్దుమాట!

ఏమైనా ఆధారాలు చారుకుకాయేమో అని చట్టా గాలించి రమ్మ వ్వుడు కానిట్టేదల్సి.

వాళ్ళ ఉత్తరేతుల్లో తిరిగొచ్చారు మరో పదిహేను నిమిషాల్లో.

శవాన్ని పోస్ట్‌మార్టల్ కి తరలించి, అక్కడ్నించి బయటొచ్చాడు మురళి.

మనసంతా కల్లోలంగా ఉంది మురళికి.

ఉప్పులో మార్చున్నాడన్నమాటే కానీ ఆలోచనలోకంలో మునిగి తీర్చి పీచీ పట్టించుకోవట్లేదు.

త్తైవరకి అతని తీరు అలవాటే గనక మౌనంగా ఉప్పు పోనిస్తు వ్వుడు.

నికంకం హత్య జరిగి నుమారు వారం రోజులవుతున్నా
కేసలాగే పెండింగులో వుంది.

హత్య వైఖంలో తనకి చొరగిన ఆ రక్తపు వేరిముద్రలతో ఈ
రికార్డులలో ఉన్న వేరిముద్రలు పోల్చి చూశాడు.

ఏవీ సరిపోలేదు.

హంతకుడికి అదే మొదటి నేరం అయినా అయివుందా.

లేక నేనాలు చేస్తూనే ఉన్నా పోలీసుల చేతికి అందక తప్పింక
తిరుగుతున్నవాడయినా అయివుందా.

ఆ కేసులో పరిశోధన సాగక అలాగే అగిపోయింది.

ఇప్పుడు మళ్ళీ ఇదో కేసు.

ఏదో తేలి చొంగతనంలా, కొట్లాటలా లాంటి చిల్లర నేరాలే
జరిగినా పెద్దగా పట్టించుకోరు జనం.

కానీ హత్యలాంటి గ్రేడ్ క్రైమ్స్ జరిగితే మాత్రం గగ్గోలు పె
తారు.

పత్రికల్లో దుమారం చెలరేగుతుంది.

అందులోనూ ఈ కేసులో మానభంగమూ, హత్య.

రెండు నేనాలు!

ఈ విషయం తెలియగానే ఏ.సి.సి. తప్పకుండా అతన్ని పిలిపిస్తా.

దీన్ని గూర్చి సీరియస్ గా మాట్లాడతాడు.

నిజానికి పై అశీనరు ఏకో అంబాడని కాదు కానీ తనకే మనసు
గర్జిగా వుంది.

సీత హత్య ఎక్కడో జరిగింది.

ఏ ఇంట్లోనో నైరెంటుగా జరిగి ఉండచ్చు.

అందులో తను అత్తుకోగలిగిన కీర్తి లేకపోవచ్చు.

కానీ ఆమె శవాన్ని తెచ్చి ఇక్కడ పడేశారు.

అదీ తను నైట్ డ్యూటీలో ఉండగా జరిగింది.

అదీ తనకో సవాలుగా అనిపిస్తోంది.

చిన్నవాడే అయినా గట్టి అశీనరుగా తనకి దిపార్టుమెంటులో పేరు
వుంది.

అందుకిన్నాళ్ళూ తనకి తృప్తిగా వుండేది.

ఇప్పుడీ సంఘటన ఆ తృప్తిని నీళ్ళు కార్చేసి అశాంతిపాలు చేస్తు
న్నది.

నైట్ పెట్రోలింగ్ చేస్తున్న పోలీసు కానిస్టేబుల్స్ ఎవరూ గమనిం
చని రీతిలో ఆమె శవాన్నక్కడ పారేసి పోయారు.

వాళ్ళా ఏని చేస్తూండగా ఏ ఒక్క పోలీసు వ్యక్తి గమనించలేదంటే
కీళ్ళంతా ఏం చేస్తున్నట్టు?

ఇలాంటి నేనాలు మరో ఒకటి, రెండు జరిగితే ప్రజలు భయపడి
పోతారు

అదదానికి రక్షణ లేదంటూ మహిళా సంఘాలు గోలపెడతాయి.

పోలీసుల అసమర్థత అంటూ అల్పోడిషనువాళ్ళు అసెంబ్లీ దాకా
కాక్కెక్టరీ విషయాన్ని.

కానీ ఈ అంతర్ ప్రెషర్ కంటే కూడా తన మనసు చేస్తూన్న
ఒత్తిడే భయంకరంగా అనిపిస్తోంది.

“డాన్లర్డ్! ఐ కాంట్ రీస్ యూ”

అవేళంగా పెదాలు కొరుక్కున్నాడు మురళి

చిట్టిన పెడిమరొంచి రక్తం ఉప్పుగా నాటిక్క తగిలేసరికి అతని
అలోచనల్లాగిపోయాయి.

ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి తనివ్వదు.

నాలుగువేళ్ళలా రాళ్ళు విసిరితే ఏదో ఓ రాయికి తగలకపోయి
మాంతకుడు.

“ప్రొద్దువర చాదరి ఇంటికి పోవీయ్”

ద్రైవరుతో చెప్పాడు మురళి.

చాదరి ఇంటి దగ్గర ఉపింకా పూర్తిగా అగనేలేదు, ఉపిలోను
మురళి దూకి స్నీడ్ గా లోపలికి దూసుకెళ్ళాడు.

* * *

నేరే ఎవరయినా అయితే అంత ఉదయాన్నే లోపలికి పోనివ్వదు
గూర్తా.

కానీ వచ్చింది పోలీస్ సీసరు కనక అడ్డగించలేదు.

“వాట్ ఇన్ స్పెక్టర్? ఏమిటంత కంగారుగా ఉన్నాడు?”

మురళిని చూస్తూనే చాదరి పలకరించాడు.

చాదరి అప్పటికే లేచి కూర్చుని పేవడు చదువుతున్నాడు.

“మీకున్నంత ప్రకాంతత మా సోలీసు వాళ్ళకి ఎక్కడి నుంచి
వస్తుంది చెప్పండి. వే ము ప్రకాంతంగా ఉదాహరణ్ణా మీమ్మల్నిలా ఉంది
వివ్వరు కదా?”

“మీ కంక అలాటాన్ని కలిగించే విషయం ఏం జరిగింది ఇంత
బొబ్బిల్లే” అడిగాడు చాదరి.

“మామలా లోకం ప్రకాంతంగా విక్రాంతి తీసుకుంటున్న వేళ్ళనే
నేనెవ్వరి లోకం తెలకవిగా వుంటుంది

మీలా తెల్ల వార లేదు. కానీ ఓ అలాయమూరి ఉపింకాన్నే తెల్ల
చేయారవ్వడే...”

“మీరలా కవుల రాష చెప్పకండి ఇన్ స్పెక్టరు గారూ....ఏం జరి
గిందో రాస్త వివరంగా చెప్తూ.”

“మీ క్రయవరు....అదే....మీ మాడీ క్రయవరు భార్య సీక హత్య
చెయ్యబడింది.”

“వ్యాట్! ఏమిటి మీరంటున్నది?”

అశ్చర్యంగా అడుగుతూ వక్క మీంచి లేవబోయాడు చాదరి.

కానీ విరిగిన కాలందుకు సహకరించకపోగా అలాగే తిరిగి మంచం
పక్క వారిపోయాడు.

“ఒక్క దారుణం కాదు-రెండు దారుణాలు. మరణించేముందు ఆపె
కా చెయ్యబడింది.

‘రేప్’ అని ఎందుకన్నానంటే అది ఇష్టపూర్తిగా జరిగిందే అయితే
ఆపె శరీరం అంత దుస్థితిలో ఉండదు.”

కొయ్యచారిపోయినట్లు పోయాడు చాదరి.

“ఇప్పుడు చెప్పండి చాదరిగారూ! ఇంకా తెల్ల వారలేదంటూ మీలాగే
మీ వెచ్చగా వదుకోనా?

అసలలా విక్రాంతి తీసుకోవానికి.... వేళపాళలు పాటించడానికి ఈ
జుబ్బు మాకు చాన్సిస్తూన్నారా?”

పెంటనే జవాబివ్వలేకపోయాడు.

“ఐమామ్ ఎక్స్ ప్రెస్స్ సారీ ఇన్ స్పెక్టర్! విషయం తెలియక నేనేదో
కేసు చేశాను. రాస్త మీరలా కూర్చుని వివరాలు చెప్తారా?”

రిపోర్టింగ్ గా అడిగాడు చాదరి ప్రక్కనే వున్న కుర్చీ చూపిస్తూ.
నెమ్మదిగా కుర్చీ లాపుకు కూర్చున్నాడు మురళి.

"వివాహంగా వివాహాలు వివరించి చెప్పడానికి ఇది కాశీమణి... 24 రోళ్ళ సినీమామా కాదు. ఆ దుర్మార్గుచెవరో కొండు మాట్లాడినాల్సి ఉంటుంది మీద నాశనం చేశాడు. అదీ ఆమెని చెరిచి చంపాడు."

ఆవేశంతో కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి మురళికి.

"హానం! సీత చాలా అమాయకురాలు ఇన్ స్పెక్టర్ గారూ! ఆ తోకం తీరు తెలియని గంగిగోవు లాంటిది."

"ఎన్నో గోముఖ వ్యాఘ్రాలు తిరుగుతున్న ఈ జనరణ్యంలో అలాంటి గంగి గోవులకి చోటుకొనుంది చాదరిగారూ!"

ఆమె అడమరచి ఉన్న ఉబ్బాల్లో ఏ మానవ మృగమో ఆమె పిలిచి పడి పీక్కు తినేసింది."

మనమధ్యాని ఆవేదన జ్వాలలై చెలరేగుతుంటే, దాన్ని వెళ్ళగక్కకుండా అవలంకపోతున్నాను మురళి.

"ఇలాంటి అమాయకుర్ని రక్షించడానికేగా మీ పోలీసు బలం ఉన్నది?"

నూటిగా అడిగాడు చాదరి.

నిజమే! మీరన్నది రైలే! కానీ పబ్లిక్ మాతో సహకరిస్తేనే కాదు మా బాధ్యత చేము నెరవేర్చగలిగేది?"

"మాట్లాడితే ఇదో వంక చొరికింది మీకు. ప్రజలు సహకరించడంలేదనిందిస్తారు. కానీ సహకరించడానికనీ, తమ చూసిన ఓ నేరాన్ని చెప్పడానికనీ ఏ అమాయకుడయినా ముందుకొస్తే, వాణ్ని ఓ నేరస్తుడిలాగే ముప్పై రిప్పలు పెట్టి జన్మతో పోలీసువాళ్ళ దాపుకి కూడా పోకూడదనిపింపజేస్తారు."

అలాంటిప్పుడు మీకు ఎక్కడినుండి బాదుకుతుందా సహకారం చెప్పండి?"

సీరియస్ గానే అన్నాడు చాదరి.

ఆ మాటల్లోని నిజం నిప్పులా తాకేసరికి మాట్లాడ లేకపోయాడు మురళి.

"నిజమే! చాదరి అన్నదీ నిజమే. సాక్ష్యం ఇవ్వడానికి ముందుకు వచ్చిన వాళ్ళని ఒక్కోసారి మహా సత్యాస్త్రాలు పోలీసువాళ్ళు."

అందుకే కళ్ళెదురుగా ఓ మనిషిని నిలుపునా చంపేసినా, ఆ విషయం తాము చూడనట్టే ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ తమ దానిన తాము కోరారు జనం.

అందరు పోలీసాపీనర్లు ఆలా చేస్తారని రాదు....

కానీ ఆలా చేస్తున్న కొందరివల్ల మొత్తం డిపార్ట్ మెంటుని మానె వివాహం కొలగిపోతారు మామూలు జనం.

చెప్పండి మురళిగారూ! మా డ్రయివర్ భార్య కనిపించలేదంటూ మీరు కంప్లయింటిచ్చి వారం రోజులవుతోంది.

ఆమె ఏవవాయి చెప్పిన వాళ్ళకి స్పెషల్ గా కాష్ అవార్డ్ కూడా పోస్ట్ చేయించాం.

కానీ మీరు చేసిందేముంది?

ఆమె ఏమయినదీ, ఎక్కడున్నదీ ఈ వారం రోజుల్లో ఏ శాస్త్ర అయినా ఆలా తియ్యగలిగారా?

ఇంతంత జీతాలూ, ఇన్నిన్ని అధికారాలూ యిచ్చి మీరేదో మమ్మల్ని ప్రోత్సహించేస్తారనుకున్నందుకు మీరు ముగిసిన రక్షణ ఏముంది?

ఇదే ఏ రాజకీయ నాయకుడి భార్యో, ఏ మంత్రి కూతురో అయితే ఇలా యిచ్చాళ్ళు నిశ్చయంగా చేతులు ముడుచుకున్నారనేవారా మీరు?

అనలు మిమ్మల్నిలా కూర్చోనిచ్చేవాళ్ళా మీపై అధికారులు?"

శివమెత్తివోడిలా విరుచుకుపడ్డారు చాదరి.

తనకున్న అధికారంతో చాదరి నోరు ఊతంలో కత్తియ్యగంటి మురళి.

కానీ ఆ మాటల్లోని నిజం....

చంపబడ్డ వ్యక్తి కాలాకు ముడిగా ఆ మాటల్లో కనిపిస్తున్నట్లు నర్న.... అతన్ని మాట్లాడనివ్వలేదు.

"మీరలా హిరే ఆవేశవడి అరిస్తే లాభంలేదు చాదరిగారూ!

వేలమంది.... లక్షలమంది క్రిమినల్స్ని అదుపు చెయ్యడానికి వందల సంఖ్యలో వున్న ఈ పోలీసు బలగం పాలదని మీకూ తెలుసు.

ఈ సమస్య కేవలం మీదీ నాదీ మాత్రమే కాదు.

దీనికి పరిష్కారం మన చేతుల్లో లేదు.

మీరలా మాటి మాటికీ మా దిపార్టుమెంటును ఉద్దేశించి వెటకారంగా మాట్లాడితే ప్రయోజనం లేదు.

నిజం చెప్పాలంటే ఆమెని చివరిసారి చూసింది మీరు....

ఆమెతో చివరగా మాట్లాడిన వ్యక్తి మీరు.

మిమ్మల్ని కలిసొస్తానని ఆమె ఇంటి దగ్గర చెప్పి బయల్దేరింది.

మిమ్మల్ని కలిసిందని మీరూ ఒప్పుకున్నారు.

ఈ కేసులో ఎవరో ఒకరిని అనుమానించి అదుపులోకి తీసుకు దర్జాప్రతి ప్రారంభించాలంటే మిమ్మల్నే అరెస్టు చెయ్యాలి.

ఒకవేళ నేనలా చేశావనుకొండి, మీరురుకుంటారా?

మీకున్న రాజకీయ పలుకుబడిని ఉపయోగించి, మా చేతుల్లోని జారుకుంటారు.

అదండీ మా పరిస్థితి. అర్థం చేసుకుంటారనుకుంటాను."

మురళి మాటల్లోని వ్యంగ్యం చూచిగా తాకింది చాదరిని.

"ఇన్స్పెక్టర్! కాస్త అలోచించి జాగ్రత్తగా మాట్లాడండి.

ఎవరికో మాట్లాడుతున్నారో అలోచించారా?

చాదరిని....

దీ గ్రేట్ బ్రాహ్మసర్ ప్రెవెన్టివ్.... అప్రెన్టీస్ ఓ ఆదాని హత్య కేసులో అనుమానించడమా?

తెలివుంటే మాట్లాడుతున్నారా?

నేను తలుచుకుంటే మిమ్మల్నేమయినా చెయ్యగలను "

కోసంతో మొహం ఎర్రబడిపోయింది చాదరికి.

"అదే చాదరిగారూ నేనూ చెప్పేది.

తలుచుకుంటే మిమ్మల్నేమయినా చెయ్యగలమనుకునే మీలాంటి వాళ్ళు తోనే మాకున్న బ్రతులంతా.

అదే అర్థినరీ క్రిమినల్స్ అనుకొండి....

వాళ్ళని లాకప్లో తోసి, నాలుగు వాయిదా నిజం బాబట్టగలం.

కానీ చట్టంలోని లాసుగుల చాటున నక్కి చాక్కునే కొద్దిమందిని ఏమీ చెయ్యలేకపోతున్నాం.

ఓ.కే....

ఆ విషయం తర్వాత అర్హత చేర్చాం కానీ ముందు మీరు నేనరిగిన వివరాలు చెప్పండి.

సీత మిమ్మల్ని ఆ రోజున ఎన్నింటికి కలిసింది?

ఎప్పుడు వెళ్ళిపోయింది?

అబ్బో! ఇంకా మిరిదవరకు ఈ వివాహాన్ని చెప్పారనుకోండి. మళ్ళీ! సాధించుకున్నాను."

"ఈ రోజు శనివారం కదా! నీళ్ళింకా క్రిందటి శనివారం సాయంత్రం 5.30-6.00 గంటల మధ్యలో నా దగ్గరకొచ్చింది."

నేను టీ.పి.లో హిందీ పిక్చర్ చూస్తున్నానప్పుడు.

కనుక టైము అంత కదెక్కుగా గుర్తుంది. అప్పుడే మొదలయ్యింది సినిమా.

అమెరికా నాదగ్గర పిక్చర్లకి తీసుకోవాలని నేరెప్పుడో అనుకున్నాన కనుక ఆ విషయంలో మరేమీ ఆడగలేదు.

మేనేజర్ని పిలిచి ఎగ్రిమెంటు రాయించి సంతకం తీసుకున్నాను. మీరు మామేనేజర్ని అడిగి ఆ ఎగ్రిమెంటు కాగితం చూడవచ్చని మీకన్నవే చెప్పాను.

అమెరికా ఎడ్వాన్సుగా పదివేలిచ్చాను.

పిక్చరు ఛార్జర్లకు మరో ఇరవై వేలిస్తానని చెప్పాను.

నిజానికి అమెరికాతోయే వేషానికి ముప్పయివేలు పెద్ద మొత్తమే అమెరికా సానుభూతితోనే అమెరికా సాయం చెయ్యాలనే కోరికతో

ఇవ్వడానికి సిద్ధపడ్డానంత మొత్తం.

పదివేలకే అమె మహా సంతోష పడిపోయింది.

నాకు వంగి వంగి నమస్కారం చేస్తూ వెళ్లిపోయింది.

ఆ దమ్ము అమె పిల్లలకి పనికొస్తుందనుకున్నాను

కానీ ఏ రొడ్డి వెదవ చేతిలో పడిందో అది?

అమెరికా చివరిసారిగా చూసినవాడిని నేనే అన్నారు.

చిన్న కరెక్షను....

మనకి తెలిసినంతవరకూ అమెరికా చివరిసారిగా చూసినవాడిని, మాట్లాడినవాడిని మాత్రమే నేను.

తెలియని వాళ్ళింకా ఎవరయినా ఉండచ్చుకదా!"

జేబులోంచి తెల్లకాగితం, పెన్నూ తీశాడు మురళి.

"చాదరిగాయ! ఇప్పుడు మీరు చెప్పిన వివరాలిందులో రాసి వంత కను చెయ్యండి"

ఆ గొంతులో ఎంతో ప్రశాంతక!

ఏదో మామూలు విషయం చెప్తున్నట్టే వుంది.

అంతే....

"మీరు నా దగ్గర స్టేట్ మెంట్ తీసుకుంటున్నారా?"

రెచ్చిపోతూ అడిగాడు చాదరి.

"మీరన్నట్టు....నాకు తెలిసినంతవరకూ నీవని చివరిసారిగా చూసిన వ్యక్తి మీరు.

కనుక మీనుండి రిటెన్ స్టేట్ మెంట్ తీసుకునే అధికారం మాకుంది.

అనలు మిమ్మల్ని పిలిచి స్టేషన్ లో తీసుకోవాలనుకోండి. కానీ మీరు కదలేని స్థితిలో వుండడంవల్ల నేనే వచ్చాను."

మురళి మాటలు నెమ్మదిగానే వున్నా, ఆ మాదిల్లో కమెంట్ వుట్టి పడుతోంది.

అయినా చాదరి బెదరలేదు...

తీవ్రంగా చూస్తూ కూర్చున్నారు.

"చాదరిగాయ! మీరలా బెట్టు చేస్తే, మిమ్మల్ని ఎలాగయినా స్టేషన్ కి తీసుకెళ్ళాల్సి వస్తుంది.

కర్వాత జరిగేవాటికి నన్ను నిందించి లాభంలేదు.”

తప్పనిసరయి రాపిచ్చాడ చొదరి.

“థాంహ్య వెలిమి చొదరిగారూ! మళ్ళీ కలస్తాను మిమ్మల్ని.”

చిన్నగా నవ్వుతూ అని చకచకా వెళ్ళిపోయాడు ఇన్స్పెక్టర్.

పట్టరాని కోసంతో చొదరి అతన్నలా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

* * * *

సీత శవం కాలాకు పోస్తుమార్దం రిపోర్టు వచ్చింది.

పెద్ద ఆశ్చర్యంగా లేదు మురళి....

అందులో ఏం వుందో తెలుసుకోవాలని.

ఏం వుంటుందో తనే ఊహించగలడు....

క్లీన్ కేస్ అవ్ రేస్ అంద్ మర్డర్ అది.

రాటీస్ గా దాన్ని తెరిచి చదవసాగాడు.

హతులారి పేరూ, వయసూ తనకు తెలిసినవే గనక వాటి మీద నుంచి దృష్టి కిందకు మళ్ళించాడు.

వెల్ డ్యూ టు సపోకేషన్, ఊపిరాడనందువల్ల మరణించిందామె.

గత కొద్దిరోజులుగా హతులారు చాలాసార్లు అనుభవించబడింది.

అమె జననాంగం చిట్టివుంది గనక ఆ నంబోగం బలవంతంగా జరిగి వుండచ్చు.

మరణానికి ముందు కూడా అమె అనుభవించబడింది.

అమె జననాంగంలోనూ, తొడల మీదా, కట్టుకున్న లంగా మీద చించిన సీర్కపు మురళిలా పిచ్చునాన్ని విరూపిస్తున్నాయి.

అది అమె ఇద్దరు పక్కాగా జరిగిందో, కాదో తెలిపే ఆధారం లేవు.

అమె మడమలవద్ద చర్మం చిట్టి ఉంది. రక్తం అక్కడ గడ్డకట్టింది.

అమె పాదాల నెవరో కాళ్ళతో కట్టి బంధించడం వల్ల అలా జరిగిందచ్చు.

అమె మెడ క్రింది భాగంలో ఫారిన్ మెటిరియల్ కనిపిస్తోంది.

మేకప్ మెటిరియల్ కాలాకు అవశేషం అది.

మొహం మీద దిండు పెట్టి బలవంతాన నొక్కినందువల్ల మరణం సంభవించి వుండచ్చు.

చివరి భాగం మురళికి అసక్తికరంగా అనిపించడంతో మళ్ళీ మళ్ళీ చదివాడు.

తరుక్కున అతని మనసులో ఓ ఊహ మెదిలింది.

కానీ....ఏమి? ఆధారాలేమి నిరూపించేందుకు?

వెతరాలి....తనీక్షణం నుండి ఆ ఆధారాలు వెదికి ఆ అమాయకులకి ఆత్మకాంతి కలిగించాలి.

దృఢ నిశ్చయంతో లేవాడు మురళి.

ఇన్స్పెక్టర్ మురళి....

* * * *

రాత్రి పడయ్యింది.

ట్రింగ్ మంది ఛేబర్ మీద ఫోన్.

దానికోసమే వెయిట్ చేస్తూన్న శైలా తృప్తిపడి లేచింది.

పణుకుతున్న చేతులతో ఫోన్ నందుకుంది.

“హలో” అంది కంకారుగా.

“శైలా....నేను భర్గవని మాట్లాడుతున్నాను.”

“అబ్బ! నువ్వేదా భాగ్గవా....నిన్నంతా ఏమయ్యావు?”

గణగణ అడిగింది రైలా రిలీఫ్ ఫీల్పుకూ.

“నని మీద ఊరెళ్ళాను. పెళ్ళిమొందు నీకు పోన్ చేసి వెళదామనుకున్నాను. కానీ పిలుకాలేదు.”

ఎక్స్ప్లనేషన్ కొంగిచూస్తోందా మాటల్లో.

“నీ ఊరెళ్ళావు? అంత అర్థంటు వని ఏమిటి?”

కోపం వచ్చినట్టుంది రైలాకి అనుకున్నాడు.

నిజానికతను చాదరి వనిమీచే వెళ్ళాడు బొంబాయి.

ఏనో ఫీరిం బాక్స్ ఉన్న పెద్దై తనకిచ్చి అతను బొంబాయిలోని మరో ఫ్రైండ్స్ మురకా పెద్దై యిచ్చిరమ్మన్నాడు.

ఎవరిదో సీనియర్ తాలాకు మొదటి నాలుగు రీళ్ళు ఆ దమ్ములు.

ఆ నిర్మాత కోరినంత దమ్ము అతని దగ్గర లేదని....

అందువల్ల బాంబేలోని తన ప్రెండమున ఫ్రైన్డస్ మురుకిస్తే ఆ దమ్ము ప్రాదనీ చెప్పాడు.

తన దగ్గర దమ్ము లేదని చెప్పి చేతులు ముడుచుక్కార్చినమ్ము చాదరి.

కానీ....

ఆ నిర్మాతకి సాయపడాలనే నడుచ్చేకంతో అతనలా బాంబే ఫ్రైన్డస్ యర్ని కొంటాక్ట్ చేశాడు.

తను బ్రెయిన్ తెళతానన్నాడు.

కానీ ఆయన తన తారిచ్చి వెళ్ళిరమ్మన్నాడు.

అక్కడ బాంబేలో కూడా నాలుగుచోట్లా తిరిగి చూద్దానికి చేతిలో కాదుంటే నులువని కూడా అన్నాడు.

పోతే ఆ విషయం మూడో కంటివాడికి తెలియనివ్వద్దని ...

అందువల్ల ఆయనలా వేరే ఫ్రైన్డస్ మురుకి దమ్ము తీసుకున్న విషయం బయటపడుతుందనీ....

అది తనకు చిన్నతనం అనీ అన్నాడు.

ఆ కారు డ్రైవర్ తనకూడా ఉండటం వల్ల తనకి ప్రయివసీ చొరక....రైలాకి పోన్ చెయ్యలేదు.

అలా చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయినందుకు ఇప్పుడు అమ్మాయిగారు అరిగారన్నమాట!

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు భాగ్గవ.

ప్రేమలో ఈ అలకలా....

అల్లర్లు....

ఎంత తీపిగా ఉంటుందో....

“మాట్లాడరేం....?”

ఉన్నావా అనలు పోను దగ్గర?”

పోన్లో అరిచింది రైలా.

తృప్తిపడ్డాడు భాగ్గవ.

“అ....అ! చెప్ప....చెప్ప ...వింటున్నా”

కంగారుగా అన్నాడు.

“భాగ్గవా! నువ్వు వెంటనే బయల్దేరి మా ఇంటికి రావాలి.

షెయిన్ గేట్లోంచి రావద్దు.

వెనక గేట్లోంచి రా....

నువ్వాచ్చి తలుపు కొట్టేవరకూ నేనక్కడే వుంటాను.”

గణగణ చెప్పింది రైలా.

అసలేమీ అర్థంకావట్లేదు భార్గవకి.

ఏం జరిగింది?

ఏండుకామె అంత కంగారుగా ఉంది?

చాదరికి తమ విషయం తెలిసిపోయిందా?

ఒళ్ళు ఝల్లుమంది భార్గవకి.

అంతలోనే తమాయించుకున్నారు.

“ఎనీ థింగ్ రాంగ్?”

ఎక్కడిచేసి ఆత్మత కనిపిస్తోంది అతని స్వరంలో.

“ఎవ్వరి థింగ్ రాంగ్!”

వెంటనే రా అని చెప్తుంటే ఇలా ప్రశ్నలేస్తూ కూర్చుంటావే!
భయంతో ఉస్తున్నాను నేను....నిన్నటినుంచీ.

వెంటనే రా భర్గవా ప్లీజ్!”

అతనికా ఏమయినా ప్రశ్నలేసి టైము వృథా చేస్తాడన్న భయం
ఫోన్ పెట్టేసిందామె.

* * * *

మోటార్ వైకిల్ మీద శరవేగంతో చూసుకొస్తున్నారు భార్గవ.

ఏం జరిగింది....?

అసలేం జరిగుంటుంది....?

ఎంత అలోచించినా అతని ఊహ కండ్లక్లేదు.

చాదరికి తమ విషయం తెలిసిపోయి ఉండటం తప్ప మరే ఆ
యమూ కనుచూపుమేరలో కనబడట్లేదు.

అదే అంతే తైలా ఇంట్లోంచి బయటికిచ్చి తనను ఎక్కడికీ
తలుసుకునేది కానీ యింటికి తమ్ముని పిలవడంగా?

తర్వాతి నిలవట్లేదు ఏదీ.

అసలేమీ తెలియకపోతే కంగారే లేదు.

ఏదో ప్రమాదం జరిగిందని తెలిసి, ఆ వివరాలు తెలియకపోతే
మాత్రం యమ యాతనగా వుంటుంది మనిషికి.

కాపేషన్లో ఆ వివరాలు ఎలాగూ తెలుస్తాయి.

కానీ అప్పుడు తెలియనందుకు మాత్రం గుండె గుబుగుబాడు
తుంది.

చాదరి ఇంటికి వెనక నందులోకి పోనివ్వాడు మోటార్ వైకిల్.

చాదరి ఒకటి రెండుసార్లు గర్వంగా అన్నాడు—

తన ఇంటికి మెయిన్ గేటు ఓ నందులోకి....

వెనక గేటు మరో నందులోకి తెరుచుకుంటాయని.

సిటీలో అలాంటి ఇల్లున్నందుకు అతనికి గొప్పగా వుంటుంది.

అదే ఇప్పుడు తనకి వుపయోగపడింది.

చిన్నగా నవ్వాచ్చింది భార్గవకి.

గేటుకి కాస్త దూరంలోనే వెహికిల్ని ఆపాడు భార్గవ.

మరునిమిషంలో స్కూటర్ లాక్ చేసి గేటు దగ్గరికి నడిచాడు.

అనుకోకుండా వాచీ చూసుకున్నారు.

రేడియం క్లయిల్ వాచీ పది నలభై చూచిపోయింది.

పగటి నేకలోనే ఆ నందులో సంచారం తక్కువ ఉండేట్టుంది.

చాత్రి కనక ఆనలు మనిషిన్న వాడెవరూ లేకు చరితావుల్లో.

గేటు తీకాడు నెమ్మదిగా.

ఆ చప్పుడు వింటూనే లోపలున్న తలుపు తిమ్మబడించి వికృతంగా.

అతన్ని చూస్తూనే అల్లుకుపోయింది రైలా.

అప్రయత్నంగా ఆమెని గుండెలకడుముకున్నాడు భార్గవ.
మరుక్షణంలోనే తెలిసింది. ఆమె ఎందుకో ఏడుస్తోందని.

ఆమె చెక్కిళ్ళ చప్పుడూ, అతని గుండెల మీద తడి అతని
విషయాన్ని చెప్తున్నాయి.

“అరే! ఏంటిది లైలా? ఎందుకొకన్నీళ్ళు? చెప్ప ఏమయ్యింది
నేనొచ్చానుగా!”

ఆమెకి ధైర్యాన్ని చెప్తూ మరింతగా హత్తుకున్నాడు.
అతని ఓదార్పు వింటూనే ఆమె గుండెలు వగిరేలా ఏకవసాగింది.
“ఏంటమ్మా! ఇది?

నేనున్నానుగా పీకేం భయం? నేను చూసుకుంటా. అనరేం జరిగిందో చెప్ప చాలు.

ఏమయ్యింది?

చౌదరికి మన విషయం ఎవరన్నా చెప్పారా?

విన్నేమన్నా అడిగాడా ఆయన?

అలా జరిగినా నీకు నేనున్నాను. నువ్వు కంగారు పడకు.

ఇదీ ఒకండుకు మంచిదే!

ఈ చౌంగ బతుక్కి స్వస్తి చెప్పి నలుగుర్లోనూ పెళ్ళి చేసుకుందా.
వరేనా! మరి ఏడవకు, చెప్తున్నాగా, నీకు నేనున్నాను”

ఆమె కల పైకెత్తి కన్నీళ్ళు తుడిచాడు భార్గవ.

“అవును భార్గవా!

నువ్వన్నావన్న ధైర్యంతోనే బ్రతికున్నాను. లేకపోతే ఎప్పుడో
నేనూ అశ్మహత్య చేసుకునేదాన్ని”

చౌంగుడు పోయిన గొంతుతో అంది లైలా.

“ఏయ్ పిచ్చీ!

ఏంటా మాటలు?

చావయినా, బ్రతుకున్నా నాతోపాటే నువ్వును.

నేనుండగా నీ మీద ఈగ వాలనివ్వను.

చెప్ప! ఆ చౌదరి నిన్నేనున్నా అన్నాడా, బాధ పెట్టారా?”

అత్రుతగా అడిగాడు భార్గవ.

“అనలాయనకి మన విషయమేమీ తెలియదు”

తల అడ్డంగా తిప్పుతూ అంది లైలా.

గుండెల మీంచి పెద్ద బరువేవో దీగినట్టయ్యిందతనికి.

లైలా కోసం ఏం చెయ్యాలన్నా తను సిద్ధమే.

ఆమె మీద తనకంత ప్రేమ ఉంది.

కానీ ఆమె మీద ధర్మపరంగా, చట్టబద్ధంగా హక్కులున్న
చౌదరి విషయం తెలిసి, తనని నిలదీపేటప్పుడు తను తల దించుకోక
గొప్పడు.

అంతకంటే ముందుగా అతనికా విషయం తనే చెప్పి లైలాకి
జాబరీద్ని స్వకంఠ్రుకాల్ని చెయ్యమని అడిగితే అందులో ఓ తీవి ఉంది.

ఫలితం ఒకటే అయినా!

చౌదరికి వేరే విధంగా ఆ విషయం తెలిసినప్పుడు తను చౌరికిన
చింగలా తల దించుకోక తప్పదు.

ఇప్పుడా అశ్మన్యూనత సహించాల్సిన అవసరం లేదని తెలిసింది.

చాలు....

ఇప్పుడీ అపవేదో తెలుసుకుని, ఒక్కైక్కిపోతే, ఆ శవాంత తనే
చౌరితో తామిద్దరి ప్రేమగూర్చి చెప్పేస్తాడు.

తన ప్రాణాలిచ్చునా రైలాని దక్కించుకుంటాడు.

“ఇం ముందీ రైలా? నువ్వంతగా భయపడల్సిన అవసరం ఇం ముందీ చెప్పు.

ఏ విషయం నాకు చెప్పకుండా నువ్వీలా ఏడుస్తూ కూర్చుంటే ఎలా చెప్ప రైలా? ఏమయ్యింది?”

అమెకి రైల్వాయి చెప్తూ లాలనగా అడిగాడు.

“నేను....నేను....”

“ఊ! నువ్వు....?”

“నేనో మనిషిని చంపేశాను”

అకస్మాత్తుగా అక్కడో ఏడుగు పిచ్చిబిడ్డలు.

“నువ్వు ఓ మనిషిని చంపావా?

ఎందుకు?

ఎందుకు చంపావు?

ఏక్కడ చంపావు?

అసలేలా చంపావు?”

క్షణాల్లో ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు భార్గవ.

అలా అడుగుతూ అమెని కాస్త దూరం చేసి, తల పైకెత్తాడు.

“చూచావా! నేనంటే నీ కనహ్యం వేసి నన్ను దూరం చేస్తున్నావు కదూ!

నేనో హంతకులల్ని నీకు నా మీద చిరాగ్గా వుండి కదూ!”

అమె మాటల్లోనే అర్థమవుతోంది.

అమె అనుభవిస్తున్న బాధ.

“ఏచ్చీ! నువ్వంటే నాకనహ్యమా?

అదెప్పటికీ అరగడు.

పిల్లిని చూస్తే భయపడే నువ్వు, ఓ మనిషిని చంపావంటే నన్ను తీపోతున్నాను.

జోక చేస్తున్నావా?

ఈవేళ ఏఏర్ ఫస్టు కాదుగా!” అత్రుతగా అడిగాడు.

“నిజంగానే చెప్తున్నాను. జోక కాదు....

నేనో మనిషిని చంపేశాను భార్గవా. నన్ను చంపాను”

మునుపటింత డూబి ఇప్పుడా గొంతులో లేదు.

“రా! ముందెక్కడయినా కూర్చుందాం! ఆ తర్వాత వివరాలు వ్రాసుకుందాం”

అమె చెయ్యి మృదువుగా నొక్కాడు భార్గవ.

“ఈ సక్కనే సీమెంటు చప్టా వుంది అక్కడ కూర్చుందాం, రా”

అరన్ని చెయ్యి పట్టి తీసేశాడు.

ఆ చప్టా మీద కూర్చోగానే అరని ఒక్కోకి వారిపోయింది రైలా.

“భార్గవా! నాకు నిజంగా భయమేస్తోంది.

హత్య చేసినందుకు నన్ను ఉరి తీస్తారు కదూ!

చావనేది తప్పదనుకో మనిషికి.

కానీ అలా మొహానికి ముసుగేసి, గొంతుకి కాదు చుట్టి ఉరేస్తే పేద విరిగి చస్తాను కదూ!

ఊరిరాదను కదూ అప్పుడు?

నాకు తల్చుకుంటేనే భయంగా ఉంది భార్గవా!” అమె ఏడుస్తోంది.

“రైలా! ఒక్క విషయం మర్చిపోకు.

నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డు.

నేను... ఉన్నప్పుడు నీతో హాసీ జరగదు, జరగనివ్వను.

మూడో వివరాలు చెప్పు— తర్వాత ఆలోచిద్దాం!”

“నీకు నామీదెంత ప్రేమ వున్నా, ఓ హంతకురాలిని నువ్వేలా రక్షించగలవు భర్తవా?”

అతని గుండెల మీద వాలిపోయి కుమిలి కుమిలి ఏడ్చింది రైలా.

“తప్పనిసరయితే ఆ నేరం నా నెత్తి మీద వేసుకుని నేను ఆ అనుభవిస్తాను కానీ నీకు ఏ హాసీ జరగనివ్వను. నా మాట నమ్ము.”

“నేనెక్కడ నిన్నటి నుంచీ ఇలా భయంతో చస్తూంటే, నువ్వక్కడ బాంబేలో ఏ ప్రైవేట్లార్ హోటల్లోనో విక్రాంతి తీసుకుంటూ గడిపేవావేదా!”

నా మనసుపడే దాదా నీకు తెలియలేదా?

మనిద్దరి మనసులకి మధ్య ఓ లింకు ఉందంటావుగా నువ్వు— ఇప్పుడా లింకు ఏమయ్యింది?”

ఎదుర్కొందింకా రైలా,

“ఏప్పీ! నీకు మారంగా నేను మాత్రం సుఖంగా ఉండగలనా?

ఎప్పుడు నిన్ను చూస్తానా అని ప్రతీక్షణం ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నాను అదీసరే కానీ ముందా విషయం నాకు వివరంగా చెప్పు.”

“నిన్న పొద్దున ఒకతనొచ్చాడు నా దగ్గరికి.

నేనప్పుడు ఈ గార్డెన్లో సరదాగా ఫోటోలు తీసుకుంటున్నాను.

నీకు తెలుసుగా ఫోటోగ్రఫీ నా హాసీ అని.

నాతో ప్రయత్నంగా మాట్లాడాలన్నాడు.

నాకంత ఆవసరం లేదన్నాను.

‘భర్తవ విషయం’ అన్నాడతను.

“మన విషయం ఎక్కడ లీకయిందో అనే భయంతో అతన్ని తీసుకుపోయి స్వీమ్మింగ్ పూర్ దగ్గరకొచ్చాను.

ఇద్దరం ఆ గట్టున కూర్చున్నాం.

అతనో ఫోటో తేబులోంచి తీసి చూపించాడు.

అందులో నువ్వు, నేనూ క్లౌట్ గా వున్నాం.

ఆ ఫోటో చూడగానే భయం వేసింది నాకు.

అతనిదిగిందివ్వకపోతే ఆ ఫోటో ఆయనకి చూపిస్తానన్నాడు.

ఏం కావాలో చెప్పాడు కూడా.

అంతే....!

నాకు పిచ్చికోపం వచ్చింది.

అతన్ని స్వీమ్మింగ్ పూర్లోకి తోసేశాను.

ఈరే రాదనీ, నేవ్ చెయ్యమనీ ఆరివాడతను.

నేను వట్టిండుకోలేదు.

నా కళ్ళెదురుగానే అతను పిల్లో మునిగిపోయాడు.

మరి పైకి రాలేదు.

స్వీమ్మింగ్ నాకిష్టమని ఆయనంత లోతుగా, వెడల్పుగా కట్టించిన ఆ స్వీమ్మింగ్ పూర్ అలా వుపయోగపడింది.”

ఏకవిగిన చెప్పిందేమో.... కొద్దిగా ఒగురుస్తోంది రైలా. ఆమెలో ఖచ్చితమైన భయం, కంగారు.

“పోనీ వాడడిగిందిచ్చేస్తే అప్పటికే గందం గవ్వేదా! నే నొక్కొక చురుకునేవాళ్ళం— వేరే మార్గం ఏమయినా వుండేమో అని. అంత దేవింగ్ నే తీసుకోకుండా వుండాలింది.”

ఆమె బాట్టు నవరిస్తూ అన్నాడు భర్తవ.

చివ్వువ తరెత్తింది రైలా.

“వాడడిగింది యిచ్చేయాలా?

వాడేమడిగాదో తెల్సా?

కసినం ఊహించగలవా?

నేనంటే వాడికెంతో ఇష్టమట....

వాడికి లొంగిపోయి, వాడి మోటా తీర్చాలట....

చెప్పు భార్గవా! నేనా పని చెయ్యగలనా? ఆ పని చెయ్యమంటానువు?

నీ కోసం దాచిన నా వయసుని, నీ కర్పించిన ఈ శరీరాన్నీ వేరే దక్షిణాక్షియలర్ అనుభవిస్తానంటే నేనొప్పుకోగలనా....? నువ్వొప్పుకుంటావా?”

తీవ్రంగా అడిగింది రైలా.

వాడి కఠిక వినగానే గుండాగినట్టయ్యింది భార్గవకి.

వాడికి తగిన శిక్షే పడిందనుకున్నాడు.

ఆమెకి తనపట్లగల సన్నిహితీకి తక్కు చెమర్చాయి భార్గవకి.

“బాల్లింగ్! నా కోసం, నాదానిగా మిగిలిపోవడం కోసం ఒక హత్య చెయ్యడానిక్కూడా సిద్ధపడ్డావా?

ఇంత ప్రేమ నా కోసం దాచుకున్న సీతేం ఇవ్వగలను?

నువ్వే చెప్తున్నాను— పీలయినంతవరకూ ఈ నేరం జరిగిన ఆదారం లేకుండా చేద్దాం.

కాస్త చల్ల బ్రతాక మనం పెళ్ళి చేసేసుకుని మరెన్నడూ ఇలాంటి ద్లాక్ మెయిలింగ్ కి ఛాన్స్ లేకుండా చేద్దాం.

నిర్మలకాత్మా నేరం బయటపడితే మాత్రం నీకు హాని తలగనివ్వను. కోసం యంతగా తెగింపావు నువ్వు.

ఆ శిక్షేవో నేనే అనుభవిస్తాను.

నీకు నామీదన్న ప్రేమకి ఇంతకంటే ఏమివ్వగలను చెప్పు?”

“భార్గవా! నిజంగానా? నువ్వే నిజంగా ఆ మాటంటున్నావా?

నీకు నా మీద అంత ప్రేమ ఉందా?

నా కోసం శిక్ష అనుభవించడానికి రెడీ అవుతున్నావా?

నిన్న అతనలా ముగిసిపోతూ ఊపిరందక ఉక్కిరి బిక్కిరవనం వినిపిస్తుంటే నాకు నేను ఎమర్జెన్సీలో ఉరిశిక్ష గుర్తొచ్చి గుండె గిగిపోతున్నాయి.

అయినా పూర్వేదు. ఆ శిక్షేవో నేనే అనుభవిస్తాను.

నేనంటే ఇంత ఇష్టపడే నిన్ను ఉత్తివుచ్చానికి ఆ పరికరంబంపాలనిపిస్తానా?

నిజానికి ఆ ఉరి ఆమెలు జరక్కముందే భయంతో నా గుండాగి తుంటుంది. అప్పుడు ఉరి భయమే ఉండదుగా?”

ప్రేమగా, అర్థిగా భార్గవ ఒళ్ళంతా తడిముకోంది రైలా.

“రైలా! నా విర్ణయానికి తిరుగులేదు.

ఈ గండంలోంచి ఇద్దరం బయటపడదాం!

లేదంటే ఇందులో శిక్ష పడేది నాకే! ఇది మాత్రం వాయం....”

ఇంత ఆ మాటకి తిరుగులేదన్న విర్ణయం ఉందా గొంతులో.

ఆ కమాండింగ్ వాయిస్ ముందు రైలా గొంతు పెగిల్లేదు.

“ముందా శవం ఏమయిందో చూడాలి.

నిన్నటినుండి ఇంతవరకూ ఆ స్విమ్మింగ్ పూల్ దగ్గరికి ఎవరూ పోలేదా?

ఆ బాడీ ఎస్పిడో సీటి మైకి తేలిపోయి పుంజారే?"

అలోచిస్తూ అడిగాడు భార్గవ.

"ఆ స్విమ్మింగ్ పూల్ దగ్గరికి నేనూ, ఆయనా తప్ప వేరెవ్వరూ పోరు.

నేను ఈత కొడుతుండగా ఎవరు నన్ను చూస్తారో అని ఆయన ఆ అర్థర్స్ పాస్ చేశాడు.

సీత్యు మార్చడానికొచ్చే ఆ మనిషి తప్ప ఇంకే నోఖచ్చూ స్విమ్మింగ్ పూల్ దరిదాపుల్లోకి కూడా రారు.

ఆ సీత్యు మార్చే అతను నిన్ననే పోస్ చేశాడు.

మరో మూడు రోజుల తర్వాత రమ్మన్నాను.

ఆయన నా అందాన్నెవడు చాటుగా చూసేస్తాడో అని తీసుకున్న జాగ్రత్తలవి.

కానీ నువ్వు నన్ను అక్కడే మొదట చూద్దం, మనిద్దరి మధ్య ఈ ప్రేమ బలపడ్డం జరిగిపోయింది కదూ! చూడెంత విచిత్రమో!"

ఒక్కక్షణం అతని కానాటి సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

అనాడు కాను చూసిన ఆమె అందాలు, పొంకాలూ గుర్తొచ్చాయి. మరుక్షణంలో అతని కామెమీద వ్యామోహం రెట్టింపయ్యింది.

మనసిచ్చిన అడదాని కోసం మహాసంగ్రామాలు చేసి, వేల రైతు కుల్చి బరిచ్చి రక్తపుడేరులు పారింపిన మహారాజులున్నారు చరిత్రలో.

ప్రేమ కోసం డీవికార్ని అవలీలగా చిరునవ్వుతో త్యాగం చేసిన అమర ప్రేమికులున్నారు చరిత్రలో.

అలాంటిది తను మాత్రం అపాటి త్యాగం చెయ్యలేదా?

దేవుడనుకూలిస్తే జరిగిన దానికి అభారాలు లేకుండా చేసి ఇచ్చూ బయటపడే అవకాశాలున్నాయి.

అలా కాని పక్షంలోకదా, తను ఉరికంబమెక్కేడి?

తన కోసం హత్యని నైతం చేసిన అమానుకుకూర్చి ఆ నేరం నుండి కాపాడానికి తను వెనుదీయడు.

అనలు తనామె డీవికంలోకి ప్రవేశించకుంటే ఆమెకే బాధా లేకపోయేది.

దీవికంకా కారణం తనే!

తనక ఫలితం అనుభవించేది తనే!

స్థిర నిశ్చయానికొచ్చాడు భార్గవ.

"రైలా! నేరీ విషయంలో ఇరుక్కుని కొద్దుకెళ్ళినా బయటపడే అవకాశం కూడా వుంది.

మగార్చి తనక కొద్దు నుండి బయటకొచ్చినా, ఉరికిక కాక మూడు క్షణ కాలాగార శిక్ష అనుభవించి బయటికొచ్చినా, లోకం నన్నేం చేయలేను.

కానీ నువ్వు అడదానిని!

పరువున్న అడదీ ఒక్కసారి అనుమానం ప్రేమద జైలుకెళ్ళినా, తిరిగి బయటకు రాలేదు.

ఎలా అలోచించినా ఈ విషయంలో నేరం నా మీద వేసుకోవటమే ఉత్తమం రైలా!

మరో మాట అనవసరం....

ప్రస్తుతం మనం చెయ్యబట్టడం ఈ శవాన్ని మాయం చేసి
పున్న ఆవారాల్ని నాశనం చెయ్యాలి.

రైమ్ లేదు. కమాన్....క్విక్...."

తొందరపెట్టారు భర్గవ.

"నీ బుజం ఎలా తీర్చుకోవాలి భర్గవా?"

కప్పిళ్ళతో అడిగింది రైలా.

"ఆ బుజం ఎలా తీర్చుకోవాలి నేను తర్వాత చెప్తారే! ముందు
వని కావాలి."

అన్నట్టు చొదలిగారు నిద్రపోయారా?"

"అ!....రోజూ రాత్రి ఆయన పాలు కాగుతాడు.

నేనే ఇస్తాగా పాలు. ఈ రాత్రి పాలలో నిద్రమాత్రం పొడిచేసి
కలిపాను.

ఏనుగు చేత తొక్కించినా లేవరు."

"ఓ. కే. ఆ ప్రాబ్లమ్ లేదు. పద మనం స్విమ్మింగ్ పూల్ దగ్గరకి
వెళ్దాం".

నిలవంకాన రైలాని లేవదీశాడు.

"భర్గవా! ఆ శవం పీటి మీద తేలి ఉంది. నేనిండాక చూశాను నాకు
భయమేస్తోంది"

చిన్నపిల్లలా ఆరని చేతులు వట్టుకుంది.

ఒకటవూన్న ఆమె చేతులే చెప్తున్నాయి, ఆమె ఎంతగా భయపడి
ఉన్నది.

"నువ్వు కాస్త రైల్యం తెచ్చుకోవాలి రైలా!

ఒక్క అరగంట నాకు సహకరించావంటే చాలు.

ఇంక ఈ నీడ కాళ్ళతంగా మనకి విరగడం పోతుంది."

అతన్ని అసరాగా చేసుకుని భయం భయంగా స్విమ్మింగ్ పూల్ దాకా
వచ్చింది.

"అసలు మనం చెయ్యబట్టిన పనులు ఆలోచిద్దాం.

శవాన్ని ముందు బయటికి తియ్యాలి.

అవ్ కోర్స్! నాకు ఈత వచ్చు కనక నేనా పని చేస్తాననుకో.

ఆ శవాన్ని మాయం చెయ్యాలంటే కాల్లో కేసి తీసికెళ్ళాలి.

ఉన్నదున్నట్లుగా శవాన్ని డిక్కిలోనో, వెనక నీటులోనో వేసికెళ్ళ
లేను కదా. శవాన్ని చుట్టరానికి ఓ గోనె నంటి కానీ, ఓ తివాసీ కానీ కావాలి.

కాదు, తివాసీ రెడీగా ఉన్నాయా?"

"కారు గేరేజీలో వుంది.

కారు నేను వేసుకుని మెయిన్ గేల్లోంచి వెళ్ళి ఇటువైపు వస్తాను.

తివాసీ లేదు కాళీ జంబుఖానా ఉంది. అదీ దళసరిచేలే.

నా బెడ్ కింద ఉంటుంది."

"ఓ. కే.తివాసీ లేకపోయినా ఫర్వాలేదులే జంబుఖానా చుట్టేద్దాం.

ఇంక రాత్రివేళ నువ్వు కారు వేసుకెళ్తాంటే గూర్చాకి అనుమానం
రాదా?"

"ఆయనకి అర్థంబుగా మండు కావాలనీ, ఇక్కడ దగ్గర రైతున్నాననీ
ఇంకా జాగ్రత్తనీ చెప్పి వెళ్తాను.

వాడు రేపాయన్ని అడుగుతాడా ఏమన్నానా? వాడికంత ధైర్యం
కూడానా?"

"నిజమే. అలా చెయ్యి.

అన్నట్టు ఆ ఫోటో ఏమయింది?

అది వేరే వాళ్ళపని చేతుల్లో అయినా పడితే మన శ్రమ అంతా వృథా."

"ఆ పోలో అతని తేజులోనే పెట్టేసుకున్నాడు.

తేజులోనే ఉంటుంది."

"ఓ.కే. గుర్తుచెయ్యి. ఆ పోలో మనం తీసేసుకోకపోతే, మన నేరాన్ని మన నోటితో ఒప్పుకున్నట్టే.

శవం తేజులో ఆ పోలో దొరగ్గానే, పోలీసులు అనుమానించేది మననే.

అరెస్టు చేసి వేరం మోపేదీ మన మీదే"

"అవును. నేనంత దూరం ఆలోచించనే లేదు.

ముందా పోలో తీసేయ్యాలి మనం."

"రైలా! ఎంత తెలివైనవాడయినా హత్య చేశాక ఎక్కడో ఓ చోట పప్పులో కాలేస్తాడు.

మనం ఈ కంకారులో ఏం చేశామో మనకి గుర్తుండకపోవచ్చు.

ఓ పని చెయ్యి! నీ దగ్గర కేమేరా ఉంది కదా?"

"ఉంది. అదోమేటికే కేమేరా.

నిన్న అతనిద్వారక ఆ కేమేరా విషయమే మర్చిపోయాను.

ఇక్కడే ఓ మూల పెట్టాను. చూస్తానుండు.

నీ దగ్గర టార్పి రైటుందా?"

తేజులోంచి అగ్గిపెట్టి తీసివచ్చాడు భార్య.

ఓ ప్లస్టీక్ బేగ్ లోంచి, ఆ వెలుగులో చూశారెద్దరూ.

స్టిమింగ్ పూర్తి దగ్గరగానే ఆ కేమేరా పెట్టినదీ పెట్టినట్టే ఉంది.

"ఆ రీలులో ఎన్ని పోలోలుంటాయి?"

ఓ పదయినా ఉంటాయా?"

"నేను ఏదో రెండు మూడు సీనరీలు తీశానంటే. ముళ్ళూరే పైనే వుంటాయి."

కేమేరాని చేత్తో తిప్పతూ అంది రైలా.

"మోర్ డేన్ ఎనఫ్! ముందు శవం ఉన్నదన్నట్టు ఓ పోలో తీయి.

తర్వాత నేనా శవాన్ని తీస్తున్నప్పుడూ-తీశాకా-

ఇలా ముఖ్యమైనవన్నీ తీయి.

నీకే తెలుసుగా ఏవి తీస్తే పనికొస్తాయో."

"దొర్గావా! మనం చేస్తున్నదే ఓ నేరం.

దాన్నిలా కేమేరాలో బంధించి మన నేరానికి టుటాపులా, సాక్షిలా మనమే ఏర్పరచుకుంటున్నామేమో ఆలోచించు."

"రైలా! ఈ పోలోలు మనిద్దరి మధ్యనే కదా ఉండేది.

మనమే చేసిన నేరాన్ని మనం తీసిన పోలోలతో మనమే బయట పెట్టుకోం కదా.

జస్ట్! మనమే పొరబాట్లూ చెయ్యలేదని నిశ్చయించుకున్నాక వాటిని నానం చేసేద్దాం.

నేను నీకూ, నువ్వు నాకూ ద్రోహం చేసుకోం కదా."

"పరే నీ ఇష్టం"

అయితే ధ్వనిస్తోందా అంగీకారంలో.

కానీ దాన్నంత సీరియస్ గా తీసుకోలేదు భార్గవ.

అతను చెప్పినట్టే ముందుగా శవాన్ని ఫోటో తీసింది రైలా.

బట్టలు విప్పి గట్టున పెట్టి స్విమ్మింగ్ పూల్లోకి చూశాడు భార్గవ.

శవం బోల్గా తేలి ఉంది.

దాన్ని సమీపించి ఆ శవం రెండు చేతులూ విచ్చుకుని తన వీపు మీద వేసుకున్నాడు భార్గవ.

కింద నుంచి వీరు ఎత్తేస్తోంది కనక బరువు తెలియట్లేదతనికి.

చవిపోయిన మనిషి బరువెక్కువ.

అదీ సీక్స్ లో చవిపోతే మరి బరువుగా వుంటుంది శవం.

ఆలాగే ఈడుకుంటూ ఒడ్డు చేరాడు.

శవాన్ని బలం అంతా ఉపయోగించి పైకి లాగాడు భార్గవ.

అప్పటికే శవం ఉబ్బింది.

అప్పుడో ఫోటో—

లేబలు వెతికి ఫోటో బయటికి లాగాడు భార్గవ.

చిన్న ప్లాస్టిక్ కవర్లో ఉంచినందువల్ల ఆ ఫోటో ఏమీ పాదవలేదు.

“రైలా! ఒక్కసారి మళ్ళీ అగ్నిపుల్ల గియ్యి”

“ఈ మాటు ఆ వెల్దురులో ఫోటో చూసిన భార్గవకి ఆ ఫోటో చింప బుద్ధి కాలేదు.”

“రైలా! ఈ ఫోటో నా దగ్గరే ఉంచుతాను.

పానం! బ్ల్యాక్ మెయిలింగ్ కి నే తీసినా చాలా చక్కటి ఫోటో తీశాడు.

శృంగీకా చూసుకున్న తర్వాత మనం ఆ ఫోటోలు కార్పే సేస్పటి తీశామని.”

“ఆ ఫోటో నా దగ్గరుంచుతా” రైలా అడిగింది.

“నీ దగ్గరుంచే నేనెలా చూసుకోగలను? నా దగ్గరే ఉండనీలే.

అయినా ఈ ఫోటో చూస్తే నీకు మళ్ళీ ఈ కథంతా గొల్తాస్తుంది” అన్నాడతను.

మాట్లాడలేదు రైలా.

ఆ కవర్ని లేబుల్ పెట్టేసుకున్నాడు భార్గవ.

బోకల నుండి రైలా బంబుధానా తెచ్చేటోగా మరోసారి జేబులన్నీ చీకాడు—ఒకవేళ నెగిటివ్ కనిపిస్తుందేమో అని.

పెన్నూ, కొద్దిగా డబ్బా తప్ప సనికొచ్చేవేమీ చొరకలేదు.

శవాన్ని బంబుధానాలో వేసి చుట్టారిద్దరూ కలిసి.

ఎంత బరువుందో చూస్తామని ఓసారి భుజాన వేసుకున్నాడు భార్గవ.

వల్సాలేదు....మొయ్యగలదు తను.

“రైలా! వీడెవడో కిందటి జన్మలో నా తండ్రయి ఉంటాడు.

ఈ జన్మలో వీక్కిలా మోసి ఆ రుణం తీర్చుకుంటున్నా” చిన్నగా ప్లాడు భార్గవ.

ఆలాంటి పరిస్థితిలో కూడా జోక్స్ కట్ చేస్తున్నందుకు అతని క్లెన్ పర్సానుమర్కె పెచ్చుకుంది రైలా.

కారు లేవడానికని బిల్డింగులోంచి గేరేజికి వెళ్ళింది.

అమె కారు చుట్టూ తిప్పి తెచ్చేటోగా శవాన్ని పెరటి గేటు దగ్గరకి తీసుకొచ్చాడు భార్గవ.

కారు పక్కనే ఆగగానే వెనక డోర్ తీసి వెనక సీటుకి ముందు ఉన్న వెనక భాగానికి మధ్య గల ఖాళీలో పడుకోబెట్టాడు.

పొట్టి మనిషేమో అతను-శవం ఆ భావో చక్కగా సరిపోయింది

“బై! బైలా, రేపుదయం పోన్ చేస్తా”

స్పృహనున్నాడు కాదు కదాల్లో తనుమరుగయ్యింది.

• • • • •

టాంక్ బండ్ వీపు కాదు పోనిస్తున్నాడు భార్య.

రాత్ భవన్ దాటి ఎదరకొచ్చాడు.

కనుచూపుమేరలో ఎవరూ లేరు.

అనకే విశాలమైన రోడ్తేమో శరవేగంతో తారుపోనిస్తున్నాడు.

ఎదురుగా ఓ కారు రావడం కనిపిస్తోంది.

ఆ కారు డగ్గరవుతున్న పొట్టి అర్థచురుపోతోంది భార్యవకి.

ఆ కారు డ్రైవర్ గుర్రం ఎక్కి వున్నాడని.

మామూలు వరిస్థితిలో అయితే భయపడేవారు కాదు భార్య.

కానీ ఇప్పుడు తనున్నది అతి సున్నితమైన వరిస్థితి.

ఈ స్థితిలో ఏ యాక్సిడెంట్ లోనో ఇన్ వార్స్ అయి, పోలీసుల చేతులలో తను యిరుక్కున్నాడంటే, తన పని అతిరే అని తెలుసు అతనికి

అందుకే అతి జాగ్రత్తగా పోనిస్తున్నాడు కారుని.

కారు వేగం తగ్గిపోయింది.

దాలా నెమ్మదిగా పోతోంది కారు.

అసలా వరిస్థితిలో యాక్సిడెంట్ య్యే అవకాశమే లేదు.

కానీ....

కానీ....

నడన్ గా ఎదుటి దారొచ్చి పీ కొట్టింది అతని కారుని.

కారు హెడ్ లైట్లు భక్కున వగిరిపోయాయి.

రెండు కార్లు అగిపోయాయి.

అవకలి కారు దోరు భక్కున తెరుచుకుని కారు దిగాకా ద్రుమింగ్ ప్లోని వ్యక్తి

సరిగ్గా నిలబడ్డం కూడా చేతకావట్లేదకనిక.

పుర్ దోన్ లో ఉన్నాడు.

“అరే! ఎవరూ అది? కాగి నడుపుతున్నావా కారు?”

ఎవరూ నీకు రై నెన్నిచ్చింది?

నడు పోలీస్ ప్లేషన్ కి”

కార్లో జూర్చున్న భార్యవని బయటికి లాగాకా వ్యక్తి.

భార్యవకి గుండాగినంత వనయ్యింది.

తను భయపడినట్టే అయ్యింది.

ఇప్పుడు ఈ కారుదోరు చేతుల్లోంచి తప్పుకోకపోతే ఇక్కడితో ఈ ఛార్జర్ క్లోజే!

కాగిన వాడికో తగువులాది లాభంలేదు.

తప్పు తనదే అని ఒప్పుకుని తప్పుకోవడమే సరయిన పని అని ఊహించింది.

“సారీ థాంక్స్! అనుకోకుండా కాస్త ఎక్కువేసుకున్నాను.

ఫారిన్ నరుకు దొరికేసరికి ఒళ్ళు తెలియలేదు

ఏమీ అనుకోవద్దు థాంక్స్.”

కాగినట్టే అభియంత్రా అవకలి వ్యక్తి గడ్డం పట్టుకు బ్రతికూలాడు భార్య.

“నన్నెన్నో! తాగి కారు డ్రయివ్ చేస్తున్నావా?

ఎంత దైర్యంరా నీకు?

ఇప్పుడే పెద్ద యాక్సిడెంటయి, నా ప్రాణాలు పోతే నా పెళ్ళి
చిత్తల కెవర్రా దిక్కు?

మనీషి ప్రాణాలంటే నీకు గడ్డివరకలా ఉండటా?

రాస్కెల్....

పద ప్లేషన్కి....”

ఇట్టమొచ్చిగట్టు తిడుతున్నారవతలి వ్యక్తి ముత్తులో.

ఒక్క ముందిపోతోంది భార్గవకి.

కారులో ఆ శవం లేకపోయినట్లయితే వాని అంతు చూసి వుంటే
వాడే.

ఆ శవం ఆకవి కట్టినదేస్తోంది.

మొగుడ్ని కొట్టి మొగసాలెక్కి ఏడ్చిందట వెనకటి కెవరో ఒక
విడ....

అలాగ తన్ను తనదై ఉండి చదాయిస్తున్నావా వ్యక్తి.

చేతకానివాడిలా వాడి తిట్లు పడుతున్నాడు తను.

“ఏంటి థాయ్! మరి అంత ఎగుర్తున్నావ్?

శాంతం ఉండాలి థాయ్!

కావాలంటే నాతో రా!

పోయి ఓ పెగ్గ వేసుకొద్దాం.”

అహోనిస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

అంత సుత్తులో కూడా అవతలతనికి ఆ విలుపు సంతోషంగా ఉన్నట్లుంది

“నరే రా పోదాం!

అది నరే కానీ నువ్వాక్కడివేనా కార్లో?

మండు కొట్టావ్!

అడదెక్కడ....?”

అంటూ వెనక సీట్లోకి తొంగిచూశాడు.

స్ట్రీట్ లైట్ల వెలుగులో శవాన్ని చూచిన జంబుధానాకున్న రం
జుత్తు కనిపించాయి.

“అర్నీ! నువ్వు పుటికుడివయ్యా!

ఆ నిల్ల నెక్కడ ఎవరు చూస్తారో అని కిందన సయకోజెట్టావా.

తెలివంటే నీదే బాబూ!

రాత్రంతా నిల్ల కో మణి చేస్తావ్!

ప్రొద్దున్నే పెద్దమనిషిలా మారిపోతావు”

ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు భార్గవకి.

అవతల తను మందుమీదున్నాడు తనక శవాన్ని అడపిల్లగా భ్రమ
పడున్నాడు.

అది ఒకందుకు మంచిదే!

ఇంకా ఇక్కడే ఉంటే ఎవరన్నా వచ్చి చూసినా కష్టమే!

క్షణాల మీద కారు డేక్ చేసుకుని వెళ్ళిపోబోయామి భార్గవ

కానీ తనో విషవలయంలో చిక్కుకున్నానని ఆ క్షణంలో అతనికి
పడు.

“చొంగనామాల! మందు డ్రావాం కమ్మని పిలిచి అలాగే తారుతుం
దా?”

కొద్దగా....

నీకు నా ఉసురు తప్పకుండా కొద్దది."

అతనికి వినబడేలా అరిచాడతను.

బిర్ల - ఆ నిక్కబింబో అతని అరుపులు గట్టిగా ప్రతిధ్వనించాయి.

పట్టించుకోనట్టే మాయమయ్యాడు భార్గవ.

అప్పటివరకూ కాగుడు మత్తులో తూలిపోతున్నట్టు నటించిన ఆ అకస్మాత్తుగా నిటారుగా నిలబడ్డాడు.

వెళ్ళిపోతున్న భార్గవ కారుకేసి చూసి విక్రమంగా నవ్వాడతను.

అది కాగుడోతు నవ్వులా లేదు!

కుట్రబా, కుతంత్రాలూ చేపే ఓ క్రూక్ నవ్వులా ఉంది.

* * * * *

టాంక్ డిండ్ పైన కారాపాడు భార్గవ.

అంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది.

రెండువేళ్ళులనుంచి ఏవిధమైన వాహనం రావడంలేదు.

పోలీసులు గస్తీకొస్తారేమోనని భయంగా వుంది.

మొహానికి వడుతున్న చెమటని తుడిచేసుకొని మొండి రైళ్ళలో కారు దిగాడు భార్గవ.

రైలా పైన ఉన్న ప్రేమకొద్దీ ఈ సాహసానికతను ఒడిగట్టాడు.

తననెవరూ గమనించలేదని అతననుకుంటున్నాడే తప్ప శోరకంగా సారెగూటిలో ఓక్కకున్నానని మాత్రం అతను గ్రహించలేదు.

వెనక దోర్ తెరిచి శవాన్ని బయటికి లాగాడు.

దాన్ని భుజాన వేసుకుని రెయిలింగ్ దగ్గరగా నడిచి, జంబుఖానా తీసేసి శవాన్ని నీళ్ళలోకి విసిరాడు.

అప్పటికే నీళ్ళలో నాని ఉండటంచేత శవం చాలా బరువుగా అనిపించింది.

కానీ అవసరం కనక అదేమీ అతను లక్ష్యం చేయలేదు.

ఎన్నో కథల్లో, నవలల్లో, యువార్తగాథల్లో చూశా దాకలి గుర్తుల పైలా హంతకుడ్ని పోలీసులు పట్టుకున్న సమయనలు తెలుసకనికి.

ముందు జాగ్రత్తగా జంబుఖానా తీసేశాడు.

దాన్ని కారులో వదేసి....

నిట్టూర్చి కారెక్కాడు.

దూరంగా ఏదో వ్యాన్ లాంటిది వస్తోంది.

అది పోలీస్ పెట్రోలింగ్ వ్యాన్ గా గుర్తించి గళాలూ కారెక్కెక్కి చేశాడు భార్గవ.

* * * * *

ఇంటికెక్కునే రైలాకి పోన్ చేశాడు భార్గవ.

అవకల పోన్ రింగవగానే ఎత్తింది రైలా.

సాపం.... తన పోన్ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుంది అనుకున్నాడు భార్గవ.

"రైలా! అంకా పూర్తయిపోయింది. నువ్వేం వచ్చి కాకు."

అతని మాటలు వినగానే తేలిగ్గా నిట్టూర్చింది రైలా.

"భార్గవా! భయంతో చచ్చిపోతున్నాను నేను.

పొద్దున్నే కనిపిస్తావు కదూ!"

అక్రమంగా అడిగింది రైలా.

"ఏలయినంతవరకూ నేనక్కడికి రాను....

ఆ పోజోలు ఎక్కడ చెవలవ్ చేయిస్తావు?"

"ఇంట్లో నేనే కడిగేస్తాను. ఈ రాత్రే ఆ పని చేస్తాను."

"ఓ.కే. ఆ పోజోలు తీసుకుని రేపు మధ్యాహ్నం వన్నెందింటికి
'ఇందూ డిలక్స్'కి రా!"

అక్కడ మనం లండ్ చేస్తూ మాట్లాడుకుందాం!

ఇంక ఏమీ ఆలోచించకుండా ప్రకాంకంగా నిద్రపో!

నేనున్నాను. భయపడకు....

"ఎన్విరిథింగ్ విత్ వి ఆర్ రైట్! గుడ్ నైట్"

రైలా వోట కూడా 'గుడ్ నైట్' అన్న మాట రాగానే పోస్ట్ బాక్స్
కాదు భాగవ.

వజుకోజోమా మరోసారి ఆలోచించాడు భాగవ.

తనేదన్నా పొరబాటు చేశానా అని.

ఆ కాగుజోతెవడో కానీ ఎదురయి వుండకపోతే అసలు తన విషయము ఎవరికి తెలిసేది కాదనిపించింది.

అంతలోనే అనిపించిందతనికి.

అప్టాల్ వాడేం చెయ్యగలడు?

చేస్తున్నదీ, చూస్తున్నదీ క్లియర్ గా తెలుసుకోలేని అనర్థాల్లో ఉన్న వ్యక్తి కాదు....

వాటివల్ల తనకొచ్చే నష్టం ఏదీ ఉండదు అనుకొన్నాడు.

శవాన్ని హాస్పేన్ సాగర్ లో పడేసి మంచినీ చేశాను కున్నాడు.

ఎలాగూ ఏళ్ళలోనే పది చచ్చాడు వాడు....

తిరిగి దాన్ని ఏళ్ళలోనే పడేశాడు తను

దావదానికి కారణం ఏళ్ళలో పడటం వల్లనే అని పోలీసులనుకుంటున్నాడు.

తన అదృష్టం దాగుండి వాడి వివరాలు చొరక్కపోతే, ఆన్ అయిట్ లైట్ బాడిగా కేసు క్లౌజయిపోతుంది కూడా.

కాస్త రిలీఫ్ గా అనిపించిందతనికి.

ఆలోచిస్తూ అలాగే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు భాగవ

* * * * *

మామూలుగానే తెల్లవారింది.

కానీ భాగవకి మాత్రం చెప్పలేనంత టెన్షన్ గా వుంది.

ఆలోచనలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నాడు.

తను హాస్పేన్ సాగర్ నీటిలో విసిరిన శవం ఈ పాటికి పైకి తేలి వుంటుంది.

తన ఆలోచనకి తనే నవ్వుకున్నాడు పిచ్చిగా.

స్విట్జర్ ల్యాండ్ లోనే తేలిన శవం హాస్పేన్ సాగర్ లో ఎందుకు తేలుతుంది?

అసలు నిజంగా తనెంతో పొరపాటు చేసినట్లుగా అనిపిస్తోంది అతనికి.

శవానికి ఓ రాయి కట్టి పడేశాల్సింది.

శవం అలాగే ఏళ్ళ అడుగున కుళ్ళిపోయేది.

ఆ కంగారులో తనకా ఆలోచన రాలేదు.

రాయికట్టి కాయలొంటి శవాన్ని తీసి అంత పత్తిక్ ప్రదేశంలోంచి ఏళ్ళలో వివరగలగడం ఒక్క మనిషివల్ల అయ్యే పనికాదు.

అనలు శవమే బరువు.

దానికి రాయి కట్టడం....

ఎంత విచ్చి ఆలోచన?

కానీ....

ఇప్పుడా శవాన్ని ఎవరయినా గుర్తు పడితేనే రిస్క్.

తీగ లాగితే దొంకంలా కడులుంది.

ఇలాంటి తప్పలు మళ్ళీ చేయకుండా జాగ్రత్త పడాలనుకొన్నాడు.
అత్రుతగా పేపరు చూశాడు.

ఆ హత్య గురించి ఏమైనా రాకారేమోనని.

లైమ్ లైట్ లో గుర్తు తెలిసి శవం అంటూ చాసి వుంది.

బచ్చికంగా శవం బయట పడతూంది.

అయితే అది హత్య, అత్యహత్య తేలాలి.

కానీ అతను పిక్కల్లో పడి చనిపోయాడు కనక అది అత్యహత్యగా భావిస్తారు.

ప్రస్తుతానికి ప్రమాదం లేదనిపించింది భార్యకి.

ఇన్స్పెక్టర్ మురళి కుర్చీలో ఇబ్బందిగా కదిలాడు.

హుప్పేన్ సాగర్ లో తేలిన ఆ శవం గురించి పృథ్వివరదాసి
కుతుబులంతో తెలిసిన ఆ విషయాన్నే ఓసారి చదివాడు మురళి.

ఆ వార్త పేపర్ కిచ్చింది ఆరనే.

అది ఆరవి జారీనడిక్షన్ లో వస్తుంది.

హుప్పేన్ సాగర్ లో శవాలు తేలడం అన్నది చాలా ముఖ్యమైన
షరతు.

ఏదన్నా శవం తేలకపోతేనే మ్యాన్ అవుతుంది.

అయితే అవి అత్యహత్యలో, హత్యలో నెమ్మదిగా దయాప్తులో
బతుకుంది.

అయితే ఈమధ్యలో పోలీస్ అఫీసర్లు చస్తుంటారు ఆ శవాలు
శవలో.

శవాన్ని బయటకి తీయించడం....

పోస్ట్ మార్టం చేయించడం....

ఆ శవాన్ని గురించిన ప్రకటన రివ్యూడం....

దయాప్తు....

ఇలా చాలా తరంగం....

అనలు బ్రతుకు అనేది రానురాను మరి తేలికై పోతుంది.

ఎక్కడ చూసినా చావడాలు....

చంపుకోదాలు....

వినుగ్గా పేపర్ వి పక్కన పడేశాడు మురళి.

పని అనుకున్నట్టుగానే జరిగిందని లైలాకి ఫోన్ లో చెప్పాడు
మురళి.

“నిన్నెవరయినా చూశారా?”

అత్రుతగా అడిగింది లైలా.

“స్వే! అవన్నీ పర్సనల్ గా మాట్లాడుకుందాం.

పోస్తే వద్దు....

నువ్వు కంగారు పడుతుంటావని చెప్పాను”

అన్నాడు భార్గవ.

“భకీవాడివి. కంగారని చిన్నమాట వాషావు చచ్చిపోతున్నాను.

ఏమో! నాకనిపిస్తుంది.

నేను పీకలవరకూ మునిగిపోయాను.

లైలా గొంతులో వణకుని భార్గవ గమనించాడు.

భయపడకున్నా అమెకి చైర్యం చెప్పాల్సిన దాభ్యత తనదిగా అనుకొన్నాడు భార్గవ.

అందుకే అమె కోసం మధ్యాహ్నం ఇంటికొచ్చేయాలనుకొంటూనే.

“భయపడకు!” అన్నాడు.

“ఏ గదికొస్తాను” అందామె.

“అలాగే” అన్నాడు భార్గవ.

* * * *

అమె రోవల అడుగు పెడుతూనే అతన్ని తీగలా అల్లుకుపోయి....

“నేను ఇరుక్కొన్నాను.

నన్నెవరూ రక్షించలేదు....

నాకు చావే గతి!”

ఏదవడం మొదలు పెట్టింది లైలా.

అతను అమె పీపువైన చేత్తో మురుతూ....

“పిచ్చి లైలా! ఇంతకే పొరిపాడాని కప్పి పుచ్చుకోవానికీ, రక్షించుకోవానికీ మనం చేయవలసింది చేశాం.

ఇది రహస్యంగా వుంటుందని నా నమ్మకం.

ఒకవేళ కేసు బయటపడి, అనుమానం మనమీది కొస్తే- నీకిదివరకే చెప్పాను.

నీ కోసం అవసరం అయితే నా ప్రాణాలిస్తానని.

నువ్విలా బెండేలు పడిపోయి చేతులెత్తేస్తే మొత్తానికే ప్రమాదం” అన్నాడు భార్గవ.

లైలా అకనికేసి అయోమయంగా చూసింది.

“ఏమో? నాకు కళ్ళు మూసినా తెలిచినా ఆ శవమే కనిపిస్తోంది నావా!

వాడు చెయ్యం అయి నన్ను వట్టుకొంటాడేమో ననిపిస్తోంది”

అమెకి విరుపొస్తోంది.

అప్రయత్నంగా అమె సుదుటిపైన ముద్దు పెట్టుకొని అన్నాడు.

“నేను ఎంత మగాడ్ని అయినా, రోకల్ కేసులో ఎక్కడ ఇరుంటామోనని నాకూ భయంగానే వుంది లైలా.

అలాగని తెలివిదక్కువగా ప్రవర్తిస్తే మనిద్దరికీ కష్టమే!

చెప్తున్నాగా! నీకే కష్టమూ రానివ్వనని ఇంతగా చెప్తున్నా, నువ్వు భయపడుతున్నావంటే నా మీద నీకు నమ్మకం లేదనిపిస్తోంది”

లైలా అతని గుండెలపైన వారిపోయి తలెత్తి అతని ముఖంలోకి చూసింది.

“నీ మీద నమ్మకం వుండడం చేతనే కదా భార్గవా, నా భాగ నీకు వచ్చింది.

రానీ ఈ నేరంలో ఇరుక్కుని నువ్వెక్కడ తైలుకొన్నావని నాకు తెలుసు.

అలా జరిగితే నేనేమై పోవాలి?" అమె దీగులుగా అంది.

"అలా ఏం జరగదులే" అన్నాడతను.

"ఇంతకీ నిన్నెవరలా చూడలేదా?" అడిగింది.

భార్గవ కళ్ళముందు ఆ కాగుబోతు మసలాడు.

"చూడలేదా అంటే చూశాడు ఓ కాగుబోతు.

చూశాడా అంటే చూడలేదు అని చెప్పాల్సి వస్తుంది."

అతని చూపం మనసులో మెదులుతోంది భార్గవకి.

"అంటే?" అరిక్కిపడింది లైలా.

భార్గవ లాత్రి ఏం జరిగిందో వివరించి చెప్పాడామెకి.

"వాడా సమయంలో కాగిన శుత్తులో వున్నాడు కనక సరిపోయింది.

అందుకే వెనక కవచాన్ని చూసినా వాకికే అనుమానమూ రాదన్నది మాత్రం ఖచ్చితంగా చెప్పచ్చు.

ఆ విషయాన్ని మనం మరచిపోవచ్చు."

ఓ రకమైన దీమాతో అన్నాడు భార్గవ.

లైలా అతని భుజంపైన చెయ్యి వేసింది.

"నువ్వంత నమ్మకంగా చెప్తున్నావంటే ఇంక ఆ విషయంలో భయం అనవసరమేలే! అయినా నాకనిపిస్తుంది—

వాడా మాత్రం కూడా చూడకుండా వుంటే దాగుండేదని" అంటామె.

అతను అమె చెక్కిళ్ళని నవరదీస్తూ అన్నాడు—

"అవును లైలా! ఆసలీ చెద్ద సంఘటన జరక్కుండా వుంటే దాగుండేదని.

కానీ అది జరగకుండా ఆవడం మన చేతుల్లో వుందా?"

మృతుడి పేరు నదావం అని తెలిసింది.

మురళి సర్వీసులో ఎన్నో క్లిష్టతరమైన కేసులు పరిశోధించి పంపకుల్ని పట్టుకున్నాడు.

కానీ ఓ కేసారి మూడు కేసులు తగలడం ఇదే ప్రథమం

పైగా ఏ కేసు ఓ కొరిక్కి రావడం లేదు.

మళ్ళీ ఓసారి డాక్టర్ సీలకంఠం కేసుని సింహావలోకనం చేసుకో సాగాడు.

నిజానికి అతనిది హత్య అనేదాని కన్నా ప్రమాదవశాత్తు మరణించి సుకోడానికే అవకాశాలెక్కువగా వున్నాయి.

కాబట్టి పదిపోయి వుంటాడేమో!

"కానీ హత్యే అయితే ఆ హంతకుడెలా పోతుకుతాడు?

ఆ రోజు హోటల్ డాక్టర్లతో చేతి వ్రింపు వారికయి.

అవి రక్తపు మరకలతో.

దాన్ని బట్టి హత్య అనుకోవాల్సి వస్తుంది.

అయితే మరోలా జరిగి వుండాలి.

ఏ తెలిసిన వ్యక్తో వస్తే, మాట్లాడుతూ మధ్యలో దాచాం క్షేపిండ్లన్న సీలకంఠం.

అతను కాబట్టి పడుతూ జరిచి వుండాలి.

అతనితో మాట్లాడానికొచ్చినతను డాక్టరు మరణించడం చూసి పిందారి.

అనుకోని సంఘటనకి ఆ ముగిసి కలగాదులో ఆ రక్తాన్ని కాకి పుడచ్చు.

అది అశని చేతి ముద్రే అయి వుంటుంది.

ప్రహరణం జరిగిన సమయంలో అతనక్కడే వున్నా ఎక్కడ తన పైన సేరం పడితుందోనని అతను పొరిపోయి వుండచ్చు

అన్ని ప్రాణవిరిటీస్ మాత్రమే!

అచ్చితంగా ఓ నిశ్చయంతోకి రాతేకపోతున్నాడు.

మరోమారు నిలకంతు అర్థరాత్రి మరణించాడు.

తరువాత ఎవరో వ్యక్తి ఆ వేళ కాని వేళలో దాక్షిణ్యం మాట్లాడానని వచ్చాడనుకోవడం అసంబద్ధంగా అనిపించింది.

ఒకవేళ ఆ రాత్రి అతను కూడా నిలకంతుతోపాటే ఆ గదిలో ఉన్నాడనుకోవానికి లాజిక్ బిచ్చుకోవడం లేదు

గెస్ట్ ఎవరైనా వస్తే హోటల్ వాళ్ళకి తెలుస్తుంది.

అదీకాక ఆ ఊరు నిలకంతునికి కొత్త.

ఇక్కడతనికి పెద్దగా నన్నిహతులు లేరని దర్శాత్తుకో తలపెట్టాడు.

అతనేకో పని మీద ఇక్కడికొచ్చాడని తెలిసింది.

కొద్దిపాటి పరిచయం వున్న ఏ వ్యక్తిని రాత్రి తనకి తోడుగా పడుకోమని ఎవ్వరూ అడగరు.

ఆ రాత్రి అతనితో వేరే వ్యక్తి ఉందే వుంటే, అతను తప్పకుండా బాత్తుకు నన్నిహతుడై వుండాలి

చదువు, సంస్కారం వుండి, పవిత్రమైన వైద్య వృత్తిలో ఉన్న నిలకంతు, అవతల వ్యక్తి కూడా తనలాంటివాడే అయితే తప్ప అతన్ని వెన్నిహతుడిగా నమ్మి-ల్లోకి రావచ్చదు.

తన అప్పుతైనవాడు అనుకోకుండా కాలుజారివడితే, ప్రాణాలు కోల్పోతే ఆ వ్యక్తి అంత దాహ్యకారహితంగా తనకేమీ వట్టవట్టు వెళ్లిపోతాడా?

నిలకంతుగాంటి వ్యక్తికి అప్పుతైన ఆ మనిషి ఓ మామూలు చదువు లేనివాడిలా పోలింతులకి, వాళ్ళ ప్రశ్నలకి భయపడి అలా తెరవాటుకి వెళ్లిపోతాడా?

ఆ ఆలోచన అంతగా నచ్చలేదు మురళికి.

అంతలోనే మరో విషయం స్ఫురించిందతనికి

ఆ వేలిముద్ర ఆ ఒక్క సందేహంతో మాత్రమే వారికింది.

గదిలో మరెక్కడా మరో వ్యక్తి వేలిముద్రలు లేవు.

అంటే....కావాలనే వాటిని తుడిచేసి వుండాలి.

అవతలి వ్యక్తి అమాయకుడే అయితే అతనినా అవసరం లేదు.

కళ్ళెదురుగా ఓ స్నేహితుడు అనుకోని రీతిలో మరణిస్తే, అంత పాపంనూ తన వేలిముద్రల్ని తుడిచెయ్యాలనే ఆలోచన మామూలు మనిషికి రాదు-క్రిమినలు బుర్రున్న వ్యక్తికి తప్ప.

అంతలోనే అతనికి ఆ రోజున అనుకోకుండా తన చెయ్యి బాత్రూం గోడ మీద పడి జారిపోడం గుర్తొచ్చింది.

అంటే....అంత సున్నగా ఉన్నాయన్నమాట ఆ గోడలు.

నిజంగా నిలకంతు కాలుజారి కిందపడ్డా ప్రాణాలు పోయేంత గాయం కావడానికి గోడలకి ఏ పంపులూ లేవు. ఏ మూలలూ లేవు.

అంటే....అతనిది హత్య అయి ఉండడానికే అవకాశాలున్నాయి.

మళ్ళీ ఓసారి ఆ హోటలు కెళ్ళి ఏదయినా పనికొచ్చే సమాచారం భిస్తుందేమో ప్రయత్నించాలని ఎందుకో అతనికి అనిపించింది.

తక్షణం జీవెక్కి బయల్పడ్డాడు ఇన్ స్పెక్టరు మురళి.

నిజానికి మురళిగా అతను విశ్రాంతి కోరుకున్నాడు, ఇన్ స్పెక్టరుగా అతనికి విద్రాహరాల అవసరం లేదు.

వ్యక్తిగత సుఖాలు అతన్ని విద్యుత్త ధర్మం నించి ముగించలేవు. అందుకే డిపార్టుమెంట్ లో అతనికి అంత మంచి పేరు.

* * * *

“నమస్తే సార్”

ఇన్ స్పెక్టర్ తాతని గమనించగానే పలకరించాడు హోటల్ మేనేజర్.

తల నకిస్తూ తీవ్రంగా లోపలికి నడిచాడు మురళి.

“హార్బోర్ లోకి సార్! సార్ కి చల్లగా ఓ హార్ డ్రింక్ తీసుకురా” అని బోయ్ కి పురమాయించాడు మేనేజర్.

“అసేం అక్కర్లేదు. నాకో ఇన్ స్పెక్టరేషను కావాలి”

హార్ డ్రింకుకి వెళ్ళబోతూన్న బోయ్ ని వారించి పంపేశాడు మురళి.

“చెప్పండి సార్”

“వాళ్ళరు నీలకంఠం మీ హోటల్ లో డిగినప్పుడు అతని రూమ్ నంబర్ సింగ్ బోయ్ ని పిలిపించండి.”

“ఇప్పుడే పిలిపిస్తా సార్....

శేమా! సువ్వెల్ల చంద్రాన్ని పిలుచుకురా”

హార్ డ్రింక్ కోసం పిలిచిన బోయ్ కి చెప్పాడు మేనేజర్.

గదిగదా లోపలికి నడిచాడు శేషు.

మరో రెండు నిమిషాలకి అక్కడికో కుర్రాడొచ్చాడు.

“ఇతనే సార్! ‘చంద్రం’ అని నీలకంఠంగారికి రూమ్ నంబర్ సింగ్ లేసినతను.”

మురళితో అన్నాడు మేనేజర్.

ఆ కుర్రాడొస్తానని పరిశీలించి చూశాడు మురళి.

సన్నగా పొడగ్గా ఉన్నాడతను.

చురుకయిన చూపులు, పొంగిగ్గా బుద్ధిమంతుడిలాగే వున్నాడు.

“అ, చూడూ! నీ పేరేమిటన్నావ్? చంద్రమా?”

ప్రశ్నించాడు మురళి.

“అవున్నార్”

నెమ్మదిగా బయటివచ్చాడతను.

అతని వినయం తెచ్చిపెట్టుకున్నదానిలేదు.

నిజానికి ఇంతకుముందే చంద్రావైష్ణవ్ ప్రశ్నించి ఉండొచ్చింది.

కానీ... ఆ మరణం హత్యగా అనిపించక యాక్సిడెంట్ లాగా అనిపించినందువల్ల ఆ విషయంలో పెద్దగా శ్రద్ధ చూపించ లేదు ఇన్ స్పెక్టర్.

కానీ ఇప్పుడు ఈ హత్యా రహస్యాన్ని చేదించాలంటే ప్రతీ ఉన్న విషయాన్నీ తరచి చూడడం తప్పనిసరి.

“చంద్రం! అలా కూర్చో!”

చంద్రానికి రైల్వార్ని మైన్స్ ట్రాక్ గా చూపుగా అన్నాడు మురళి.

అతనికి తన దగ్గర వెనుకని, తనూన్నీ పోగొట్టినట్లుచే అతనించి శపలసిన సమాచారాన్ని బాబుల్తోగలదన్నది అతనికి బాగా తెలుసు.

“చెప్పండి సార్! ఫర్వాలేదు”

“చూడు—నువ్వే నేరమూ చెయ్యలేదు. జరిగిన నేరాన్ని కనుక్కోవడంలో మాకు సహాయం చేస్తున్నావంటే.

ఇంకాను నువ్వు చాలా గర్వపడాలి. మా దగ్గర భయపడక్కర్లేదు.

ఏమో! నువ్వు చెప్పే చిన్న విషయమే నాకెంతో ఉపయోగపడవచ్చు. కూర్చోమరి.”

ఆశ్చర్యంగా అంటూ మరోసారి వక్కనే ఉన్న చిన్నదిల్ల ని చూపించాడు.

“వేంక్స్ పార్”

తప్పనిసరిగా కూర్చుంటూ వినయంగా అన్నాడు చంద్రం.

“చంద్రం! దాక్టరు నీలకంఠంగారు గుర్తున్నారా?”

తను అదగజోతున్న దానికి నందిగా అడిగాడు మురళి.

“ఎందుకు గుర్తులేదు పార్!”

అంత సడన్ గా సాపం కాలు జారిపడి మా హోటల్లో చనిపోయాడు.

ఆయన్నెలా మర్చిపోతాను పార్!”

నీలకంఠం జ్ఞాపకంతో చంద్రం కళ్ళలో దైన్యత స్పష్టంగా కనిపించింది మురళికి.

అతనన్నదీ నిజమే అనిపించింది.

“అవును....అ నీలకంఠంగారి స్వభావం ఎలాంటిదో చెప్పగలవా?”

“ఆయన నాతో మాట్లాడినప్పుడు మాత్రం చాలా మంచిగా మాట్లాడారు పార్!”

ఏదో పని కుర్రాడిలా కౌకుండా, నా కుటుంబి వివరాలు, నా చదువు విషయాలూ అడిగారు పార్.

ఆయనకి టిఫిన్ పెట్టినా, టోజనం పెట్టినా నాకు ఆదో పనిలా అనిపించేది కాదు.

తెలుసుకున్నంతసేపూ ఏదో ఒకటి నాతో మాట్లాడుతూనే వుండేవారు.”

నీలకంఠం మీద ఏర్పత్త అభిమానంతో కాస్త ఎక్కువగానే మాట్లాడారు చంద్రం.

“ఆయన ఇక్కడితెందు కొచ్చారో ఏమన్నా అన్నారా నీతో మాట్లాడారో?”

“లేదు పార్! ఆయనడిగిన దానికి నేను చెప్పేవాడినంటే. అలాంటి మేమీ నాతో చెప్పలేదు.”

“పోనీ, నువ్వేమన్నా ఉపాసించగలవా?”

అంటే ఆయన ఇక్కడికి విదన్నా ప్రత్యేకమైన పనిమీద అంటే ప్రత్యేకంగా ఎవర్నయినా కలవాలకో, మాట్లాడాలనో వచ్చారా?

లేక మామూలుగా హాస్పిటలు పనిమీద వచ్చారా?

ఆ వివరాలేమన్నా నీతో ఆయన అనకపోయినా, ఆయన మాటల వల్ల కానీ, ఆయన మాట్లాడిన పోస్ట్ వల్ల కానీ మరేదన్నా ఆనాడాలవల్ల కానీ నువ్వేమన్నా ఉపాసించావా?”

మరింత వివరంగా ఆర్థం అయ్యేలా అడిగారు మురళి.

మాట్లాడేది తక్కువే అయినా హోటల్లో దిగిన వ్యక్తుల గూర్చి ఛామ్ సర్వీసింగ్ డోయ్య్ దాగానే అంచనాలు వేస్తారనే విషయం అతను మరిగినదే.

అందుకే మళ్ళీ అడిగారు చంద్రాన్ని.

కొంచెం అలోచించాడు చంద్రం.

“అయనకి నాలుగుదుసార్లు పోస్టు వచ్చాయి సార్!”

మాట్లాడిన వాళ్ళు దాక్షిణ్యమేమో ఏవో హాస్పిటలు విషయాలే తప్ప నా కర్తవ్యమేమీ మాట్లాడుకోలేదు వాళ్ళు.”

“అంతేసంతానా? బాగా గుర్తుచేసుకో. ఏదన్నా మాకు పనికొచ్చేది చెప్పడం మర్చిపోయావేమో.”

ప్రోత్సహిస్తున్నట్టుగా అన్నాడు మురళి.

“గుర్తుకొస్తోంది సార్!”

అన్నట్టు ఒకసారి అయనే ఫోన్ చేసి మాట్లాడారు సార్.

ప్రొఫెసర్ చౌదరిగారితో అటువైపు నుండి అయనేం చెప్పారో తెలియదు కానీ నీలకంఠంగారు మాత్రం అయనన్నదానికి ఆశ్చర్యపోతున్నట్టు మాట్లాడేడు సార్!”

“ఏమన్నారాయన?”

“అదంతా నాకు సరిగ్గా గుర్తులేదు సార్!”

నాకు జ్ఞాపకం ఉన్నదీ మాత్రం- అయన ఆశ్చర్యపోయారన్నదే! ‘వాడో’ ‘వాడో’ అంటూ రెండు మూడుసార్లు రెట్టించి అన్నాడు సార్. ఫోన్ పెట్టెకాక మాత్రం—

“హా టే ఇట్ ఓ పాడిబుల్? సర్ప్రైజింగ్!” అనుకున్నాడు సార్ తనలో తనే—

అది బాగా గుర్తుంది నాకు”.

మెరుస్తున్న కళ్ళతో అన్నాడు చంద్రం—

తనతో అంత మంచిగా మాట్లాడిన పోలీస్‌మన్‌కు తనూ ఓ విషయం చెప్పగలిగేనన్న సంతోషం కనిపిస్తోందని మాటల్లో.

మురళి కూడా ఆ విషయం ఇంబ్రెస్సింగ్‌గానే ఉంది.

కానీ చంద్రం సరిగ్గానే చెప్పాడో, పొరబాటున చెప్పాడో తెలియదు అందుకే రెట్టించి అడిగాడు.

“అయన ప్రొఫెసర్ చౌదరిగారే మాట్లాడినట్టు నీకెలా తెలుసు?”

“మా బావ బాదా చౌదరిగారి దగ్గరే డ్రైవరుగా పనిచేస్తున్నాడు సార్! ఎప్పుడయినా అవసరం వడితే ఫోన్ చెయ్యమని చౌదరిగారి ఫోన్ ఇవ్వబోతున్నాడు నాకు.

అందుకే అయన గురించి నాకు బాగా గుర్తుంది—

తను సరిగ్గానే చెప్పానన్న విశ్వాసంతో గట్టిగా అన్నాడు చంద్రం.

నీలకంఠం తనని కలిసినట్టు కూడా చెప్పాడు చౌదరి.

ఆ విషయం ఆతన్నుండే తెలిసింది తనకి.

కనుక నీలకంఠం చౌదరికి ఫోన్ చెయ్యడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

ఆతను చేసి ఉండొచ్చు.

చౌదరితో మాట్లాడుతూ నీలకంఠం ఎందుకు ఆశ్చర్యపోయాడు?

పైగా ఫోన్ పెట్టేసి ‘హా టే ఇట్ ఓ పాడిబుల్?’ అంటూ తికమక పడటం చెప్తున్నాడు చంద్రం.

అంత సర్ప్రైజింగ్ విషయం ఏమింది- చౌదరితో సంభాషణకో? మరోసారి ఆలోచించాడు మురళి.

అంత ఆలోచించినా చౌదరి తనకి నీలకంఠానికి మధ్య ఉన్న సరియైన జరిగిన సంభాషణ వచ్చేలా రాలు మామూలుగా ఉండేందుకు దాక్షిణ్యం ఇవ్వమనేవిగానే చెప్పినట్టే తప్ప ప్రత్యేకంగా అందులో చెప్పినట్టుగా ఉద్ఘాటవట్టేదు.

అంత విచిత్రమయిన విషయం నీలకంఠానికి ఏం తెలిసింది?

చౌదరితో మాట్లాడిన తర్వాత?

చౌదరినే అడిగి తెలుసుకోవాలి?

మరుక్షణమే అనిపించింది—

ఇదీవరకు తనకా విషయం చెప్పనివాడు ఇప్పుడు మాత్రం చెప్తా?

అదిగి లాభం ఉండదు.

తనే తెలుసుకోవాలి—

తనే ప్రయత్నించాలి.

ఎందుకయినా మంచిదని హోటల్ రిజిస్ట్రార్ తెప్పించి చూడు మురళి.

నీలకంఠం ఫోన్ చేసింది ఒక్క చౌదరికే— మిగిలినవన్నీ అతని కొచ్చిన ఫోన్లే అయిందొచ్చు.

కానీ తనుగా ఫోన్ చేసింది మాత్రం చౌదరి ఒక్కడికే!

నీలకంఠం యింకా వేరే ఎవరికయినా ఫోన్లు చేసివుంటే చంద్రం పొరబడ్డాడేమో అనుకోవానికయినా వీలుంది. కానీ అతను చేసింది ఒకే ఒక్క రోనయినప్పుడు చంద్రం తప్పుగా చెప్పే అవకాశమే లేదు.

చంద్రం అన్నది నిజమే అయి ఉండాలి.

ఆ విచిత్రమయిన విషయం ఏదో ముఖ్యమైనదే అయ్యుంటుంది.

అది తెలుసుకోగలిగితే తన పరిశోధనకి ఖచ్చితంగా ఉపయోగ వచ్చొచ్చు.

ఎలా? ఆ విషయం తెలుసుకోవడం ఎలా?

ఇద్దరి మధ్య జరిగిన సంభాషణ వివరాలు—

అందులో ఓ వ్యక్తి దనిపోయి, మరో వ్యక్తి నెల్లడించడమకున్నప్పుడు తెలుసుకోవడం ఎలా?

ఆ విషయం గూర్చి అలోచిస్తూనే హోటల్ బయటికి నడిచాడు మురళి.

* * * *

స్టూడియోలో చౌదరి సినిమా షూటింగ్ జరుగుతోంది.

సినిమా కాలాకు తెరముందు, తెరవెనక వ్యక్తులే కాకుండా షూటింగ్ చూద్దానికొచ్చిన అభిమానులతో అక్కడంతా రచ్చగా ఉంది.

మధ్యాహ్నమైపోయింది.

లంచ్ బ్రేక్ వారు. ఉదయం నుండి హీరో పెళ్ళి సీను షూటింగవుతోంది.

అప్పటికో నలభై నిమిషాల ముందున్న నాలుగు వాళ్ళాల పైలాగ్ను ముగిసిన తర్వాత హీరో అలిసిపోయి, ఈజీ ఛెయిర్ తో కూర్చుని విశ్రాంతి తీసుకుంటుంటే, పెళ్ళి వందీల్లోని అహోవినియల వేషాలకి ప్రొద్దున్ననగా ఉన్న హీరో కోనం ఎదురుమాటల్లో అలివి సొట్టసి, మంచినీళ్ళిచ్చే వాళ్ళు ఇలా లేక ఆ మందులెండలో ఒడిలిపోయి నిలబడ్డ ఎక్కడైతే వారగా కూర్చుని ఉండిరి పీల్చుకుంటున్నారు.

ఓ వారగా కుర్చీలో కూర్చుని వాళ్ళవంటే చూస్తున్నాడు భార్గవ.

ఈ సినిమాలో అతను డూప్ కాదు— నైడు హీరో.

చౌదరి అభిమానాన్ని పొందగలిగాడు కనుక అతనికి ప్రత్యేక ప్యాడలు కాకపోయినా, అతన్ని జాగ్రత్తగానే చూసుకుంటున్నారు వాళ్ళ.

అప్పుడే అతనికి భోజనం వచ్చింది.

అప్పుడే గుంపులా వచ్చారు అభిమానులు కొందరు.

“అడుగోరా! హీరో రాం కుమార్”

వాళ్ళలో ఒకడు హీరోవంక వేరెత్తి చూపిస్తూ అన్నాడు.

అంతే! అంతా అక్కడికి గుంపుగా పరిగెట్టారు.

“అబ్బ! మొన్న ‘రాడీ’ సినిమాలో మీరు చేసిన ప్రైట్లు అద్భుతంగా ఉన్నాయి సార్ ! అసలా ప్రైట్లు కోసమే నేను ఆ సినిమా వదిలిపోయాను.”

వారిలో ఒకతను హీరో వైపు ఆరాధనగా చూసి అంటున్నాడు.

“అవున్నారే! నిజంగా మీ ప్రైట్లంటే మాకు బలే పిచ్చునుకోండి!”

మిగిలినవాళ్ళు వంకపాడుతున్నారు.

హీరో వాళ్ళవైపు తీవ్రంగా చూస్తున్నాడు.

భార్గవ చెవిన వడుతున్నాయి వాళ్ళ మాటలన్నీ.

ఒక్కసారిగా ఆతనికి సగలబడి నవ్వాలనిపించింది.

ఆ హీరోకి ఎన్నో ఏళ్ళుగా తనే డూప్!

ఏం ప్రవంచం! ఈ సినిమా ప్రవంచం?

నిజ జీవితంలో ఎలక కీచుమంటే అదిరిచచ్చే ఆ హీరో మజాను భావుడు—

నవీ ప్రవంచంలో తనవి కావి ప్రైట్లకి ప్రజల్నిండి నిరాజనాలంటుంటున్నాడు.

అదీ తన డూప్ ఎదురుగానే!

దానికతను సిగ్గుబుద్ధుడైతే సరికదా, అదంతా తన ప్రతిభే అన్నట్లుగా ఫోటో కొడుతున్నాడు.

అసలలాంటి పొడవన్నో తనక్కడ ఉన్నందుకు తనకే సిగ్గుగా వుంది.

తల పక్కకి తిప్పుకున్నాడు భార్గవ.

ప్రక్కనే ఎవరో నిలబడ్డట్టుయ్యింది.

తలతిప్పి చూశాడు భార్గవ.

ఎవరో అపరిచితుడు!

తనలాంటి డూప్లకి కూడా అభిమానులా?

అశ్చర్యంగా చూశాడు భార్గవ.

“సీత్ మాట్లాడాలి”

సూటిగా అన్నాడతను.

అక్కడ మొహం తెరిచిని మనిషాకడు వచ్చి ‘సీత్’ అంటూ ఏకవచన ప్రయోగం చేసేసరికి ఒళ్ళు మడింది భార్గవకి.

“మర్యాద ఇచ్చి పుచ్చుకో....”

సీరియస్‌గా చూస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

“మనం ఇచ్చి పుచ్చుకోవలసింది మర్యాదకాదు.” చిన్నగా నావ్వాడ మనిషి.

ఆ నవ్వు మామూలు చిరునవ్వులా లేదు.

వెటకారం చేస్తున్నట్లుగా వుంది.

“అసలేవర్చువు?”

కోపంగా అడిగాడు భార్గవ.

ఆ మనిషి తీరు చూస్తుంటే అతనికి ఒళ్ళంతా కంపరం ఎత్తుకోంది.

“ఆ నివారాలన్నీ మాట్లాడ్డానికి ఇది చోటు కాదు.... బయటికి రా.”

భార్గవ వచ్చి తీరతాడన్న ధీమా కనిపిస్తోందా మాటల్లో.

అ దీనా మాసేనకి భర్గవ వెందుకో అనుమానం వచ్చింది.

“ఏమిటికని తైర్యం? ఏదో దన్ను లేకపోతే పరిచయంలేని మనిషి దగ్గరకొచ్చి ఇతనిక విర్లక్ష్యంగా మాట్లాడగలడా?”

అదేదో తేల్చుకోవాలనిపించింది.

చెయ్యి కడుక్కుని బయటికి నడిచాడు భర్గవ.

అతన్ని అనుసరించాడా కొత్త మనిషి.

బయట దూరంగా ఉండో చింతచెట్టు.

దానికింద ఎవరూ లేరు.

అక్కడికి నడిచారిద్దరూ.

“చెప్ప....నాతో ఏం పని? ఏం మాట్లాడాలి?” చిరాగ్గా అడిగాడు భర్గవ.

“అర్థంబుగా నాకో పదివేలు కావాలి అన్నాడా వ్యక్తి సిగరెట్ వెలిగిస్తూ.

ఫకల్ను నవ్వాడు భర్గవ.

“నాకు కావాలి ఇరవై వేలు....నువ్విస్తావా?” వెక్కిరింతగా అడిగాడు.

“నాకు నదివేలు కావాలి....” అవతలి వ్యక్తి మళ్ళీ అడిగాడు సిగరెట్ పొగని గాలిలో వదులుతూ.

క్రాంతి నాతోరా! రిజర్వ్ బ్యాంకికి కన్నం వేద్దాం” ఎగతాళిగా వవ్వాడు భర్గవ.

“నువ్వు కన్నారే వేస్తావా, హత్యరే చేస్తావా నాకు అనవసరం.... వాడు మాత్రం పదివేలు కావాలి.”

‘హత్యరే చేస్తావా’ అన్న మాటని పొక్కి చెప్పూ అన్నాడు అతను.

ఆ మాట కొరడా దెబ్బలా తగిలింది భర్గవకి.

మాటవరనగానే అన్నాడా ఆ మాటల్ని?

కొలిసారిగా అనుమానం వచ్చింది భర్గవకి.

“అంటే నీ ఉద్దేశ్యం?”

సూటిగా అడిగాడు.

“ఉద్దేశ్యం సమద్దేశ్యమే! నీ దగ్గరో పదివేలు తీసుకొని నీకు సాయం చేద్దామని.”

“నువ్వు నాకు చేసే సాయం ఏమిటి?”

“ప్రొలీసులకి నీ విషయం చెప్పకుండా వుంటే నీకు సాయం చేసినట్లు కాదా?”

అదరిపడ్డాడు భర్గవ.

“ప్రొలీసులకి చెప్తావా నా విషయం? ఏమింది అంత చెప్పాల్సి వది....?”

“చట్ట విరుద్ధమైన పనులు ఎవరు చేస్తూ కనిపించినా, ప్రొలీసులకి చెప్పాలి కదా?”

మరి నేనిప్పుడు చెప్పకుండా ఉరుతున్నానంటే అది నా మంచితనం కాదా?”

ఒళ్ళు మండింది భర్గవకి.

అతన్ని గొంతు పిసికి చంపాలన్నంత కోపం వచ్చేస్తోంది.

తను ఒక్క దెబ్బకొడితే నేల కరుస్తాడు వాడు.

“చూడూ....నువ్వైవరో, ఎంత మంచివాడివోలాంటి వివరాలతో నాకేం పనిలేదు.

నువ్వేదన్నా చెప్పాలనుకుంటే చొంకతిరుగుడుగా కాకుండా సూటిగా చెప్పు.”

కోపంతో మొహం ఎర్రబడింది భార్గవకి.

“అప్పుడే....నాలాంటి వాళ్ళతో నీకు పనేముంటుంది? హత్యలు చెయ్యడానికే ప్రైము వాలని నీకు, నాబోటి వాళ్ళతో మాట్లాడే ప్రైము కూడా వుందా?”

కరెంటుపాకు కొట్టినట్టు అడిగినట్లాడు భార్గవ ఈసారి.

“నీవే....ఏం మాట్లాడుతున్నావో తెలిసే మాటాడుతున్నావా? నేను హత్యలు చేస్తానా?”

పళ్ళుడిపోతాయి.

కిచుమంది అతని గొంతు.

నువ్వు నన్నేదో బుర్రాచామనుకోకు బ్రదర్ !

ఈ నారాయణ ఏదీ అబద్ధం కానీ, గాలిమాటలు కానీ చెప్పడు.... చుటావులా, సాక్ష్యాలు లేకుండా ఏ మాటా అనడు.”

కాలరు పద్దుకున్నాడతను.

అప్పటికి స్ఫురించింది భార్గవకి....

తనేదో ఉచ్చలో ఇరుక్కుంటున్నానని.

ఎదుటి మనోషి....అవే, ఆ నారాయణ కూడా దేవాంతకుడిలాగే వున్నాడు.

అతనేదో గాల్లో రాయసినట్టు మాట్లాడటం లేదనిపించింది.

విషయమేమిటో తెలుసుకోకుండా అలా చెలరేగిపోవడం తనకే మాదం తెచ్చిపెట్టేట్టుంది.

“నువ్వేం చెప్తామనుకుంటున్నావో చెప్పు.”

కొందంత కాంతాన్ని తెచ్చిపెట్టుకున్నాడు భార్గవ.

“చెప్పేదేమీలేదు బ్రదర్ ! అసలు చెప్పేంత ప్రైముకూడా లేదు న....

అవకం సేకాటకి ప్రైమువుతోంది నాకు.

నాకు ఆర్డంటుగా ఓ వదివేలివ్వు....

ఉత్తినే తీసుకోనులే....

అలా తీసుకున్నందుకు ప్రతిగా నువ్వు చేసిన హత్య విషయం కోనే దాచుకుంటాను.

ఉరితాడులో చిక్కుకుని గిలగిలా కొట్టుకుని చావడం కంటేనో, తనంతా రాళ్ళు కొట్టుకుంటూ బ్రతకడం కంటేనో, ఇలా రహస్యాన్ని స్పష్టమవుకోవడమే తెలివయిన పని—

కాదంటావా?”

జేమిలోంచి ఓ వీడీ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు నారాయణ.

సగం ముక్క తుంచి దియటపడేసి మిగిలిన సగాన్ని నోట్లో పెట్టుకుని వీడీ వెలిగించాడు.

ఎర్రగా మండుతోంది వీడీ చివర.

అంతకంటే ఎర్రగా మండుతోంది భార్గవ మనసు.

జరిగినదీ పోలీసులకి ఎక్కడ తెలుస్తుందో అని తను ప్రతీక్షణం పెడితే చస్తుంటే....వీతెవరో వచ్చి ఈ ప్లాన్ మియిలింగ్ చేస్తున్నారు.

అవును....

ఇది డ్లాక్ మెయిలింగే....

వీడు డ్లాక్ మెయిలరే!

కానీ ఒకటే ఆర్గం కావల్సిందే....

ఆ క్లాక్ తీసుకొని వెళ్ళి మూడో మనిషి లేదక్కడ.

ఆ విషయం వీడికెలా తెలిసింది?

అనలు వీడికింతవరకూ తెలుసా విషయం?

అది ముందుగా తెలుసుకోవడం తెలివయిన పని అనిపించింది.

"నారాయణ! నువ్వేదో రౌండ్ లో ఆలా అంటున్నావు....

నాలాంటి ఓ దూకే వీడివేలు క్షణాల వీడు ఇచ్చెయ్యడం అన్నది చాలా కష్టం అని నీకూ తెలుసు.

ఏదో వదిలూరూతులు అడిగినంత సుకువుగా అడుగుతున్నావు సువ్వు.

అది నీ కష్టం కాదు.

నీ అవసరాలు నీచేత ఆలా అడిగిస్తుండవచ్చు.

కానీ నా దగ్గర మాత్రం అంత పెద్ద ఎమవుంట్ లేదు."

నీ దగ్గర వుండో లేదో తెలుసుకోవాలి అవసరం నాకు లేదు.

కానీ....

నాలా దివ్యవ్యక్తిపోతే మాత్రం ఈ ఫోటో పోలీసుల చేతికెళ్తుందని సువ్వు తెలుసుకుంటే నాకంతే బాదు...."

చేతిని చుట్టే రోజులకి పోనిచ్చాడు నారాయణ.

లోపలేదో పాకెట్ వున్నట్టుంది అనిపిస్తోంది.

ఆ అనిపింపు చేయిలోంచి ఓ కవరు తీశాడు.

పెకిలిగా నవ్వుతూ ఆ కవరు విప్పి ఓ ఫోటో బయటికి తీశానా నారాయణ.

ఆ ఫోటోని కార్గవ చేతుల్లో పెట్టి వీడి చుసే విధిలింపాడు రాదు చుణ.

ఫోటో చూస్తూనే తృప్తిపడ్డాడు కార్గవ.

అదీ....

ఆ ఫోటో....

తను సదాశివంగాడి శవాన్ని మోస్తుండగా తీసివది.

వాడి మొహం కనిపించట్లేదు కానీ, వాడి ప్యాంటూ, షర్టు క్లియర్ గా వున్నాయి.

అవి నీటిలో తడిసినవని వాటినుంచి కాలుతున్న నీరే తెలియ చెప్ప గోంది.

తన మొహం చాలా క్లియర్ గా వుంది.

"ఇదీ.... ఇదీ నీకెక్కడిది?"

కడబడుతూ అడిగాడు కార్గవ.

"ఏదో రోడ్డుమీద దొరకడానికి ఇదేమన్నా అల్లాటప్పా వస్తువను తీస్తారా?"

ఇది నా కష్టానికి....

చెమదోడ్చి తీశానా ఫోటో....

బొమ్మ బాగా వచ్చింది కదూ?"

నారాయణ స్వరంలో వ్యంగ్యం యింకా ఎక్కువవుతోంది.
అబ్బిక్! వీధా సమయంలో అక్కడున్నాడా ఆ పోదో తియ్య
దానికి?

“నువ్వేదో వాగితే నమ్మడానికి నేను ఏచ్చివాడిననుకోకు. అసలు
అప్పుడు ఎవరూ లేరక్కడ.”

ఆవేశంగా అన్నాడు భార్గవ.

“అంటే.... ఈ పాత్య చేశానని ఒప్పుకుంటున్నట్టే కదా? దొంగని
వట్టుకున్నట్టుగా పిలపుతున్నాడు నారాయణ.

ఆ ఉక్రేషంలో తనెంత నోరు జారించి అప్పుడర్థం అయ్యింది
భార్గవకి.

ఇప్పుడు ఆ మాటని వెనక్కి లాక్కోలేడు.

ఉడుకుమోతనం వచ్చింది భార్గవకి. తననా వ్యక్తి అంత సులువుగా
పూర్తి చేసినందుకు.

చేతకాని ఉక్రోశం అవరించిందరన్ని.

తటాల్న చేతిలోని పోటోని వరసలా చింపేశాడు.

“పూడు బాబూ! ఈ పోటో చింపేసినంతట్లో నీ రహస్యం సమాచిత
అయిపోయిందనుకోకు.

నెగటివ్ నా దగ్గరే వుంది. నేను తావాలనుకుంటే కొన్నివేల పోటో
లని తీసి వేరుల్లో పెంచుపెట్టగలను.”

అవును. అతననేదీ నిజమే!

లేవలం ఓ పోటో చాపీని చింపినంత మూత్రాన తన రహస్యం బాగి
పోయి.

ఇకన్నేదో విధంగా మంచి చేసుకోక తప్పదు. పెద్దవది ఓ పదివేలు
పోయింది. ఇప్పటికీ గండం దాటలే చాలు.

“పదివేలు అంటే నాకు చాలా పెద్ద మొత్తమని నీకు ముందే
ను. నా దగ్గర వెయ్యి రూపాయలున్నాయి. అవి తీసుకుని వెళ్లిపో.”
తేజులోంచి డబ్బులు తీసిస్తూ అన్నాడు భార్గవ.

ఆ మొత్తాన్ని తేజులో పెట్టుకున్నాడు నారాయణ.

“నాకు రెడీకేషే అక్కర్లేదు. చెక్ అయినా సర్వాలేవు. మిగిలిన
కండిషనల్ చెక్ రాసియ్యి.”

వలలో పద్ద చేప ఎక్కడికి పోదనే నిమ్మకం అతని మాటల్లో ధ్వని
చేసింది.

తప్పదనిపించింది భార్గవకి కూడా.

అంతలోనే అతనికి మరో అనుమానం వచ్చింది.

“ఈ డబ్బు తీసుకుని నువ్వు పోలీసుల దగ్గరకెళ్తే వో?” ఆ అనుమా
నమటా పెట్టాడు.

“అందుకే అన్నాను. నువ్వు ఏచ్చివాడినవి. ఈ డీలింగులో తేరాలు
కట్టిలో లేవు నువ్వు.

కండిషనల్ పెట్టే అవకాశం లేదు నీకు.

నేను చెప్పినది నువ్వు నమ్మడం తప్ప నీకు మరో దారి లేదు.

అయినా నేనెందుకు పోలీసులకి చెప్తాను?

అది వృత్తి ధర్మానికి చ్రోహం కాదా?”

ఏదో నిజాయితీగల వ్యక్తిగా అతనలా మూట్లాడుతూంటే ఉత్సా
హపెత్తుతోంది భార్గవకి.

“నువ్వు చేసే పెభవ పనికి మళ్ళీ ఈ ఉపదేశాలెందుకు?”

“నేనక్కడ వుండడం నీకంత బోరుగా వుంటే ఆ చెక్కు మొహాన పడెయ్యి.”

అయినా నేనెక్కువసేపుంటే నీకే నష్టం!

నన్ను సీతో పోలీసులు చూసినా, నా పాత కష్టమర్లు చూసినా నా మీద వాళ్ళకి అనుమానం తప్పకుండా వస్తుంది.

ముందు నన్ను తొందరగా సంపించియ్యడం నీకే మంచిది” కలి తడుముకుంటూ అన్నాడు నారాయణ.

భార్గవకి మరో చారి కనిపించలేదు.

జేబులోంచి చెక్కు వున్నకం తీసి గంకబా తొమ్మిదవేలకి చెక్కు లాగాడు.

ఆ కాగితాన్ని చివీ నారాయణ చేతిలో పెట్టాడు భార్గవ.

“థాంక్స్ బ్రదర్! ఇంకా నీలాంటి పరోపకారులందడం వల్లే ఈ భూమిలా నిలబడింది వస్తా.

సీతో ప్రామిస్ చేస్తున్నా. నిశ్చింతగా వుండు. మళ్ళీ నేను నీకు కనపడను ఈ ధన్యమోయేదాకా”

“అల్లర్లమ హతః హతః” అని గట్టిగానూ “కూడితః” అని నెమ్మదిగానూ అన్న భర్మరాజులా ఆ మాటలంటూ వెళ్ళిపోయాడు నారాయణ.

భార్గవకి నెత్తిమీద మండుతున్న నిప్పుల కుంసటి బోర్లొందినట్లుగా వుంది.

ఒక్కంతా కుతకుతలాడిపోతోంది.

తనో బ్లౌక్ మెయిలర్ చేతిలో ఇరుక్కుపోయాడు.

ఈ పదివేలతో నీడు తనని వదలదనేది తనకూ తెలుసు.

కానీ తప్పనిసరయి ఆ డబ్బు ఇవ్వాలొచ్చింది.

ఏం చేయాలి కనివస్తుంది?

పీడి చారిమంచి తప్పించుకోదానికి తను పోలీసుల్ని సామం అడగ

ఈ సమస్యని తనే పరిష్కరించుకోవాలి.

మనసులో మథన పడుతున్నారు భార్గవ.

యానిఫామ్ సరిగ్గా వుందో లేదో అద్దంలో చూసుకుంటున్నాడు

“దాడి!”

నన్నుగా వినిపించింది జేబీ గొంతు.

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

గుమ్మం దగ్గర రెండు చేతులా ద్వార బంధానికి రెండువైపులా వేసి ఉంది జేబీ.

పాపని ఆ ఫోజులో చూడగానే అతనికి చనిపోయిన భార్య గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆమె కూడా అలాగే.... సరిగ్గా అదే ఫోజులో నిలబడి చూసేది నిదానిది.

“ఆ యానిఫామ్లో మిమ్మల్ని చూస్తూంటే నాకు భయం వేస్తుంది. ముందో మిమ్మల్నా బ్రెస్ట్లో చూస్తూనే వున్నా మీరెవరో కొత్త మని పంటారు” అనేది.

జేబీ కూడా అప్పు అదే భంగిమలో నిలబడేసరికి అతనికి భార్య అతని గుండెని గుచ్చినట్టయ్యింది.

“దాడి!”

మళ్ళీ వేటి గొంతు వినిపించేసరికి ఆలోచనల్లోంచి దిగివచ్చాడు మురళి.

“వాట్ వేటి! ఏం కావాలట మా అమ్మకి?”

కూతుర్ని లాలనగా ఎత్తుకుని అడిగారు బుజ్జగిస్తూ.

“అమ్మ కావాలి దాడి! అమ్మని ఇప్పుడు తీసుకురా”
ఏడుపు గొంతుతో అడిగింది వేటి.

తన మాటలే ఆ చిన్నారికి ‘అమ్మ’ని గుర్తు చేసేసరికి తనకింటిపై దాగుంటుందేమో అని....”

విందించుకున్నాడు మురళి.

“ఓ! అదా వేటి! వస్తుందమ్మా, అమ్మ తొందర్లోనే వచ్చేస్తుంది. పాపని ముద్దాడుతూ మొహం దాచుకున్నాడు మురళి.

అప్పుడు గమనించాడు- ఆయా ఓ పక్కని నిలబడి ఉండడం.

“ఏం ఆయా? ఏమయినా కానారా?”

అమెని అడిగారు మురళి.

“కొంచెం మాట్లాడాలి బాబూ.”

అమె నవగడంతో అర్థం కాలేదతనికి.

“చెప్పు ఆయా”

“పాప....”

అర్థోక్తిగా ఆగిపోయిందామె.

అప్పుడు అర్థం అయింది మురళికి. పాప విషయమే అమె పిలువ మర్చిపోవడమే సరికదా ఒకరోజుకంటే ఒకరోజు తల్లిని మరింతగా ప్రేమించుకుంటోందని.

“వేటి! టైనింగ్ చేబులుపీడ నా పెన్ను పెట్టానేమో, చూసి తెచ్చి పెట్టు తల్లీ”

అలాంటి చిన్న చిన్న వస్తువులందించడం వేటికి సరదా అని మురళికి తెలుసు.

“ఒన్ మినిట్ దాడి” అంటూ తూసిగలా వరిగెల్లింది వేటి.

“బాబూ! పాప మరీ అమ్మగారికోసం బెంగెట్టుకుంది. పొద్దున్నించి రోజు పాలు కూడా తాగలేదు. ఒక్క కూడా తాస్తే వెచ్చబిడింది. పోనీ వెళ్ళాళ్ళపాటు పాపని వాళ్ళ నాయనమ్మ దగ్గరకో, అమ్మమ్మ దగ్గరకో...”

మాట్లాడడం ఆపు చేసింది ఆయా.

ఆ విషయం ఎప్పుడో వచ్చింది.

తార్య కర్మలకి వచ్చిన తన తల్లీ, అమె తల్లీ పాపని తమతో పంపమనీ, కళ్ళలో పెట్టుకు చూస్తామనీ అడిగారు.

కానీ తనే ఒప్పుకోలేదు.

వేటికి తమ దగ్గరే బాగా అలవాటు. ఇప్పుడు అమ్మమ్మ దగ్గరికి పంపినా, నాయనమ్మ దగ్గరికి పంపినా తన కోసం బెంగపెట్టుకోవచ్చని చెప్పి వచ్చి పంపేకాదు.

నిజానికి వేటి తను చూరమయినా భరించగలడేమో కానీ తనే వేటి బాగాన్ని సహించలేదు. ఒకేసారి భార్యా దిద్దా చూరమయితే ఆ దాభని భరించలేక తల్లిని తనకి.

నెమ్మదిపీడ పాప తల్లిని మరిచిపోతుందని అనుకున్నాడు. కానీ మర్చిపోవడమే సరికదా ఒకరోజుకంటే ఒకరోజు తల్లిని మరింతగా ప్రేమించుకుంటోంది. ఏం చేయాలో తెలియట్లేదు.

“బాబూ! పెద్దదాన్ని. మీకు తల్లిలాంటి దాన్ని.
మీరు మరోలా అనుకోకపోతే నేనో మాట చెప్తాను.”

చిన్నగా అంది ఆయా తల వంచుకుని.

“చెప్పు ఆయా. నువ్వేం ఇంకనక్కర్లేదు”

“బాబూ! పాపకి తల్లిని ఇప్పించడానికయినా మీరు మరో పెళ్ళి చేసుకుంటే....”

నగంలోనే ఆగిపోయింది ఆయా—నిర్రబద్ధ మురళి కళ్ళు చూసి.

ఆయా! ఇంకోసారి ఆ మాట రానియ్యకు.

“నవతి తల్లి చేతుల్లో పెరగాల్సిన ఖర్మ నా బేటికి లేదు.

తండ్రిని నేనున్నాను- నేను చూసుకోగలను.”

అంతలోనే బేటి పరిగెట్టుకొచ్చింది.

‘దాదీ, నీ పెన్ను’ అంటూ పెన్నందించింది.

“మా తల్లి బంగారు తల్లి.

మై స్క్రీచ్ బేటి” పాపత్తునకుని గట్టిగా గుండెలకి హత్తుకున్నాడు.

నిజానికి పాపని అలా దగ్గరికి తీసుకుని ఆమె స్వర్గతో కన
మనసులోని దుఃఖాన్ని చల్లాచ్చికుంటున్నాడు మురళి.

అంతలోనే అతనికి గుర్తొచ్చింది. పాపకి వరకు వెచ్చబడింది
ఆయా చెప్పిన విషయం.

పాప చెయ్యి పట్టి చూశాడు.

నిజంగానే పాప ఒక్క నేటిగా ఉంది.

అంతవరకూ ఆ విషయమే గమనించని తన నిర్లక్ష్యనికి తనకు
తనకే చిరాకేసింది.

“ఆయా! బేటిని దాక్షుడు దగ్గరికి తీసికెళ్ళు

ఆమన మధ్యాహ్నం తెంకింటికి తెలుస్తాను తిప్పెళ్ళు

ఆ బైముకి బేటిని తీసికెళ్ళు.

స్తేషనుంచి నేను పోను చేసి చెప్తానాయనకి.”

పాపని ఆయా కందించాడు మురళి.

అలాగేనంటూ తలూపింది ఆయా.

పాపని మరోసారి ముద్దు పెట్టుకుని, ఆయాతో పాపని బాగ్రత్తగా
తీసుని చెప్పి బయల్దేరాడు మురళి.

* * * *

స్తేషను బయట జీపు దిగుతుండగానే ఎదురొచ్చాడు కానిస్టేబుల్

ఇన్స్పెక్టరుకి వినయంగా కాల్యాబ్ చేసి “సార్, మీ కోసం
టేట్ ముసలాయనొచ్చి ఇందాకట్టుండి కూర్చున్నాడు సార్.”

అన్నాడు రాజు.

“ఎవరతను, ఏమయినా చెప్పావా?” ప్రశ్నించాడు మురళి

“అదీ నేను వినలేదు సార్.”

చకచకా లోపలికి నడిచాడు మురళి.

తన బేటికి ఎదురుగా రాజు చెప్పినట్లుగానే ముసలాయనొకడు
చూసి ఉన్నాడు.

బూట్ల శబ్దం వింటూనే తలతిప్పి చూశాడాయన.

స్తేషన్లోని మిగిలిన సిబ్బంది మురళి రాకతో ఎబెన్లకులో నిలబడి
కాల్యాబ్ చెయ్యడంతో ఆయనకే అర్థమైనట్లుంది. అతనే ఇన్స్పెక్టరని.

“నమస్కారం ఇన్స్పెక్టరుగారు”

బాధ్యుణ్ణి తిట్టితేంచి లేచి నిలబడుతూ అన్నాడాయన.

“నమస్తే” అంటూ తన గుర్తి లాక్కున్నాడు మురళి.

తలమీది టోపీ తీసి పక్కన పెడితూ “మార్బోండి” అన్నాడాయనతో, మురళి కి ర్యోగానే అయినా చూచున్నాడు.

అయన్ని పరీక్షగా చూశాడు మురళి.

నుమారు అరవై అరవై ఐదు నవంబర్ల వయసుండవ్వు యనకి.

అట్లు నెరిసింది. కానీ మనిషిలో పూర్తిగా వార్తకర్మం రానట్టే ఉంది.

అమాయకమైన మొహం.

పూర్వకాలం మనిషిలా ఉన్నాడు.

“మీ పేరు?”

“నన్నంకా ‘గుర్నాథం’ అంటారు.”

చిజం మీదున్న కండువా నవరించుకుంటూ అన్నాడాయన.

“మనిషే కాదు, పేరూ పూర్వకాలం నాటిదే” అనిపించి నవ్వాచ్చింది మురళికి.

“ఎం పనిమీద వచ్చాడు?” నవ్వు నాపుకుంటూ అడిగాడు గుర్నాథాన్ని.

“నదాళివం మా ఇంట్లోనే అద్దెకుందేనాడు.”

నదాళివం ఎవరో వెంటనే తక్షణ అవోలా చూశాడు మురళి.

అతని చూపుల లావాన్ని గ్రహించుకున్నాడాయన.

“అదే! హుస్సేన్ సాగర్లో తేలివ శవం అంటూ మీరు పేర్కొనలేదు. పోతో ఇచ్చాడు చూడండి ఆ నదాళివం మా ఇంట్లోనే అద్దెకుందేనాడు.

అప్పుడు స్ఫురించింది మురళికి నదాళివం ఎవరో.

ఆ మింటే మరంత అవుతుంది ముందుకొంగి ‘పెరి గుర్’ అతని పరాల కోసం మేమూ చూస్తున్నాం—

‘నా చెండుకులే’ అనుకోకుండా మీ అంతట మీరే నేషనలిస్టు హకు సాయం చెయ్యడానికి సిద్ధం కనెండుకు భాంక్స్.

చెప్పండి, నదాళివంగూర్చి మీకు తెలిసినవన్నీ చెప్పండి.”

గుర్నాథాన్ని మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ అన్నాడు మురళి.

“అంతే.... నదాళివం గూర్చి నాకు అంతగా వివరాలు తెలియవను కండి—

అతనుంటున్నది మాత్రం మా ఇంట్లోని వాటాలోనే.”

“అంతే అంతకుమించి అతని ఉద్యోగం, అతని వ్యక్తిగత వివరాలు ఏమీ చెప్పలేరా?”

“అవే సార్! అదనాచ్చి నాలుగయిదు నెలలవుతోన్నా, మాతో అతను క్లోజ్ గా ఎప్పుడూ మాట్లాడలేదు.

ఇంట్లో! అద్దెకి దిగేముందు చెప్పాడు.

తనకి పెళ్ళి కాలేదని, ఒక్కర్ని ఉంటానని.

నాకు పెళ్ళికాని ఆడపిల్ల లేదు. నా పిల్లలంతా ఎవరికి వాళ్ళు పెట్టలే కోయి వాళ్ళమానాన వాళ్ళు బ్రతుకుతున్నారు.

ఇంట్లో పుండేది నేనూ, మా అవిదా మాత్రమే.

అందుకే అతనికి పెళ్ళి కాలేదన్నది నాకేమీ అత్యంతర కారణం కాలేదు.

ప్రతి నెలా సప్తకల్లా తంచుకు అట్టే తెచ్చిచ్చేవాడు.

ఈ నాలుగైదు వెంట్రోచూ అళవి వాటానే కన్నెత్తి చూపే అవ
సరం కూడా రానివ్వలేదతను."

గుర్నాథం చూటలో చాలా నిరాశ అనిపించింది మురళికి.

తలా తోతా లేకుండా వున్న సవాళివం కేసులో గుర్నాథం వల్ల
కొత్త విషయాలన్నీ తెలుస్తాయనీ, కేసు వరిష్కరించడానికి సాయపడతా
యనీ ఆశ్చర్యకరమ.

కానీ సవాళివం తన యింట్లో అరైకుందేవాడనేది తప్ప మరే ఇన్
ఫర్మేషన్ కూడా ఈ గుర్నాథాన్నిండి వచ్చేట్టు లేదు.

ఇరువురూ నిట్టూర్పాడు మురళి.

అంతలోనే అతనికి అనిపించింది.

అతనుండే యింటి అడ్రస్ తెలిసింది కనుక ఇరుగూ పొరుగూ నడి
గితే ఏదో మరకొచ్చి వివరాలు దొరక్కపోవని, మనిషి ఎంత బందిరి
వాడయినా, ఏ పాలవాడితోనో, చాకలితోనో, పెలూనవాడితోనో, ఏదో
విధంగా అతనికి కనక్షనుండకపోదు.

వాళ్ళలో ఏ ఒక్కరూ కాస్త వనికొచ్చే సమాచారం ఇచ్చినా చాలు!
"అతనెక్కడ ఉద్యోగం చేసేదీ మీకు తెలియదా?"

మళ్ళీ అడిగాడు గుర్నాథాన్ని.

"లేదు సార్! ముందే అతను చెప్పారు.

ఏదో ప్రైవేటు కంపెనీలో పనిచేస్తున్నానని.

నా భార్య మూత్రం అనేది 'ఇకనేమిటండీ, రాకపోకలకి ఓ వేగ
పాగా లేదీతనికి.

ఎంత ప్రైవేటు కంపెనీలో అయితేమడుకు ఆ యజమానవద్దో
ఇతనిలా ఇష్టం వచ్చినట్టు అసీసుకి వస్తూంటే ఎలా ఉరుకుంటున్నాడండీ.

మీరయితే రిటైరు కాకముందు కంపెనీలో పనిచేస్తుండకట్లా
కంచంతో పోజినం వచ్చించుకోలే అతనిగా కన్నెత్తిచూడడు.

ఇతను చూస్తే ఎప్పుడో పొచ్చెక్కాక లేస్తారు.

ఏ నన్నెందుకో బంటిగంటికో బయటికెల్తారు.....

అ వచ్చేదెవత్తో బలే సుఖపడుతుందిరెండి.

పొచ్చున్నే లేచి నాలా గడియారంతో వదిగురైత్తక్కల్లేదు' అంటూ.

అదీ అందరి కాదనుకోండి. నేను ప్రతీదీ ప్రైవేటు ప్రకారం చేస్తా.

అతనికా పట్టంపు లేవట్టుండేదీ".

అగకుండా చెప్పకుపోయాడు గుర్నాథం.

ఈ పాతకాలం వ్యాసంలే. కాస్త చనువు దొరికితే చూటలాపడు
అనిపించింది.

అయిన చూటల్లో తనకుపయోగించే విషయం ఉంటుందేమో అన్న
ఆశతో అలా వింటూండిపోయాడు మురళి.

"అసలు అతను చేసే పనేమిదో తెలియదు కానీ రాత్రుళ్ళు చూడా
లలా పొద్దుపోయి వచ్చేవారు బాబూ!

ఆ వాటాకి, మాకూ ఏ సంబంధమూ లేదు కనుక అతనెప్పుడొచ్చినా
మాకు తెలిసేది కాదు. కాకపోతే రాత్రుళ్ళు అతని గదిలోంచి వడే లైటు
గంటివల్ల తెలిసేది- అతనొచ్చినట్టు".

"వంటా అదీ యింట్లోనే చేసుకునేవాడా?"

"అదే, అదేమీ లేదు సార్! కనీసం కాఫీ కూడా యింట్లో చేసుకునే
వాడు కాదు. ఓసారెప్పుడో అతనికి కాస్త నలరగా ఉంటే ఎలా ఉంటే
అని మా అవిడ, నేనూ వెళ్ళి చూశాం- మరీ బ్రష్కూరి కాంజనుకోండి,
కోసన్ స్ట్రప్స్ కూడా లేదీంట్లో, అతనిక్కాస్త బయటికెళ్ళే ఓపికొచ్చేదారా

కాస్త కాసి, ద్రెస్తూ పంపేది మా అవిడ. అలాగని లేనివాడిలాగా ఉండే వాడు కాదు. ఆ బట్టలూ చచ్చా చూస్తే ఏదో అసీనరులా అనిపించేవాడు.

ఇంట్లో బాకా గాత్రెక్ చెయ్యూ, పోపా, పోంచెక్కూ, కలర్ టీ.పీ, ప్రిక్. మా అవిడ నన్ను సాదించేది.

ఇన్నేళ్లూ గొడ్డులా ఉక్కోగం చేసి మీరో ప్రిక్ అయినా కొన్నేక పోయారు.

అతను చూడండి అన్ని సామాన్లు ఎలా అమర్చుకున్నాడో.

“రేపొద్దున్న పెళ్ళయితే అతనే వస్తువుకి తడుముకోనక్కర్లేదు” అని.

అదన్నది తప్పలేదులెండి.

అతని తరహాయే అలాగుండేది.

“అంత వట్టగా బ్రతికిపోయి అలా చూస్తే సాగర్లో ఉండి చచ్చి పోయాడంటే మా కి నలు నమ్మిందొక్కానన్నేడు.”

కాస్త విచారంగా అన్నాడు గుర్నాధం.

“అతని పోలో షేర్లో చేసి రెండ్రోజులయ్యారని కదా!

మీరుక అలవ్వం పంపింది చూడు, ప్లేషనుకి కావాలి?”

అనుచూచేంగా అడిగాడు మురళి

జవబుచ్చివాడి కాస్త కిగ్గు న్నట్టు కనపించాడు గుర్నాధం.

ఓ నిమిషం సాటు మౌనం వహించాడు.

“వర్కలేదు. చెప్పండి.....

మీరు కింక చెప్పండి. అదివ్వం చెప్తే మా డ్యూప్లీకో మాకు తెలిసిందంటే మాత్రం మీకే నష్టం.”

“అన్నీ! ఇంట్లో ఉండి అంత సీరియస్ విషయం లేవ్వారా!”

రిటైరయినప్పటి నుండి నేనుడు తెప్పించలేదు.

నేను పక్కవాళ్ళ పేపర్ చూసి ఇచ్చేస్తుంటాను.

వాళ్ళు రెండ్రోజుల క్రిందట కిరెళ్ళి ఈ ఉదయమే వచ్చారు.

ఈ రెండ్రోజుల పేపర్లూ వాళ్ళు చూశాక వాళ్ళ నుండి తీసుకుని వెళ్ళు.

అందుకే మాకి విషయం యిప్పుడే తెలిసింది.

అదీ మా అవిడే అతని పోలో చూసి గుర్తించి నాతో అంది.

ఇతను మన సదాశివం లాగున్నాడు కదండీ అంటూ.

అప్పుడే నేనూ చూసి గుర్తుపట్టాను.

సంజాయిషీగా అన్నాడు గుర్నాధం.

తన అనుమానానికి తనకే నమ్మాచ్చింది మురళి.

కిపార్టుమెంట్లో ఉక్కోగం చేసి చేసి తనకి ప్రతీ విషయాన్నీ అనుకుందమే అలవాదయిపోయినట్లుంది.

హేయ, ఆ ముఖానికి ఈ మర్రికెగల తలవాల వల్ల నేనుడు లాస్తే, అతనిలో నేరం చెబుటగా వచ్చింది.

కానీ! అందుకే ఈ నేరంతో సంబంధం వుంటే తనంత కాసుగా వివరించించేవా?

“ఆ సదాశివానికి స్నేహితులెవరయినా ఉన్నారా?

అతను మీ ఇంట్లో ఉన్నంత కాలంలోనూ కనీసం ఏ ఒక్కళ్ళో అయినా అతని కోసం వెచ్చి వుంటారు కదా?” గుర్నాధార్ని అడిగి మురళి.

“లేదు సార్! చెప్పానుగా అతనదోరకం మునిషి.

అతనికి స్నేహితులంటూ ఏ ఒక్కరూ కాలేదు సరికదా! అతను ముప్పవర్కల ఏ ఒక్కరితోనూ మాట్లాడ్డం కూడా చూడలేదు నేను.

బట్టలు కూడా అతనే ఉతుక్కునేవాడేమో.

అప్పుడప్పుడూ బట్టలు దండేనికి వేల్చాడటా వుండేవి.

తననం ఆ బట్టల్ని చాకలికిచ్చినట్లు కూడా లేదు ఒక్కసారయినా.

అతను మా ఇంట్లో దీనిన గొత్తలో మా చాకలదానికి చెప్పాడు నేను. అతని బట్టలు వుంటాయేమో, అదిగి తీసుకువొమ్మని.

అతను అవసరం లేదన్నాట్ట.

మా చాకలికే కాదు, అసలే చాకలికి బట్టలు వేసినట్టు నేను గమనించలేదు."

అదో విచిత్రమయిన విషయంగా అనిపించింది మురళికి.

ఈ మహా నగరంలో బ్రతుకుతూ ఈ బ్రతుకు వేగంలో మనిషి రాస్తామా ఇదిగూ పొడగులతో పేహా సంబంధాలని మరిచి కుండిపోతున్నారన్నమాట నిజమే.

కానీ మరి ఇలా ఎవరితోనూ కలవక ఒంటరిగా ఉంటాన్నాడంటే మాత్రం తప్పుకంరా అలోచించవలసిన విషయమే!

"సరే! మీ ఇల్లెక్కడో అద్రసు ఇచ్చి వెళ్ళండి.

నేనో సారి పీలుమానుకుని రాత్రిలోగా వస్తాను.

అతని వాటా తెరిచి చూడాలి".

గుర్నాధాన్నుండి యింక తెలుసుకోవాలనినది లేదనిపించడంతో అన్నాడు మురళి.

"అన్నట్టు ఒక్క విషయం మర్చిపోయాను బాబూ!"

"మీకేమయినా పనికొస్తుందేమో" ననుగుతూ అన్నాడు గుర్నాధాని.

"చెప్పండి! అదెంత చిన్న విషయమైనా సరే మీరు అలక్ష్యం చెయ్యక మాతో చెప్తే మాకు సాయం చేసినవాళ్ళవుతారు."

"మీకు తెలిసినవన్నీ మీరు మాకు చెప్పకపోతే, మీరు మా దిండ్లు మెంటుకి సహకరించకపోతే, మా వృత్తి చూస్తూ మీరు సక్రమంగా విర్వహించలేం"

గుర్నాధానికి మాటల్లో కాస్త ధైర్యం వచ్చినట్లుంది.

తేజుతో చెయ్యిపెట్టి ఏవో వుండలాంటి దాన్ని బయటికి తీశాడు.

అది ఓ వేపరుతో చుట్టవ పొట్లం.

ఆ పొట్లాన్ని టేబుల్ మీదుంచి నెమ్మదిగా విప్పాడు.

అందులో ఓ ఫోటో తాలూకు నాలుగు ముక్కలున్నాయి.

ఆ ముక్కల్ని సాపుగా టేబుల్ మీద ఒకదానినొకటి పెట్టాడు గుర్నాధం.

ఏవో ఫోటో తాలూకు ప్రూఫ్ అని తెలుస్తోంది.

అందులో ఎవరో ఇద్దరు స్త్రీ, పురుషులున్నారు.

మరి నన్నిహితంగా....

"ఇన్స్ పెక్టర్ గారూ! ఈ ముక్కలు మా పెనతో చెత్తబట్టల్లో దొరికాయి.

మా చెత్తబట్ట అంటే మా ఒక్కరిదీ కాదనుకోండి....సదాశివం కూడా తన చెత్త అందులోనే పోస్తాడు.

ఇండాక మాఅపిడ వనమ్మాయిని చెత్త బయట పారబోయ్యమందా మని చెప్పి వెళ్ళి చూసినదట.

దానికి చెత్తకుండిలో ఈ ముక్కలు దొరికాయి.

ఈ ఫోటో మేము చింపి పడెయ్యలేదు.

కనక అతనే పదేసి వుంటాడనిపిస్తోంది.

నిజానికి ఈ అనభ్యుతైన ఫోటో మీ దగ్గరికి తేవాలంటే సిగ్గుగానే వుంది.

ఒకవేళ మీకు పనికిరాదనుకుంటే ఈ ముక్కలు దాగా చంపేసి బయట పడెయ్యండి.”

సిగ్గుతో ఎర్రబిడ్డ మొహంతో అన్నారాయన.

గుర్నాథం చాటలో ఆ ఫోటోని పరిశీలనగా చూశాడు మురళి.

ఆ ముసలాయనన్నదీ నిజమే.

ఆ ఫోటో ఏదో కృంగార వత్రికకి తీసినట్టు వల్లర్ గా వుంది.

ఆ యువతీ యువకుల్ని పరిశీలనగా చూశాడు మురళి.

అంతే....

అదీరివద్దారతను.

వాళ్ళ....

వాళ్ళవూ వాళ్ళవూ తెలాలి.

అలాటి వాళ్ళ పూటంగోతూ, ప్రవర్తనకోసా వాళ్ళ చేత్య కన్న పాత సంబంధాలన్నీ అనేక అవేదనతో గ్రహించాడు.

అతనాశ్చర్యపడేది అందుక్కాదు.

భార్యార్థం చూశా తీసుకుపోయి పిగ్గుపడే దుంగమీలో, అక్రమ వంటకం వేస్తూ ఓ యువతీ యువకులు ఫోటో తీసుకుకున్నారంటే అతనికి నమ్మకం ఏదీలేదు.

అంతగా బాగా ఫోటో కావాలని తీయించుకున్నారనుకున్నా, అదీ వాళ్ళవరిలో పవరి దగ్గర్లో వుండక, ఇలా ఓ మూసో మనిషి దగ్గరుండటం మరింత అశ్చర్యంగా వుంది.

వెంటనే అతనికి అనిపించింది—ఇదేవో థ్లాక్ మెయిలింగ్ కోసం వున్న ఫోటో అని.

మరుక్షణంలోనే ఆ అనుమానం బలపడింది.

సదాశివం గూర్చి ఆ ముసలాయన ఇచ్చిన వివరాలు తలుచుకునే తీరి.

ఏ ఉద్యోగమూ లేకుండా బిచ్చాగా ఓ వ్యక్తి బ్రతుకుతున్నారంటే—తనకి ఏదో అక్రమ సంపాదన వుండుండాలి.

అంటే....

అతనిలా థ్లాక్ మెయిలింగ్ చేసి బ్రతుకుతున్నాడా?

తను గురిపే చీకటి జీవితం వారణంగానే అలా ఏకాంతంగా బ్రతుకు వున్నాడా?

“ఈ ఫోటోలో చురుప్పులు ఎప్పుడూ అలా సహజాన్ని కలిగానో?” మరళి అప్పుడని మళ్ళీ అనిపించుకున్నాడు.

“మీరువరకే చెప్పాను కదా ఫోటో అనేది కోరిక ఒక్కటిగా అలా నిరవరహా రాలేదు.”

మళ్ళీ తెట్టింది చెప్పాడు గుర్నాథం.

కేసు గొప్పగా అర్థమవుతోంది మరళి.

భార్యక, తెలాలి ఫోటో తీసాడు మరళి.

ఈ ముక్కలు ప్రభావ ముక్కలు తనకే అతను క్లిష్టమో ఫోటో వున్న వుంటాడు.

ఆ ఫోటో పాయంతో అతను తప్పకుండా వాళ్ళని తెలియనే వుంటాడు.

మొదలైతే క్రితం హుస్సేన్ సాగర్ లో శవమై తేలొడిన ఆ సదాశివం....

అప్పుడొప్పుడంటూ ఆతను మీకు తెలుసని?"

భార్గవ భగవంతుని శీఘ్రంగా చాచి అడిగాడతను.

"అతడెవరో శవమై హుస్సేన్ సాగర్ లో తేలినా, గంగానదీలో తేలినా నాకు సంబంధం లేదు.

నాకు సదాశివం అన్న పరిచయంకూ లేదు."

ఓ రకంగా భార్గవ చెప్పిందీ నిజమే!

ప్రాచీన క్రొత్తమూక సదాశివాన్ని చూశాడే తప్ప అతనితో ఏ పరిచయమూ లేదు....

ఆతను బ్రతికున్న రోజుల్లో.

తను నిజమే చెప్తున్నాడు కనక ఆతని స్వరంలో ఏమాత్రమూ జంకూ, గొంకూ లేదు.

అతనింత ఖండితంగా చెప్తుంటే మురళీకే అనిపించింది—తన అనుమానం తప్పేమో అని.

కానీ ఏ విషయమిచ్చి అంత సులువుగా పోనిచ్చే స్వభావం కాదతనిది.

"అన్నట్లు లైలా-మినెస్ చాచరి ఎలా వున్నాడు?"

సదనగా టాపిక్ మారుస్తూ అడిగాడు మురళీ.

"మినెస్ చాచరి ఎలా వుంటో, మినెస్ నాయుడు ఎలా ఉంటో ఎవరి భార్యి ఎలా వుంటో....ఇవన్నీ పేకరించడమే నా వృత్తి అనుకున్నారా?"

లేని-కోపాన్ని నటించాడు భార్గవ.

"మీరీ అంత సీరియస్ కాకండి—అది మీకే వస్తుంది."

మినెస్ చాచరికి మీనా చాలా క్లౌడ్ నెస్ ఉండనే విషయం నాకు తెలుసు"

ప్రకారంగా అన్నాడు మురళీ.

అదిపపడ్డాడు భార్గవ.

ఎవరికీ తెలియదనుకున్న ఈ విషయం ఇన్ స్పెక్టరు చూస్తేలా వచ్చింది?

ఇంత చురుకైనవాడు కనకకేమో ... అతనికి డిపార్టుమెంట్ లో అంత చుంచి పేరుంది.

మురళీ చాకచక్యాన్ని మనసులో అభినందించుకుంటూ ఉండలేక పోయాడు భార్గవ.

"ఇన్ స్పెక్టర్! పరువుగా బ్రతుకుతూన్న ఓ ఇల్లారిని మీరిలా అనుమానించి బయటకి లాగడం మంచిది కాదేమో."

ఈసారి భార్గవ గొంతులో ముందున్న తీవ్రత లేదు

"భార్గవా! ఈ కాశీబట్టలు మేనుకున్నంత మాత్రం చేత మా గుంటెలు బందరాళ్ళనుకోకండి.

అమెను అల్లరి చేయాలంటే, అనుమానం మీద అమెని అరెస్టు చేసి ప్రేషనుకి తీసుకురావడం నా చేతిలో వని.

అలాంటి సంఘటన జరిగడం ఇష్టంలేకే మిమ్మల్ని పిలిచి అడుగు తున్నాను.

సదాశివం మీకెలా తెలుస్తో చెప్పండి."

“నా మాట నమ్మండి ఇన్ స్పెక్టర్, సవాళవం నాకు తెలియదు.”

“అంతే... అతను మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిర్ చెయ్యలేదంటారు”

“నవ్వు... నవ్వుతలెందుకు బ్లాక్ మెయిర్ చేస్తామ?”

అమాయకత్వం నటిస్తూ అడిగారు భార్గవ.

“ఎందుకా? ఇందుకూ....”

క్రామరు లాగి అందులోంచి ఆ ఫోటో స్కూలు తీసి బయట పెట్టాడు మురళి.

భార్గవ తెల్ల మొహం వేశాడు.

అతని శరీరంలో రక్తప్రవాహం అగిపోయినట్లయ్యింది.

అయిపోయింది....అంతా అయిపోయింది.

ఏ రహస్యం బయటపడబోదదని పాపం, రైలా ఓ హత్య చెయ్యి వానిల్లాగా తెలిపిందో, ఆ రహస్యం ఇప్పుడు వెల్లడయిపోయింది.

ఇప్పుడు తమ ఇద్దరి పేర్లూ పేనర్ల తెక్కడం వాయం.

“ఇన్ స్పెక్టర్!” లేచి మురళి చేతులు వట్టుకున్నాడు భార్గవ.

“ఇవి చేతులు కావు-కాళ్ళనుకోండి.

మా ఇద్దరికీ సంబంధాలు ఉన్నమాట నిజమే.

ఇందులో ఆమె తప్పలేదు.

తన మానవ తమ సంసారం చేసుకుంటూండే, నేనే ఆమెని వట్ల వేసుకున్నాను.

నా కారణంగానే ఆమె దారి తప్పింది.”

ఆ మాటలకి చిన్నగా నవ్వాడు మురళి.

“మైడియర్ భార్గవా! విరామ్!

ఇలాంటి సంబంధాల్లో తప్పు ఏ బక్కరినో అనుకుని వాళ్ళనే బిందించడం సమంజసం కాదు.

మీరామెంతగా డిఫెండ్ చేస్తామనుకున్నా, ఆమెని అమానుకు లాగి అనుకోలేం.

పెళ్లి కాని ఓ కన్నెపిల్ల ఓ మగాడి మాటలకి మోసపోయి లొంగి పోయిందంటే అందులో అర్థం ఉంటుంది.

కానీ పెళ్ళయి పోయినా సంసారం చేసుకుంటూ సంఘంలో ఓ మిథ్యమైన వ్యక్తిగా గుర్తింబడుతున్న ఆరవీ అంత తేలిగ్గా ఓ మగాడి పట్ల పడిపోదు.

తనకంటూ మనసులో ఆ వ్యక్తిపట్ల ఇష్టం వుండే తప్ప.

సో, మీరికం ఆ విషయంలో ఆమె అమానుకులాలని ప్రూవ్ చేస్తా మన్న ప్రయత్నం మానండి.

ఇప్పటి సమస్య అదిరాదు.

సవాళవం మిమ్మల్ని భంగిమలో ఫోటో తీశాడంటే అర్థం-అతను కలక్షేపానికో, కళాభిరుచికో తీశాడని కాదు కదా!

మీ రహస్య సంబంధం తెలుసుకుని, మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిర్ చేయాలనే తీసుంటాడు.

ఇంత మంచి చాన్సుని అతను పానరీతితో దోంగొట్టుకోడనే నా ఉద్దేశ్యము.

సో, అతను మిమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిర్ చెయ్యగానే మీరకవి పోరు గాళ్ళతంగా మూసి అతని సీడ వదిలించుకున్నారు.

యామై కరెక్ట్?”

భార్గవ మనసు మూంట్లోని రహస్యాన్ని వెలికితాగడానికి మురళి మాపులు అతని గుండెల్లోకి చూసుకుపోతున్నట్లున్నాయి.

“ఇన్ స్పెక్టర్! మీరు ఏ చేరో సింహిస్తున్నారు.

అతను మా ఫోటో తీయడానికి అసలు అవకాశమే లేదు.

ఎందుకంటే నిజానికి మా ఇంట్లోనో, ఆమె బెడ్రూంలోనే తప్ప మేము ఏ బోల్ట్లోనో కానీ, మరేదయినా వరాయి ప్రదేశంలోనో కానీ తలుసుకోనేలేదు.

సరే...అతనేదోలాగ మా పోదో టిశాదనుకున్నా, అతను నన్నింత వరకూ ఆ పోదోతో బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యలేలేదు.

మీరు నమ్మినా, మావినా నిజం అదే.

పోనీ అతను నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేశాడనుకున్నా నేదో, లైలాయో అతనికి దమ్మిచ్చి మా రహస్యాన్ని కాపాడుకుంటాం తప్ప ఇలా హత్యచేసి మరింత పెద్ద నేరంలో ఇరుక్కుంటామా?

అయినా మమ్మల్ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూన్న వ్యక్తి మా చేతుల్లోనే చనిపోయేంత అజాగ్రత్తగా ఉంటాడా?"

తన్ని తను డిఫెండ్ చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు భార్గవ.

తన మాటలు మురళీనెంతవరకూ కన్విన్స్ చేస్తాయో తెలియదు.

కానీ ఏదో విధంగా అతనికి నచ్చచెప్పకపోతే తనీ షేషల్లో ఇప్పుడే అరెస్టు చెయ్యబడతాడు.

"అతని అజాగ్రత్త అనుకోనక్కర్లేదు-మీరంతగా అతన్ని నమ్మింటి ఉండచ్చు.

సపోజ్ మీరకనికో వ్యవహారం సెటిల్ చేసుకుందాం రమ్మని టాంకోలండ్ మీదకి పిలిచి, అతను ఆదమరణగా ఉన్నప్పుడు నీటిలో తోసేసి పుండచ్చు. చెప్పలేం కదా!"

హత్య ఎలా జరిగి ఉండచ్చో అదో ఉస్తూ అన్నాడు మురళీ.

మురళీ గెస్టింగ్ వాస్తవానికి ఎంత దగ్గరగా ఉందో ఉపాహించేసటికి ఒక్క జలదరించింది భార్గవకి.

సదాశివాన్నలా తోసేసిన మాట :జమే!

కాకపోతే స్పాట్ మాత్రం హాస్పేషియల్ గాదు-చౌదరి ఇంట్లో ప్రిమింగ్ పూర్.

ఇక తను వాదించి లాభం లేదు.

తమని అరెస్టు చెయ్యడం చెయ్యలేకపోడం అన్నది మురళీ ఇష్టం.

చివరి ప్రయత్నంగా అన్నాడు భార్గవ....

"ఇన్ స్పెక్టరుగారూ! నేనెంత చెప్పినా మీరు నమ్మకలేదు.

మిమ్మల్ని నమ్మించలేకపోడం నా దురదృష్టం.

నిజంగా నేనా హత్య చేశాననుకుంటే మీ ఇష్టం.

మీరు ఈ క్షణాన్నే నన్ను అరెస్టు చెయ్యచ్చు. ఏం చేసినా మీ ఇష్టం."

భార్గవ మాటల్లోని నిస్సహాయత, నిజాయితీ మురళీ మనసుని కదిలించాయి.

ఒంటరిదై పోయిన సీత కనిపించట్లేదంటూ అతడానాడు కంప్లెయింటు ఇచ్చినప్పుడు అతల్లోని మానవత్వాన్ని వెచ్చుకున్నాడు తను.

సాటి మనిషినట్ల సంఘంలోని ఓ వ్యక్తిగా తన బాధ్యతను తను గుర్తించినందుకు మనసులోనే అతన్ని అభినందించాడు కూడా.

అలాంటి మంచి మనిషి ఇప్పుడిలా ఓ హంతుకుడిగా మారాడంటే నమ్మలేకపోతున్నాడు.

ఒక బలహీనమైన క్షణంలో అతను లైలాతో నడింధం పెట్టుకుని పుండచ్చు.

కానీ ఆ తప్ప కప్పిపుచ్చుకోడానికి మరో మనిషి ప్రాణాన్ని బలిగాన్నాడంటే మాత్రం నమ్మడం కష్టం అనిపించింది.

అయినా అతనెక్కడికీ పోగలదు తన కన్నుగప్పి?

జరిగినదాంట్లో లైలా తప్ప లేదంటూ ఆమెను రక్షించడానికతను చేసిన ప్రయత్నం అతనికి ఆమెనట్ల ఏర్పడ్డ అనుబంధాన్ని వివరించి చెప్పగలిగింది.

చట్టాన్నుంచి తప్పించుకోడానికయినా సరే, అతనామెను విడిచి పోవుడు ఎక్కడికీ.

అది మాత్రం నిర్వయం....

చాచరి కళ్ళుగప్పి తైలాబోమో ఎక్కడికో ఉదాసించడం అన్న
అబోడనే అకసావచ్చును అది ఎప్పుడో చేసి వుండేవాళ్ళు.

తమక ప్రస్తుత నిస్థితిలో అతన్ని స్వేచ్ఛగా బయట తిరగజేస్తేనే
నయం....

తనకు తెలియని మరొకరిని రహస్యాల బయట సహృదయమంది
మరళి.

“సీ భర్తా! నీ మాటలు నమ్మ నిన్ను విడిచిపెడుతున్నాను ప్రస్తు
తానికి.

దీన్ని అలుసుగా తీసుకుని నువ్వే ఎక్కడికయినా పారిపోవాలను
కుంటే మాత్రం చిక్కుల్లో పడకావు.

నువ్వే నేరస్థుడినని నాకు మరిన్ని సాక్ష్యాలు చారికితమాత్రం నిన్ను
అరెస్టు చెయ్యక తప్పదు.

ఇప్పుడు నీకిమ్మావ్వు ఈ స్వేచ్ఛ ద్వారా నీ నిజాయితీని నిరూపించు
కునే అవకాశం యిస్తున్నాను నీకు.

దీన్నెలా ఉపయోగించుకుంటావో నీ ఇష్టం....
నువ్వు మాత్రం ప్రస్తుతానికి వెళ్ళొచ్చు.

నిజ్జి నిస్థితుల్లోనూ నాకు చెప్పకుండా ఈరొదిలి వెళ్ళానికి ప్రయ
త్నించకు.

దానవల్ల నీకు నువ్వే మెడకి ఉరితాడు తగిలించుకున్న వాడివపు
తావు....”

వార్నింగిచ్చాడు మరళి.
“చాలా ఠేక్స్ వర్ ! నన్ను నమ్మండి....

నేను పారిపోతే ప్రయత్నాలు చెయ్యను.”
మాట ఇస్తున్నట్టుగా అన్నాడు భార్గవ.

“ఓకే! ధైర్యం వరకే లోకం....!
ఈ హత్య నువ్వు చెయ్యలేదని తేలేంతవరకూ నా దృష్టిలో నువ్వే
అనుమానితుడివి.

ఆ విషయం మర్చిపోకు—”

మరోసారి హెచ్చరించాడు మరళి.

మౌనంగా తలూపి అక్కడ్నుంచి బయటపడ్డాడు భార్గవ.

.. .. .

ఈసారిచని నంబుటవతో మనసంతా మొద్దుబారిపోయినట్టు ముందీ
భార్గవకి.

సదాశివం శవాన్ని ఆవాడు చూస్తే సాగర్ లో తోసెయ్యడం తప్ప
తనుగా చేసిన నేరమేమీ తేలిందో.

నీ జ్ఞాతాన్నయినా తను నిజం చెప్పి తన ప్రాణాన్ని రక్షించుకో
గలడు.

కానీ ఆసలు తన ఉద్దేశ్యం అది కానేకాదు.

తనకు వమ్మి, తనువూ, మనసూ అర్పించిన ఆరదాన్ని పోలీసుల
పాల్చేసి, తను మాత్రం హోయగా బయటపడేంత నీచుడు కాదు తను.

అసలు తమ యిద్దరి మధ్యా ఈ సంబంధమే లేకపోతే సదాశివనికి
అమెను బ్లాక్ మెయిల్ చేసే అవకాశమే లేదు.

అది లేనినాడు అమెకు సదాశివాన్ని చంపే అవసరమూ లేదు.
స్వహస్తాలతో చెయ్యకపోయినా ఈ హత్యకి భారతం మాత్రం
తనే....

అందువల్లే ఈ హత్యలో తనే చోషగా శిక్షనుభవిస్తాడు.
ఈ నిర్ణయంలో మాత్రం మార్పుండదు.

ఇప్పుడు ఇన్స్ పెక్టర్ మరళి అనుమానం కామిద్దరిమీదా వుంది.
అంటే కొద్దిరోజుల్లో తమ కోర్టులో శిక్షనుభవకావా?

శిక్షకి, అవమానానికి భయపడడంలేదు అతను.
ప్రాణంగా ప్రేమించిన రైలాకి మరణం కావడం ఎలా అన్నదే
అతని నమస్క.

హత్యకి భారదాలు బయటకొస్తే అమె నయమిదోనూ తలెత్తుకు
తిరగలేదనే అతని అవేదన....

దావనలంలా దహిష్ఠాన్న ఈ దాధను తట్టుకోవాలంటే లైలా
సాన్నిధ్యమే మందనిపించింది భాగవతి.

ఎప్పుడూ ఫోన్ చేసి వెళ్ళేవాడు ఆతను.

అలాంటిది ఆ దాధలో ఆతను తిన్నగా చొదలి ఇంటికేసి నడివాడు.
ఆమెను కలుసుకోవాలనీ....

ఆమె ఒకిలో తల వార్చి తన దుఃఖాన్నంతా మర్చిపోవాలనీ....

..

..

..

..

జరిగిన విషయం భాగవతి నోటి నుండి వింటూనే ఆదిరివడింది

లైలా.

ఆమె మొహంలో కత్తివాడుకి రక్తం చుక్క లేనట్టుంది.

"భాగవతి! పోలీసుల దృష్టి సేపిదున్నప్పుడు నువ్విక్కడికెందుకు
చెప్పు?"

చాళి అడుమీనానికి మరింత బలం కలుగుతుంది."

చీకరించి అంది లైలా.

తనను చూచిగానే పరిగెత్తుకొచ్చి తనను అల్లుకుపోయే లైలా....

తనతో నరదాగా కలికలాడుతూ చిలిపిగా సంతాపిస్తూనే లైలా
తెలుసు భాగవతి..... రానీ అప్పటి ఆమె చూడం ఆతనికి కొత్తగా
వుంది.

ఆకలు ఆమె అంతగా కోపించడానికి తనవల్ల జరిగిన దేకం
ఏమిటో అర్థంకాలేదతనికి.

తెల్ల పోయి చూడడామెవంక.

"భాగవతి! నువ్వైతనివదం వదలమనా చూసే వంటారు.

దయచేసి వెంటనే వెళ్ళిపో....

లేకపోతే మనస్సు అంతా చేసి అవకాశం పోలీసులకు మనమే
యిచ్చినట్టిస్తానుంది."

ఆమె తీరు చూస్తుంటే ఆతనికి గుండెపోలో తరుగుతున్నట్టుంది.

నిజానికి ఆమె ఆతని స్వంతం కాదు....

నరాయి వ్యక్తి పెళ్ళాం....

అయినా ఆమె నకనెంత అత్యయంగా భావించాడంటే....

ఆమె కోసం నవ్వుతూ ప్రాణాన్నివ్వడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

ఒకవేళ చొదలికి తన రాకపోకల విషయం తెలుస్తుందనా ఆమె
భయం?

అదే అయితే దాన్ని చెప్పడానికో తీరుంది.

ఓ పద్ధతుంది....

ఒక్క నూట....

తనతో ఒక్కమాట లాలనగా మాట్లాడితే కాదు....తన గుండె
దల్లారతుంది.

ఆమెను మరింతగా వేడుకోడానికి ఆతని అహం అడ్డావుంది.....

"సారీ లైలా! అమూమ్ ఎక్కి సారీ!

నా రాక సీకింత కష్టాన్ని కలిగిస్తుందనుకుంటే రాకనేపోయేవాడిని.
ఇంతెప్పుడూ సీకు కనపించను.

నన్ను మర్చిపోవచ్చు.

గుడ్ బై...."

విసురుగా అని బయటికొచ్చేవాడు ఆతను.

ఆ సమయంలో ఆమె గదిలోని పార్టిషన్ స్ప్రీన్ వెనకున్న పాదాలను
అతనేమాత్రం గమనించినా ఆమె మీద ఆకనికంతగా కోపం చెచ్చిం
దేదీకాదు.

నక్కాగా చేసిన చిన్న పొరపాతే జీవితంలోని ముఖ్యమైన మలుపు
లకు కారణం అవుతుంది.

..

..

..

..

లైలాని అంతగా ప్రేమించినందుకు....

అంతగా ఆరాపించినందుకు తన మీద తనకే కోపంగా వుంది

అనన్యంగా ఉంది ఆతనికి.

మూల చోరంగా భావించి పొడుచున్నాళ్ళు మిదలో వేసుకున్నారా తను....

చుట్టూల తోటగా భావించి ఓ కొచ్చుగుంటలో వస్తుకున్నారా యిన్నాళ్ళు?

వాళ్ళ బేయకుంటానే బోలెడు చుట్టి వెళ్ళావనే వాడో బదు వెళ్ళిన అతని చుట్టూ అది చూపించిన విచారానికి అగ్నివర్షంలా రగిలిపోతోంది.

అంతవరకూ అంతగా రైలా మైలలో కదిలిపోయినందుకు తన మీద తనకే కోపంగా వుంది.

ఈ నయవంటకి కోసం చైలుకెళ్ళాల్సిన అగత్యం లేదు తనకి.

చవల చుట్టూలయిన ఓ ఆదాని కోసం బ్రతుకుని బంధించేసుకునే మూర్ఖుడు కాదు తను.

పెద్దాడు.... ఇప్పుడు తిన్నగా పోలీస్ స్టేషన్ కే వెళ్తాడు తను ఇన్స్ పెక్టర్ మురళి తో జరిగిందంతా చెప్పేస్తాడు.

వేరే ఉద్దేశ్యంతో నవాబంతో తను తీసుకుకున్న పోటోలు తనకే ఎదురు తిరిగి వ్యతిరేక సాక్ష్యన్ని యివ్వకముందే అసలు విషయం మురళికి చెప్పేస్తాడు.

ఈ దీనితోంది తననతను తప్పుకుండా రక్షిస్తాడు.

అందుకతనే సమర్థుడు.

ఒళ్ళు తెలియని అవేశంలో ఆటో ఎక్కాలన్న విషయం చూడ మర్చిపోయి స్టేషన్ పైపు అడుగులేస్తున్నాడు భార్గవ.

* * *

చేతిలో వున్న పోటో ముక్కులకేసి చూస్తున్నాడు మురళి.

భార్గవని వదిలేసినందుకు అతనికేమీ బాధగా లేదు.

అతను అమాయకుడని ఎందుకో తన సిక్స్ సెన్స్ చెప్తోంది.

నిజానికి యిప్పుడు తను పరిశోధించాల్సిన మూడు హత్య కేసుల తోనూ ఏదో లింక్ మిస్సింగుగా అనిపిస్తోంది.

ముగ్గురి చాపూ వేర్వేరు రకాలుగా వుంది.

కానీ మూడు చాపుల్స్ నూ....

పూసల్లో చారంలా....

ఓ లింక్ కనిపిస్తోంది.

నీలకంఠం చాదరితో మాట్లాడాడు.

నిజానికి చాదరి చెప్పిన ఏదో విషయం అతనికెంతో అక్కర్లాన్ని కలిగిస్తోంది.

నీత చాదరి దగ్గర ప్రయత్నంగా వనిచేసినతని భావ్య.

చాదరిని కలుసుకుని వస్తానని చెప్పి అది ఇంటినుండి బయలు పడి వెళ్ళింది.

శవమై తేలింది.

నవాబునం చాదరి భార్య రహస్య ప్రేమాచూతం గూర్చి పోటో చూపాదించాడు.

భార్గవ ఒప్పుకోకపోయినా అతని లక్ష్యం బ్లాక్ మెయిరింగే అయి వుంటుంది.

అయితే అతనూ శవమైపోయాడు.

ప్రతి కేసులోనూ చాదరి పేరు వినిపిస్తోంది.

ధన గర్భంతో అతని రోజు ఏదేనో అన్నమాట నిజమే!

కానీ నిజానికతను కాలు విరిగి మంచంలో పడున్నాడు.

తన పనులకి కూడా నొంథర్ మీద ఆధారపడుతున్నాడు.

అదనితో స్వేచ్ఛగా తిరిగే పెద్ద పులిని బంధించి బోనులో పెట్టి నట్టుంది అతని ప్రస్తుత పరిస్థితి

కానీ అతని పేరు మాత్రం అన్ని మూలలనుంచి వినిపిస్తోంది.

మనిషి మంచంలో పడున్నా అతని పేరు మాత్రం మోగిపోతోంది.

తన ఆలోచనలకి తనకే నవ్వాల్సింది మురళికి.

యదానానిగా చేతిలోని పోటో ముక్కుల్ని తిరగేశాడు.

ఓ ముక్కు వెనకాల కార్పూర్ తో ఏదో స్టాంపు వేసి వుంది.

అనుకోకుండా అతని కళ్ళు ఆ స్టాంపుమీద వర్తాయి.

చదివాడు మురళి.

‘భానూ స్టూడియో, గాంధీనగరం’

అది చూడగానే ఎగిరి గంతెయ్యాలనిపించింది మురళికి.

తలా తోతా లేకుండా అగమ్యంగా వున్న కేసులో ఓ కాంటిక్రెటా మూలా ఆనిపించింది ఆ స్టూడియో వివరాలు.

ఆ ఫోటో స్టూడియో అతన్ని పట్టుకుని అడిగితే సదాశివం గూర్చి మరికొన్ని వివరాలు తెలుస్తాయి.

కానిష్టేబుల్ని పిల్చి పురమాయించాడు.

ఆ పోలీసుబిల్ని తక్షణం తీసుకు రమ్మని.

“సార్! పరిచారట.... ఏదన్నా పంక్షనుండా సార్ ఇంట్లో?”

ఫోటోలు తియ్యాలా, పీడియోనా సార్?”

చిరునవ్వుతో అడుగుతూ లోపలికొచ్చాడో యువకుడు.

ఆవనూన్న మించి మాట్లాడటంలోని అనర్థం అతనికొక్కణంలో తెలియలేదు.

ప్రశ్నార్థకంగా అతనిపైపు చూస్తున్న మురళితో—

“సార్! ఇతనే సార్ భానూ స్టూడియో ఓనరు— భానుమూర్తి.”

భానువి తీసుకొచ్చిన కానిష్టేబుల్ చెప్పాడు.

అర్థమయ్యింది మురళికి ఆతనెవరో.

“రా కూర్చో”

ఎదురుగా వున్న కుర్చీ చూపించాడు మురళి.

“థాంక్స్ సార్” అంటూ కూర్చున్నాడు భాను.

వినయంగా చేతులు ముడుచుకుని ఓక్కో పెట్టుకున్నాడతను.

“నువ్వు పీడియో గ్రాఫరువి కూడానా?”

యథాలాపంగా అడిగినట్టుగా అన్నాడు మురళి.

“ఈ లోకాల్లో మామూలు ఫోటో గ్రాఫరుకి విత్తనెన్ ఏముంటుంది

సార్?

పీడియో గ్రాఫర్ కే చేతినిండా పనుండట్లేదు....

నిజానికి హ్యామాటిక్ కెమేరాచూడాలవరేదే చెయ్యగలను సార్ సు.”

గర్వంగా అన్నాడు భాను.

“ఓ! అయితే నువ్వు చాలా డ్రై కమిక్ వన్నమాట?”

టీపి పీరియర్స్ ఏమన్నా తీగానా?”

అమాయకంగా మొహం పెట్టి అడుగుతున్న మురళిని చూస్తూంటే సుమీ తన గొప్పతనం మీద నమ్మకం పెరిగిపోతోంది.

ఇన్ స్పెక్టర్ గారు రమ్మంటున్నారంటే తను ఓ మూల మనసులో సుపడుతూనే వచ్చాడు.

కానీ ఇకనేమిటి ఇంత డిథులా వున్నాడు?

అప్టాల్ గాడిలా వున్నాడతను అతని దృష్టిలో.

చూపిస్తాడు.... తన గొప్పతనం చూపిస్తాడతనికి.

దెబ్బకి దంగై బోచాలి ఇన్ స్పెక్టర్.

“ఆమధ్య రెండు మూడు పీరియర్స్ కి కెమేరామెన్ గా చేశాను సార్!”

“ఇప్పుడు తియ్యట్లేదా?”

“ఎక్కడ సార్! క్షణం తిరికుండట్లేదు....

యమ విజేగా వుండోంది.”

మామూలు ఫోటో గ్రాఫర్ కి పని వుండవన్న ఈ వ్యక్తి టిపి. పీరియర్స్ కేసి కూడా దృష్టి మర్చించలేకుంక విజేగా ఎన్నట్టు చెప్పాడు. అంత విజే పనులు వేరే ఉన్నాయంటే ఆలోచించాల్సిన విషయమే!

మనసులో ఆలోచనలు పరిగెడుతున్నాయి మురళికి.

కానీ పైకి మాత్రం ఎప్పుడూగే డ్రాంక్ పెట్టి చూపుతున్నాడు.

“ఈ ఫోటో నీ స్టూడియోలో తీసినవే కదా!”

అన్నటికే సెలో టేపుతో అంటించి వున్న ఆ ఫోటో ముక్కలని కనపెప్పుందేలా పట్టుకుని, వెనకాలున్న స్టాంపు అతనికి చూపిస్తూ అడిగాడు మురళి.

“అవును సార్! అదీ మా స్టూడియో స్టాంప్!”

భాస్కర్ తే నూర్చుకు కత్తి ఉదయస్థున్న నూర్చుకి ఎంబ్లెస్లో భాస్కర్ స్టూడియో అన్న పేరు తిరిగిచ్చేలా నేనే ప్రత్యేకంగా తయారు చేయించాను ఆ స్టాంపు.”

తన ప్రత్యేకతకి ముగిసిపోతున్నట్లుగా అన్నాడు భాస్కర్.

“ఓ ఫోటోలో మునుపూర్వపు గుర్తు పట్టగలవా?”

ఫోటో టెబుల్ మీద పెట్టా అడిగాడు మురళి.

ఫోటోలో మునుపూర్వపు పరిశీలనగా చూడటానికి ఫోటో చేత్తో పట్టుకున్నాడు భాస్కర్.

అతని చేతికున్న అరులేళ్ళ మురళి దృష్టి నాక్కిలివాయి.

అరులేళ్ళ.... అరులేళ్ళ....!

మురళికి వదనగా స్ఫురించింది.

నీలకంఠం చనిపోయినప్పుడు బాత్రూం తలుపు మీదున్న రక్తపు చేతి ముద్రకి వేళ్ళు అరు!

తాపీగా భాస్కర్ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు మురళి.

“నీలకంఠానైందుకు చంపావు?”

కూర్చగా అడిగాడు భాస్కర్.

అతని మాట అంటుంటే భాస్కర్ చేతిమీదున్న అతని చెయ్యి కొద్దిగా విగిసింది.

“నీలకంఠం ఎవరు?”

తిక్కగా అడిగాడు భాస్కర్.

అతని దృష్టిలో ఇన్స్పెక్టర్ మురళి అంతగా భయపడనవసరంలేని మనిషి....

“నువ్వు బాత్రూంలో నడవోసి చంపిన డాక్టర్ నీలకంఠాన్ని అప్పుడే మర్చిపోయావా డాక్టర్?”

అరిచాడు ఇన్స్పెక్టర్ మురళి.

అతని చెయ్యి విసురుగా పైకి లేచింది.

ఆ చెయ్యికి భాస్కర్ గడ్డం చిట్టి రక్తం చిమ్మింది.

అదిరిపోయాడు భాస్కర్.

అంతవరకూ తక్కువలో ఉన్న నిర్లక్ష్యం పైనే భయం తోలుచేసుకుంది అతనికి.

ఏమీ చేతకానివారనుకున్న ఇన్స్పెక్టర్ ఒక్కసారిగా పలిగా పూరి బాదెప్పి విసిరినట్లయ్యింది

“సార్! నాకేం తెలియదు సార్!”

అతని స్వరంలో వయకు స్పష్టంగా తెలిసిపోతుంది.

అంతే....

గుమ్మట విగించి అతని తక్కువలో ‘దబ్ దబ్’ నుంటూ నాలుగైదు పులు గుద్దాడు అతను.

తోటకూర కాదలా ఒరిగిపోయాడు భాస్కర్.

“చెప్తావా ఇప్పటికయినా?”

మురళి పుర్తిించాడు.

“లేదు సార్! నాకేం తెలియదు సార్!”

వన్నాదితెయ్యింది సార్!

నేనమాయకుడ్ని సార్!”

గొల్లన గోలపెట్టాడు భాస్కర్.

“స్కాండర్.....! ప్రాణాలు పోసే వృత్తిలో ఉన్న ఓ డాక్టర్ ని అమానుషంగా చంపిన మువ్వ అమాయకుడివా?”

నీ నోటంట నిజం ఎలా కక్కిందాలో తెలుసుకొనాను.

ఏయి వన్ నాట్ పైవ్....”

గట్టిగా అరిచాడు అతను.

అప్పటికే అక్కడున్న సిబ్బందికి తెలిసిపోయింది—భాస్కర్ పోలీస్ కావలసిన వ్యక్తి అని....

ఎన్నవెప్పుడు అతనికి మర్యాద చేస్తామా అని అందరికీ అతని నే పుంది.

“సార్” పరిగెత్తుకొచ్చాడు ఓన్ నాట్ పైవ్.

“చూచూ....! పాపం.... అల్లుడుగొచ్చారు. కాస్తంత మర్యాదలు చెయ్యండి.”

ఆ మాత్రం వాన్నిస్తే వాలు—విజృంభిస్తాడు వన్ నాట్ ఫైవ్.

“రండి సార్! లోపలికి రండి....”

పెటారంగా అంటూ అతడిని లోపలికి నెట్టుకెళ్ళాడు వన్ నాట్ ఫైవ్.

ఆ మరునిమిషం నుండి దెబ్బల చప్పుడయితే లేదుగానీ, అతను దాచగా వేస్తూన్న కేకలు మాత్రం వినిపిస్తున్నాయి.

అయిదు నిమిషాలయినా కాలేదు—

అతడిని నడిపిండుకుంటూ అక్కడికి తీసుకొచ్చారు వన్ నాట్ ఫైవ్.

“సార్! చేసిన మర్యాద చాలటసార్ అల్లుడిగారికి....”

విజయగర్వంతో అన్నాడు వన్ నాట్ ఫైవ్.

“అలా కూర్చోబెట్టు అతన్ని”

వారిపోతున్న అతడిని అక్కడే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చోబెట్టారు వన్ నాట్ ఫైవ్.

“ఓ! ఇప్పుడు చెప్పు....

నీలకంఠాన్ని చంపింది మువ్వేనా?”

నీరియన్ గా అడిగాడు మురళి.

“లేదు సార్! నేను చంపలేదు....”

ఐలహీనంగా అన్నాడు అతను.

“ఏం నాయనా! చేసిన మర్యాదలు దాల్చేవా? ఇంకా కావాలా?”

రెండడుగులు ముందుకు వేసి చూకుడుగా అన్నాడు వన్ నాట్ ఫైవ్.

“నేను విజయ చెబుతున్నాను.

నీలకంఠాన్ని చంపినప్పుడు నేనక్కడ వున్నాను తప్ప చంపలేదు.”

“మరెవరు చంపారు నీలకంఠాన్ని?”

అర్హోక్తిగా అడిగాడు.

“సదాశివం....”

ఒక్కక్షణం ఆ హాలంతా నిశ్శబ్దం అవరించింది.

సదాశివమే నీలకంఠం హంతకుడన్నది అతనివొక్కడా అశ్చర్యం వుంది.

అతనికి నమ్మకం కలగలేదు

“సదాశివం చంపాడా?”

రెట్టించి అడిగాడతను.

“అవును సార్! నన్ను నమ్మండి.

సదాశివమే చంపాడు....

ఆ బ్రైములో నేనూ అక్కడ ఉండి, అతనికి సాక్షుం చేశాను....

నేనే తప్ప హత్య మాత్రం నేను చెయ్యలేదు.”

అంత నీరసంలోనూ భాను గొంతులో వినిపిస్తూన్న స్వీరత్వం అతను చెబుతున్నాడని నమ్మేట్లు చేస్తోంది.

“సదాశివం ఎందుకు చంపాడు?”

అతనికి నీలకంఠాన్ని చంపాల్సిన అవసరం ఏముంది?”

“సదాశివానికి నీలకంఠానికి మధ్య విరోధం ఏమీ లేదు సార్....!

ఎవరో అతన్నీ హత్య చెయ్యడానికి పురమాయించడం వల్ల, దెబ్బలు పడు చేస్తున్నట్లు అన్నాడు.”

“ఎవరతను....?”

“అది నాకో చెప్పలేదు సార్....

నేను రెండు మూడుసార్లు అడిగాను.

కానీ అదో పెద్ద రహస్యం అన్నాడు సార్”

దాలా విశాళ అనిపించింది మురళికి.

హత్య చేసు పరిష్కారం అవుతున్నట్టే కనిపించి మరింత జటిలమైపోయింది.

సదాశివం బ్రిటికే ఉంటే అతనిచేత విజాన్ని కక్కించడం క్షణాల పని....

కానీ సదాశంకర బాధా చనిపోతాడు. అతనిది అత్యంత అనుభవం దానికీ లేదు.

నేనా బట్టా బట్టా నువ్వొచ్చినానీ అలవాటువద్ద వ్యక్తి మరణం అత్యంతమే. పాత్ర అనడానికి అవకాశం లేదు.

నానావాస్తవం ఏ ఏదో బాన్సు నేటికే అవకాశం లేదు గనక భానునుండే రాకొచ్చాలి వివరాన్ని.

“నికు తెలిసినదంతా వివరంగా చెప్పు....”

కానీ అలాంటిది ముద్ర.

“అలాంటి నేను పూడియో కట్టిన ప్రయత్నంలో ఉన్నాను పార్!”

సదాశంకర వచ్చి నన్ను తనకో రమ్మన్నాడు.

అప్పుడప్పుడు నన్ను అతనిలా సాయం పంపించాడు.

నేనెవరికీ సాయం చేసినందుకు నాకు కొద్దో గొప్పో ముట్టకెస్తాడు.

అందుకే నేనూ సంతోషంగా అతనితో వెళ్లాను.

అతనూ నేనూ కలిసి ఓ బాంకి వెళ్లాం.

అలాంటి అతను నన్ను నిలకంతం ఉంచాన్న హోటల్ కి తీసి వెళ్లాడు. మొదటరం కలిసి నిలకంతం చూసుకొన్నాం.

నేను కొత్త దూరంలో నిలబడ్డాను.

సదాశంకర వెళ్లి బెల్ నొక్కాడు.

తనకు కొద్దిగా తీసి నిలబడ్డ నిలకంతంతో అతనితో చెప్పాడు—
అది నాకు వినిపించలేదు.

అతను తనకు పూర్తిగా తీసి మమ్మల్ని లోనరికి తీసుకెళ్లాడు.

వాళ్ళందరూ ఏమిటో తెల్లగా చూట్టాడుకున్నారు.

అంతలో నిలకంతం బాట్రాంకి వెళ్లాడు.

సదాశంకర కూడా వెనకే వెళ్లాడు.

కానీ నాకు పైగ చేసినందువల్ల నేనూ అతనితోనే వెళ్లాను....

బాట్రాం నుండి రాబోతున్నాడు నిలకంతం.

అతన్నో తోపు తోకాడు సదాశంకర.

అలా బాట్రానే తెలుసుకుంటే పూర్తిగా మారి తీరాడు. సాధారణంగా బాట్రానే తెలుసుకుంటే దాంతో నిలకంతం మార్చుకుంటే అక్కరి డి. బెల్లీ అతని బాంక నుండి తీసుకుంది.

ఏదో అలాంటి నేనుంటే నుండి తీసుకుంటే, అతని అలాంటి నివారణా వ్యవస్థని భాగం నేనుంటే నాకు. విజ్ఞానం పార్! నేనుంటే మీకు చెప్పాను. నిలకంతం వచ్చిపోయినా అతని శరణు నున్నా కోట్లలో, అక్కడ మా అవకాశం లేకుండా చెప్పుకుంటే కష్టం చేసుకుంటే చెప్పుకోవడం పార్!”

చెప్పాడు భాను.

కానీ నిలకంతం పాత్ర ఏలా జరిగిందో చెప్పానే ముగిసి కత్తం కూడా ముగిసింది.

మీలాంటి క్రిమినల్ ఇన్వెస్టిగేషన్ ముగిసింది. చివరకు సోకా తనలాంటి వాళ్ళు ఏం చెయ్యగలరు?

మహా అబద్ధం నేరం జరిగిన నేరమిచ్చి పట్టుకోగలరు....

అంతే!

కానీ దానివల్ల ఫలితం ఏమిటి?

తప్పు చేసినవాడు శిక్షించబడడం నుంచితే!

కానీ అసలు తప్పు జరక్కుండా చెయ్యగలిగితే?

జరగబోయే నేరాన్ని అరికట్టగలిగినాడు....

ఓ పోలీస్ అని వంతెనా గర్జనగా నిలకంతంకి అర్థం

నిలకంతంతో ఏదో చెప్పాడంట సదాశంకర.

అది ఏదయినో తెలియదం కష్టం.

సదాశంకర ఏదయినా చెప్పి ఉండచ్చు కానీ నిలకంతం నన్ను వాళ్ళతో కలిపి వేళ ప్రాంతాల్లాడు.

ఫలితంగా వాళ్ళకని ప్రాంతాలు తీరాడు.

నమ్మించి ద్రోహం చేసిన కిరాతకుడు ఏళ్ళు.

పట్టాని కోవంతో భానుని మరో గుడ్డు గుడ్డాడు.

“పదాశవం పీలకంఠాన్నెందుకు చంపాడు?

అది ఏమి తెలిసే వుంటుంది.

నున్నెంత బుకాయించినా వచ్చును నేను.”

“ఎంతగానే నాకు తెలియదు సార్!

అనంతవరకు బ్లాక్ మెయిర్ చెయ్యడం....

బ్లా ఫిలిమ్స్ లో నటించడంలాంటి చిన్న చిన్న నేరాలు తప్ప హత్య
రెప్పడూ చెయ్యలేదు

పదాశవం మేము బార్ లో కూర్చున్నప్పుడయినా ఏదో అలోచించు
కుంటూ కూర్చుండిపోయాడు తప్ప నాతో ఏమీ మాట్లాడలేదు సార్”
ఏడుస్తూ అన్నారు భాను.

భాను ఏడుపు చూస్తూంటే ఒక్క మండిపోతోంది మురళి

దుర్మార్గుడు! తన ఒంటిమీద వడిర దెబ్బలకి యింకగా ఏడ్చేస్తూ
న్నాడు....

ఏమిటి వాకి ప్రాణాలు మాత్రం నవ్వుతూ నీవేస్తావు.

అంత చిరాకులోనూ భాను చెప్పిన ‘బ్లా ఫిలిమ్స్’ అన్న మాట
అతనికెంతో ఇంట్రిస్టింగ్ గా అనిపించింది.

“పదాశవం బ్లా ఫిలిమ్స్ లో నటిస్తాడా?”

రెట్టించి అడిగాడు మురళి.

“అవున్నా! అతని పక్కనాటిటి చిన్నదే కానీ అతనినా ఫిలిమ్స్ లో
చాలా డబ్బొస్తుంది.

నన్నూ అడిగాడు సార్ నటించమని. నాకు సిగ్గుపించి ఉన్నా
లేదు.”

వెదవ! ఇంకా అంత మాత్రం సిగ్గుందన్నమాట నీటికి

ఈ బ్లా ఫిలిమ్స్ సమస్య ఒకటి ఉన్నది మరొకగా చెప్పి
తోంది.

తెలిసే తెలియని వయసుకో వున్న యువరీ యువకులు ఆ చిత్రాల
కాసి నాశనమయిపోతున్నారు.

నిజానికి నెక్సు ఆనేది ఓ బయాలాడికల్ నీడ్.

ఓ అడదానికో మగాడూ....

ఓ నుగాడికో అడదీ వుంటే చాలు.

కానీ ఇష్టోద్ధ వ్యక్తుల మధ్య నెక్స్ అన్నది ఓ అద్భుతమయిన
స్పృంకరం.

వాళ్ళ మనసులని వ్యక్తం చేసే కారీరక కార్యం అది.

నింగినున్న స్వల్పాన్ని నేలకి దించే మహత్తర శక్తాలని.

భార్య మీద అనురాగంతో అమెరికాక మరే అడదాన్నీ తాకలేక
అంటరిగా మిగిలిపోయిన మురళికి నైతిక విలువల మీద చాలా పట్టింపు.
ఎన్నోసార్లు అతను బ్లా ఫిలిమ్స్ లోని కొన్ని భాగాల్ని వృత్తి భర్య
లతో చూడల్సి వచ్చింది.

ఆ శక్తాల్లో అతనికి నెక్స్ అంటేనే ఏవగింపు కలిగింది.

ఆ చిత్రాలని చూసినందుకే తనకలాంటి క్రింగు కలిగితే....

అందులో నటించిన వాళ్ళు ఎంత బాధపడి వుంటారో అని ఎన్నో
సార్లు అనిపించిందతనికి.

ఎంత కాడిస్తూ అయినా ఆ పని ఏకాంతంలోనే కోరుకుంటాడు తప్ప
ఏమిటీ చూడాలనుకోడు.

ఎంత తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో అలాంటి చిత్రాల్లో నటించి వుంటారో
వాళ్ళమీద చాలి పడకాడతను.

ఇప్పుడా ముళ్ళ కంపలని కదపడానికో టీగ చాకిరింది.

ఈ టీగని తను పరీక్షా కదపగలిగితే తొంకంతా కడుపుంది.

తెర వెనకాలన్న మూలవిరాట్టులు బయటికొస్తారు.

“భాను! నువ్వు నాకో విషయం చెప్తే నిన్ను ఈ కేసులో చిన్న
నీ శిక్షతో పోనిస్తాను.”

"చెప్పండి సార్! మీరే అడిగిన నాకు తెలిసినవరకూ చెప్తాను."
అళగా అన్నారు భాను.

"ఈ బ్లూ ఫిలిమ్స్ కయారు చేస్తున్నదెవరు?
వాళ్ళ వివరాలు కావాలి."

మురళి మాటలు వివగానే నీరుగారిపోయాడు భాను.

"అది నాకు తెలియదు సార్"

నీరసంగా అన్నాడతను.

ఈ గంభీరతతోడనే భాను తప్పుకొనుటనే చాలి చొరవపెట్టే చొరకీ
మూసుకుపోయిందనుటనే సరికి అతనికి బాగా దీగులుగా వుంది.

"పోనీ ఈ విషయంలో ఏకింకేమీ తెలియదా?"

భాగా అలోచించి చెప్పి."

"లేదు సార్. వాకేం తెలియదు."

అంటూనే అలోచనలో పడ్డాడు భాను.

"అన్నట్లు కిందటి వారంలో నదాశివం నాకో కేసెట్ యిచ్చాడు
సార్!

అది నా దగ్గర జాగ్రత్తగా వుంచమనీ, మళ్ళీ తనొచ్చి తీసుకుంటా
ననీ అన్నాడు.

కుమారాలం కొద్దీ నేనా కేసెట్ ప్లే చేసి చూశాను.

మామూలు బ్లూ ఫిలిమ్ సార్ అది....

బహుశా ఎడిటింగ్ చెయ్యలేదేమో?

ఏత్తర్లు బాక చూస్తున్నవాళ్లు చూడ వున్నార ఇద్దరు ముగ్గురు.

నదాశివనిబ్బాడా ఫిలిం తియ్యడం వచ్చి.

అతనే తీసుకుంటాడు దాన్ని.

అందుకే అందులో వేరే అతనినాో వున్నాడు."

ఆ సమాచారం ఏమీ ఉపయోగించడనే భావం భాను చూడల్లో తెలు
చూనే వుంది.

మురళి మాత్రం ఆ విషయం అసక్తికరంగా అనిపించింది.

రాజీవ్ గా బ్లూ ఫిలిమ్స్ లో దానిలో ఓ చిరునాట చూపించి
కేసెట్ నీ....

అదీ ఎడిట్ చెయ్యబడని దాన్ని....

అంత జాగ్రత్తగా భ్రమనయముకున్నారంటే అందులో ఏదో పోషం
వుందే వుందాని.

ఏమిటది?

ఏమై వుంటుంది?

"అది నీ దగ్గరుందా?"

"ఉంది సార్! నా రూంలోనే వుంది."

"నాలోరా! ఇప్పుడే మనం వెళ్ళి ఆ కేసెట్ తీసుకొద్దాం"

రహస్యాన్ని తెలుసుకోవాలనే కలగారులో గమనించలేదు మురళి.

భానుతో కూడా వచ్చి బయట నోబిల్స్ ఓ కన్ఫ్రాట్ అప్పుడే వల్లగా
జారుకున్నాడని.

* * * * *

భాను రూంలో నాలుగు వైపులా పరీక్షగా చూస్తున్నాడు మురళి.

ఓ చిన్న నైజా ఫియేటరులా ఉందా గది.

ఓ మూలగా టి.వీ., వి.సి.ఆర్....

హంగుల్స్ బాగానే అమర్చుకున్నాడన్నమాట అనిపించింది.

భాను వంక చూశాడు పరీక్షగా.

"నదాశివం, నేనూ ఇక్కడ అప్పుడప్పుడు బ్లూ ఫిలింస్ చూద్దాం
టాము సార్.

ఇవన్నీ సశాసనమే తెచ్చిపెట్టాడు"

సంతోషంతో అన్నారు భాను.

భాను ఇచ్చిన కేసెట్ వేటలో సబ్టైల్ గానే అనిపించింది మురళి
దాన్ని వెదకిన మాటలని.

అందులో ఏ ముఖ్యమైన రహస్యం ఉందో తెలుసుకోవాలి మరీ
కొంత పైం చూడ ఆగాలంటే ఒక్కో వుంది.

ఈ కేసెట్ ఎటూ భాను చూపేసిందే.

ఇక్కడే ప్లే చేసి చూస్తే పోలా? అనిపించింది మురళికి.

ఆ మోడ భానుతో అనగానే భాను క్షణాల మీద విసిరి ఆర్. లో కేసెట్ పెట్టాడు.

మరి నటుషుంలో టి.పి.లో బొమ్మలు కనిపించసాగాయి.

తెరమీద యువతి బొమ్మ కనిపించగానే ఉలికిపడ్డాడు మురళి.

నట్టి పట్టి చూస్తున్నాడు మురళి.

అవును.... సీత.... అమె సీత!

ఏదో ట్రాన్స్ లో ఉన్నట్టుందామె.

బొమ్మలార్యం రిపోర్టు మనసులో మెదిలింది మురళికి.

"హతురారి మొహం మీద, నెత్తం కిందగా అక్కడక్కడా ఫోటోస్ మెటిరియల్ వుంది.

మేకిన్ క్రిం తాలాకు చిహ్నంబి."

అంతే.... అంటే సీత నటించినది జ్ఞా ఫిలింలో అన్నమాట.

ఆమె నటించిందా?

నటించ చెయ్యబడిందా?

రెండోదే నిజమై యుంటుంది.

అందుకే ఆమె రేవ్ చెయ్యబడి, హత్య గావించబడింది.

అమాయకులని అందరినీతా చెప్పబడ్డ సీత, ఇష్టహర్షకంగా జ్ఞా ఫిలింలో నటించడనేది మాత్రం విశ్వయం.

అందుకే ఆమె నెమీ కాన్సన్ గా ఉన్నట్టు కనిపిస్తోంది.

సంతోగం కై మాక్స్ లో వుంది.

నదీన్ గా కేమీరా అక్కడ జూర్నున్న వారిమేపు తికినట్టుంది.

చుట్టుపక్కల వాళ్ళు కనిపిస్తున్నారు.

అంతర్లోనూ ఎంతో వైశాచిక కాంత కనిపిస్తోంది.

కేమీరా నెమ్మదిగా తిరుగుతోంది.

అనలు కేమీరా వాళ్ళమీద ఫోటోస్ అయిన విషయం కూడా గమనించలేనట్టుంది వాళ్ళు.

వాళ్ళ భావాల్లో మార్పు లేదు.

అంతలోనే మరో వ్యక్తి తెరమీద కనిపించాడు

ఒక పక్కగా స్రుత్యేకంగా నిలబడి చూస్తున్నాడతను.

అతన్ని గమనించగానే షాక్ కొట్టినట్టు అరిచిస్తాడు మురళి.

ఏమిటి?

తను నిజమే చూస్తున్నాడా?

ఇంత విశాసంగా నిలబడి ఆసక్తిగా చూస్తున్న ఈ వ్యక్తి అతను .. అతడేనా?

ఇది.... ఇది సంభవమేనా?

ఎలా సాధ్యం ఇది?

ఈవాంచని విషయం కళ్ళచదేసరికి మురళి మెదడు వణిచెయ్యటం చూసేసింది.

అతనికంతా సంభ్రమంగా వుంది.

తన కళ్ళని తనే నమ్మలేకపోతున్నాడు.

ఆ ఆశ్చర్యం నుండి నెమ్మదిగా తేరుకున్నాడు మురళి.

తను చూస్తున్న విషయాన్ని ఎక్కలైట్ చేస్తోంది అతని పోలీసు బ్రదర్.

అతని అనుచూచాలన్నీ పొగమంచులా కరిగిపోతున్నాయి.

జరిగిందేమిటో అతనికి అర్థమయ్యేసరికి క్షణాలలో ఎల్లర్షయ్యాడు.

టి.వి. ఆఫ్ చేసి కేసెట్ తీసి చేత్తో పట్టుకున్నాడు.

ఇప్పుడు భానుని ప్లేషనుకి తీసికెళ్ళి అన్వేషించానికి రైం లేదు.

ఆ గదికున్నది ఒకే ఒక్క గుమ్మం అని ఆ గదిలోకొస్తూనే తెలిసింది అతనికి.

క్రొక్కనే నిలబడ్డ భాను మెక కిక్ అయ్యేది భానులా చేసి అక్కడెబ్బ కొట్టాడు మురళి.

దయ్యవలెనా మెదలుకొనిన చెట్టులా నీ లబ్ధిగానీ భాను
మరక్షణం తెలివి తప్పిందతనికి.

చూచి ముట్ట గుట్టలాగా అతనికి పట్టి పరిస్థితిలోనూ మెలకువ గానీ
అనేది కాగా తెలుసు మురళి.

అప్పుటికి తన పది ముగిందుకుని తిరిగిరాగలడు తను.

అలాంటి ముందు బాగ్గత్త కోసం వక్కమిమ్మను చుట్టటి తన పే
కడగా వెళ్లి భాను కట్టా చేతులా కట్టించేసి వాట్లో గుర్తులు వున్నాడు
అప్పుడొక మంచం కిందకి లాగించేసి, దిమ్మటికి వచ్చిపెట్టాడు
మురళి.

ఆ కంఠాదుకో తన సర్వీస్ రివాల్వర్ అక్కడ జారిపోయినట్టు గవ
నించనేలేడు మురళి.

మూర్ఖుడిగా నడిస్తున్నావా భర్గవ పేషను లైపు.

అతని మనసు శరంగంలో పాత విషమూర్ఖు తిరగకోడుకోంది.

నడెన్గా అతనికి గుర్తొచ్చాయి....

సహజం శవాన్ని తను మాట్లాడుతూ నిలబడ్డప్పుడు లైల
తనతో—

“నేనిక్కడ భయపడి చచ్చాంటే నువ్వక్కడ బొంబాయిలో హాయిగా
ఎంతాయ్ చేస్తున్నావ్” అని అన్నమాటలు.

అతని బుర్రలో ప్లాష్ లైటులా ఓ అశోచన మెరిసింది.

తను బాంబే వెళ్ళిన విషయం తనకి, బాదరికి తప్ప మూడో వ్యక్తి
తెలియదు.

నాకోకకాద అద్దీకో అనిన అకసెవరో అప్పటిదాకా తీసిన ఆ గాజు
గొయిని రిక్కీ పిమ్మటా తనకో మిప్పించాడు ఆ బాంబే నేక్ చగ్గరకి.

ఆ వెనుకం తనకి లైలాతో చెప్పే అవకాశమే దొరకలేదు.

అలాంటప్పుడు అమెరికా తెలిసింది, తను బాంబే వెళ్ళినట్టు?

ఆ పాయింటు అంతవరకూ తన గుర్తికి తట్టినంతమీద అక్కర్లేం
అనిపించింది.

నిశ్చందేహంగా ఇది అశోచించవలసిన విషయమే.

అతని మనసు వగిసరి నిధాని అలోచిస్తోంది ఆ పాయింటు మీద.

అంతలోనే అతని దృష్టి ఎదురగా పాపెత్తుకు వచ్చిరన్న ప్రీ మీద
పడింది.

పాప తెల్లగా, బొద్దుగా, అందంగా ఉంది.

ఆ ప్రీ ఆ పాపకి తల్లి కాదని అమె రూపు రేఖలే చెప్తున్నాయి
నోచేతుకు బ్రతుకుమీదను ముషెలా ఉండామె.

ఆ పాప అమెతో ఏమో చెప్తోంది నెమ్మదిగా.

ఆ పాప అతని దృష్టిని కర్చిస్తోంది.

పాపనెక్కడో మాసినట్టుంది భర్గవకి.

ఎక్కడ చూశానా అని అలోచిస్తూనే వున్నాడు.

అంతలోనే జరిగిందా మోరం!

ఓ నల్ల కారొచ్చి ఆ ప్రీ పక్కన ఆగింది.

అమె తృప్తిపడ్డట్టుంది.

ఆ కారు వంకే చూస్తోంది.

ఆ కారోంచి నలుగురు వ్యక్తులు దిగాడు.

క్షణాల మీద వాళ్ళామె చేతుల్లోని పాపని లాక్కున్నారు.

“ఏయ్! ఏమిటిది? పాపనాదులు” అరుస్తోందామె.

వాళ్ళ చేతుల్లోంచి పాపని తప్పించడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తోంది
ఆమె.

“నోడ్యూయ్యే ముసల్తానా”

ఒకదామెని నేలమీదకు తోపేళాడు.

పాప అరుస్తోంది “అయ్....అయ్” అంటూ.

మరక్షణం వాళ్ళ కారు ఎక్కేకారు పాపతో సహా.

ఆ కారు వెటంనే కదిలి వెళ్ళిపోయింది.

చూస్తుండగానే కళ్ళ ముందు జరిగిన ఆ సంఘటనకి స్తన్నయ్యారు భాగవ.

వెంటనే ఆమె దగ్గరికి వరిగెట్టాడు.

అమెకి తలకి దెబ్బ తగిలివట్టుంది

రక్తం కారుతోంది.

గాయం బాధతోనూ, భయంతోనూ ఆమె మొహంలో రక్తం చుక్కలేనట్టు పారిపోయింది.

“బాబూ! పాప....పాప విషయం ఇన్ స్పెక్టరు మురళిగారికి ఫోన్ చేసి చెప్పు.”

భాగవని అర్థిస్తూ చేతులు జోడించిందామె.

మరుక్షణం తెలివి రప్పిపోయిందామెకి.

ఇన్ స్పెక్టరు మురళి తనకి తెలిసినవాడే.

అతని ప్రేషను పోసు నెంబర్ తనకి తెలుసు.

తనే చెప్తూలో ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు భాగవ.

పాపని ఆ రోజు పార్కులో మురళితో చూశాడు.

అందుకే ఆ పాప నెక్కడో చూసినట్టనిపించింది.

తక్కువే పున్న పాపులోకి వెళ్లి ప్రేషనుకి ఫోన్ చేశాడు.

ఇన్ స్పెక్టరు లేడట.

ఎస్ ఐ. పోనె తి చెప్తున్నాడు.

జరిగినదాన్ని ఫోన్లో ఎస్.ఐ కి వివరించి ఫోన్ పెట్టేశాడు భాగవ.

తను ఇన్ స్పెక్టర్ కూతుర్ని ఎవరో కిప్పానో చేశారంటే ఆ ఎస్.ఐ.

వెంటనే రంగంలోకి దూకుతావని తెలుసు భాగవకి.

ఆ ఆనూ విషయం కూడా పోలీసులే చూసుకుంటారు.

తన విషయం తను చూసుకుంటే చాలు.

ప్రేషను చెప్పడం మాని చాదరి ఇంటికి వెళ్లి తిరిగిచాలు అతని పాదాలు.

“వెల్ తం....హార్టీ వెల్ తం మైడియర్ ఇన్ స్పెక్టర్”

విరానంగా కుర్చీలో కూర్చుని నవ్వుతూ అహ్నించాడు చాదరి.

అతని పక్కగా నిలబడుంది రైలా.

“ఇలా కుర్చీలో కూర్చుని నన్ను అశ్వర్యపరిచేస్తున్నాననుకుంటున్నావేమో!

చాదరి! యు ఆర్ మిస్టేజెస్. నీ విషయం నాకంతా తెలిసిపోయింది.”

తనూ నవ్వుతూ తీవిగా లోపలికొచ్చాడు మురళి.

“ఐస్ యిట్ ఇన్ స్పెక్టర్! నువ్వు బాబా విషయాలు తెలుసుకున్నావని తెలుసు.

అయినా నాకేం భయం లేదు. నువ్వు నన్నేం చెప్తున్నావు.”

తీనూ ఉబ్బిపడుతోంది చాదరి మాటల్లో.

“చాదరి! యాక్సిడెంట్లో నీకేమీ కాలేదు.

అయినా కాదు విరిగినట్టా, మంజాన వడ్డట్టా నీటించావు.

అప్పుడు నిన్ను బ్రిట్ చేసిన నీలకంఠానికి నీ కాలా బేయా పోలేదని తెలుసు.

ఆ విషయం ఎక్కడ బయట కొస్తుంటే అనే భయంతో నిన్ను చూడడానికొచ్చిన నీలకంఠాన్ని చంపింపావు సదాశివంత్.

నువ్వేవో వేషాలిచ్చి బ్రతుకుతెరుపు చూపిస్తావన్న భ్రమతో నీ దగ్గర కొచ్చిన సీతని బలవంకంగా జైలా ఫిలింలో నటించే చేశావు.

ఆమె నిన్నల్లరి చేస్తుందని చంపింపావు.

పోలే నాకు అర్థం కానిది ఒకటే!

నీ జైలా ఫిలిం వ్యాపారంలో నీకంతగా తోడ్పడుతూన్న సదాశివ న్నెందుకు చంపింపావన్నదే....

ఆ సంచేహం తీర్చగలవా చాదరి.”

నిర్భయంగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ అహ్నించాడు మురళి.

“నీలాంటి తెలివయినవాడికి చూతూ అర్థం కాని బ్రిట్ చేశావని.

ఆ సదాశివంగాడు....

నేను పారేసిన దబ్బు తినే కుక్క.

పొగరెక్కి నన్నే బెదిరించబోయాడు.

పిక్కో పిచ్చి బ్లా పిలంకో నన్నూ కేరెట్లకోకి ఎక్కింపాడు
ఎకిడో చేసిన కాపీ నాకిచ్చాడు.

తన దగ్గర మరో ఎకిడో కాపీ కాపీ ప్రిందనీ ఆ దుతో నేనున్నా
ననీ చెప్పి బ్లాకోమెయిర్ బెయ్యబోయాడు.

ఆ విషయం దాచడానికి వాడికి వదిలక్షలు కావాలట.

ఒక్క లక్ష చాలు.... వాణ్ని లేపెయ్యడానికి.

ఏది లాభం చెప్పు?

సువ్వయితే ఏం చేస్తావు?

వది లక్షలిచ్చే మళ్ళీ మళ్ళీ వాడెక్కడ బెదిరిస్తాడో అని భయపడి
చివ్వుకోకి, ఒక్క లక్షతో వాడి పీడ కాళ్ళరంగా వదిలించుకోవడమే
నయం కదా!"

వికృతంగా నవ్వాడు చాదరి.

"కానీ పాపం ఏ కేసులో! నువ్వు నా చేతుల్లో ఇరుక్కుపోయావు"

అపరాధిని పట్టుకోగలిగానన్న గర్వం తొణికిసలాడుతోంది మురళి
గొంతులో.

"మురళి! నీకు అత్యవిశ్వాసం ఎక్కువ.

కానీ అన్నిసార్లు నువ్వే గెలవగలననుకోకు.

నవ్వవం బావుతో నా రహస్యాలు తెర వెనక్కిళ్ళిపోతాయను
కున్నాను.

కానీ భానుబాబూ కూడా నాకు ప్రమాదం రాగలదని ఆ కుట్రాడు
వచ్చి గెప్పేదాకా తెలియలేదు

అయితే ఏం?

జాగ్రత్తగా ఆలోచిస్తే ప్రతిదానికి ఓ సొల్యూషన్ వొరకుతుంది.

అంత చివ్విచ్చినా నేనెప్పుడూ లొంగువనే విషయం తెలుసు నాకు.

అయితే నీన్నెలా లొంగదీసుకోవాలో అది తెలుసు నాకు.

జాగ్రత్తగా గుండె దిటవు చేసుకుని విను-

మైటియర్ ఇన్వెస్టిగేట్! నీ గాలిల కూతురు నా దగ్గరుంది.

నువ్వు నా మాట ఎవకుండా మొంకితనం చేశావనుకో....

ఆ పిల్లని పైకి పంపించేస్తాను."

చాదరి బిలి సైగో లైలా ఆ ప్రకృతే వున్న గది తలుపు తెరి
పింది

అక్కడ మంచం మీద బేబీ నిద్రపోతోంది మత్తగా.

పాప తెలివిలో లేదని ఆమె అవ్వాస నిశ్వాసలే చెప్తున్నాయి.

తన ప్రాణానికి ప్రాణమైతే నేమీ అక్కడగా చూడేవనికి గుండె
లగినట్టయ్యింది మురళికి.

'బేబీ'

ఒక్క ఉదుటున ఆమె వడవదోయారు.

"స్టాప్ కేర్ యూ ఆర్."

చాదరి బేబీతో రివాల్వర్ కర్రకళంగా నవ్వుతోంది.

అంతలోనే లైలా ఆ తలుపులు మూసేసి తిరిగి తనున్న బోర్డోకి
వచ్చి నిలబడింది.

మురళి బెయ్యి వెనక నేమి మీదకి పోయిందీ రివాల్వర్ కోసం.

భాగీ పారెడ్ వెక్కిరించింది.

గుండె ఝల్లుతుంది.

అవసరమయితే బేబీ కోసం ప్రాణాల్ని నవ్వుతూ ఇచ్చేయ్యగలదు
మురళి.

కానీ అనవసరంగా రిస్క్ తీసుకోదల్యలేదు.

రప్పనివరయనప్పుడు ఎలాగూ తెగిస్తాడు.

పీలయితే చాదరిని బాట్లతో వదేసి తప్పుకోవాలన్నదే అతని
విధిమా. తన దగ్గర అమోఘం లేదు తనక అతన్ని మాటల్లో వదేసి కప్పిం
చుకోవాలి.

“సిం ఇన్స్ పెక్టర్! అందర్నీ అధికారంతో కాసిందే నీ నోరు మూగ పోయిందే?”

కూతురంటే అంతిష్టయూ నీకు?

అయితే ఆ పిల్లనెత్తుకు రావడం వృథా కాలేదన్నమాట

నేనూ మనిషినే కదా! మమకారాన్ని గౌరవించాలి కదా! అందుకే ఓ పని చెయ్యడం కున్నాను.

మీ ప్రాణాలు తీరాక మీ ఇద్దరి శవాలూ ఒక్కచోటే పూడిసిస్తాను. సరేనా?”

విషం కక్కుతున్న సాములా వున్నాడు చౌదరి.

“ఇన్స్ పెక్టర్! నీ చావు ఎలాగూ తప్పదు. అనవసరంగా తప్పింగు కోవాలని ప్రయత్నం.

తమాన్ కోంట్ దౌన్ దిగంబర్స్.

ఔన్....

నైన్....

ఎయిట్....

సెవెన్....

సిక్స్....

అంటున్నాడు చౌదరి.

రివాల్వర్ కి అంత నమీవంలో వుంటూ, ఆ కాస్త వ్యవధిలో ట్రిక్కులు చెయ్యడానికి తను సినిమా హీరో కాదనే విషయం బాగా తెలుసు మురళికి.

ఇక్కడికి వచ్చేముందు పైవనుకి పోన్ చేసి రావాల్సింది.

చౌదరి దుర్మార్గం తెలిశాక కూడా ఇలా ఒంటరిగా వచ్చి తనో పెద్ద తప్పు చేశాడు. దానికి పెనాల్టీ తన జేబీ మీద పడబోతోంది.

తనని చంపాక పాపని వీడెలాగూ వదలడు. వదిలినా తల్లి సీ, తండ్రిని కోల్పోయాక జేబీ బ్రతకడు కూడా.

కానీ ఈ క్షణంలో తనేమీ చేయగలిగే స్థితిలో లేడు. విస్ఫూయ తతో నిలబడిపోయాడు.

“జేబీ” అతని గుండె ఆక్రోశ్చింది.

టూ....

చౌదరి గొంతు మెషిన్ గన్ లా చెంబో మ్రోగింది.

మరుక్షణంలో వినబడబోయే ‘ఓన్’ కోసమూ, తన గుండెల్లో దూరబోయే బల్లెట్ కోసమూ చూస్తూ విస్ఫూయంగా కళ్ళు మూసు కున్నాడు.

ఎలా వచ్చాడో అప్పుడే వెనకవేపు గుమ్మంలోంచి భాగ్గవ.

చిరుకవులిలా చౌదరిమీదకి పురికి అతని చెయ్యిమీద బలంగా కొట్టి విరిచేశాడు.

‘తన్’ మంటూ గుండు సీలింగులోకి దూసుకుపోయింది.

అమాత్రం వ్యవధి చాలు మురళికి.

సింహంలా దూకాడు చౌదరి మీదకి.

చౌదరి కూడా తక్కువ బలమున్నవాడు కాదు.

వాళ్ళిద్దరితోనూ నమంగా పెనుగులాడుతున్నాడు.

ఆ గండరగోళంతో క్రిందపడిపోయింది రివాల్వర్.

కాల్తో దాన్నో ప్రక్కకి తన్నాడు చౌదరి.

అది వెళ్ళి సరిగ్గా గుమ్మం దగ్గర పడింది.

వాళ్ళిద్దరూ.... తనొక్కడు. తనంతోనేపు వాళ్ళనెదుర్కోలేనని చౌదరికి తెలుస్తూనే వుంది.

లైలా తనకి సాయంగా రాదే?

అమెకేసి చూశాడు.

ఆమె కొయ్యలా నిలబడి వుంది.

జరుగుతున్న దానికి భయపడుకోందా?

నరిగ్గా అప్పుడే కలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

‘సాడ్’ అంటూ ద్రయివర్ దుస్తుల్లో ఓ వ్యక్తి లోనలికి రాబోయాడు.

“బాన్! గుమ్మం దగ్గర రివాల్వరందుకో” అరిచాడు చౌదరి.

ఆ వచ్చిన వ్యక్తి జాన్!

చటుక్కున ఆ రివాల్యూర్ అందుకున్నాడు.

“హేండ్స్....”

అతని ఆరువుతోపాటే మరో గుండు గాల్లో పేలింది.

భార్గవ, మురళి చేతులెత్తి నిలబడ్డారు అతడిని విడిచి.

గెలుపు తమ చేతుల్లోకొచ్చినట్టే జారిపోయినందుకు వాళ్ళిద్దరికీ చాలా నిరాశగా అనిపించింది.

ఒక్క దులుపుకుంటూ చౌదరి లేచి నిలబడ్డాడు.

“షిల్డన్ జాన్! సమయానికొచ్చావు.”

రివాల్యూర్ ఆశస్సుంచి అందుకుంటూ అన్నాడు చౌదరి.

“నువ్వొక్క బయట కాదు దగ్గరుండు”

యజమాని రహస్యాలు పవినాడు తెలుసుకోవటం మంచిది కాదనే విషయం అతనికి బాగా తెలుసు.

జాన్ తలాడించి వెళ్ళిపోయాడు.

“సో....నువ్వు వచ్చావన్నమాట!

అసలారోజు మనీషతోపాటే నువ్వు చావల్సింది.

కానీ ఆ డైమండ్ కోసం నిన్ను ప్రాణాలతో ఉంచాల్సి వచ్చింది.”

“దుర్మార్గుడా! మనీషని నువ్వు చంపావా?”

నిప్పులు చెరిగాడు మురళి.

“నా న్యూగింగ్ వ్యవహారాల్లో నాకు తోడుగా పనిచేస్తూనే ఆ వక్రాన్ని నా నుంచి కొట్టేసిందా మురళి....

ఎనలే లక్షల విలువ చేస్తుందాహారం....

దాన్ని పోగొట్టుకోవడం అంటే మాటలా?

అందుకే ఆ విషయం ప్రాణాలనే ప్రయత్నం చేశాను.

ప్రాణాలయినా వదిలివేస్తానని నీకిచ్చిన విషయం చెప్పలేదది.

అమెతో ఆ రాత్రి కలిసిన చివరి మునిషి నువ్వే గనక అది నీకే యిచ్చి వుంటుందనుకున్నాను.

సడన్ గా మారిపోయిన నీ ఆర్థిక పరిస్థితి నా అనుమానాన్ని నిరూపించింది.

నీ నుంచి ఆ డైమండ్ ని లాగడానికే నిన్ను నాకు దగ్గరగా లాక్కున్నాను రైలాని నీకు కలిసాను....కానీ ఆ వివరాలు తెలియలేదు.

ఏమయితేనేం ఆరోజు తప్పించుకున్నా, ఈరోజు చావుతన్నా నీకు”

“ఓ! డబ్బు సంపాదన కోసం కట్టుకున్న భార్యను కూడా నూయి మొగాడికి ఆహ్వానిస్తావా?

పూటకీ గతిలేని వాడెవడో ఇలాంటి పని చేసుంటే ఆకలి వాడకి అలా చేశాడనుకోవచ్చు....

నీకేంరోగం?”

అనవ్వంగా చౌదరిని చూశాడు భార్గవ.

“పోరా విచ్చివా! రైలా నా భార్య అనుకోవడం నీ పొరపాటు.

అమె నా భార్యగా నీకు పరిచయం అయిందంటే!

ఓ నీద కుటుంబంలోంచి వచ్చిందామె.

కుటుంబాన్ని పోషించడం కోసం నీ దగ్గర శిశాన్ని పోగొట్టుకుంది.

నా భార్య నా యింట్లోనే వుంది.”

“సదావం నీ మనిషే కదా?

అతను భార్గవ, రైలాల పోదో తీసి వాళ్ళనెందుకు ట్లాక్ మెయిల్ చెయ్యబోయాడు?”

మురళి అడిగాడు.

అతని మనసు ఆలోచిస్తూనే ఉంది తప్పించుకోవడం ఎలా అని.

“అది నేనాడించిన నాటకమే....

అసలా పోదో తీసే అవకాశం కలిగించింది రైలాయే.

ఆ పోదోని భార్గవకి అమె మీద పుట్టిన ఏడ్చి ప్రేమనీ ఆధారంగా తీసుకుని సవాళిసం హత్య కేసులో భార్గవని యికించి, ఆ వక్రాన్ని అతని నుంచి లాగాలన్నదేనా ఆలోచన!

ఆ సవాళివాన్ని ఉపిరాడకుండా చేసి చంపింది నేను.

ఆ తర్వాత అతన్ని స్వీయింగ్ హుల్లో పడేశాను.

తైలా అతన్ని తనే నీటిలోకి తోసి చంపినట్లు నీతో చెప్తే....

నువ్వో హీరోలాగా ఆమెను రక్షించాలని ముందుకొచ్చి ఘోరదర్శనం

వచ్చావు.

అప్పుడు నువ్వు తీయించుకున్న పోదోలేకాదు....

అ రోజు నిన్ను శవంతో చూసిన ఆ కాగుబాటు కూడా సాక్ష్యంగా

వుంటాడు—

నీకు వ్యతిరేకంగా....

నిజానికి వాడు తాగినవాడిలా నటించాడు తప్ప కాగలేదు....”

తనకెదురులేదనే అహం చౌదరిలో కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

“సదాశివం నీటిలోకి తోయినదక ముందే ప్రాణాలు కోల్పోయాడని

పోస్ట్మార్టం రిపోర్ట్లో వుంది.

నీటిలో పడటం వల్లనే అతను చనిపోయిందే అతని కడుపులో

నీళ్ళుండాలి.

కానీ అతని కడుపులో నీళ్ళు లేవు....

ఒకవేళ భార్గవ తనే ఈ నేరం చేశానని ఒప్పుకున్నా, మేము నమ్మే
వాళ్ళం కాము.”

మురళి చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“అప్పుడు మరేదో ప్లాన్ ఆలోచించేవాడిని.

అన్నట్లు మైడియర్ భార్గవా!

గుండె జారిపోకుండా చూసుకో....

అ రోజు నువ్వు బాంబే వట్టుకెళ్ళిన ఆ ఫిలిం రీలు, నీకతో తీసిన ఆరుషల్లో తీసుకున్నాడు.
బ్లూ ఫిలిం రీలు....”

చౌదరిని చూస్తూంటే పాపాల పుట్టలా అనిపించింది మురళి....

భార్గవకి చౌదరి మాటలు వినగానే ఆవేశం ఆగలేదు.

నీకే ఎంత అయోధ్యులలో అతనికి తెలుసు.

ఆమెను చూస్తే ఓ చెల్లెల్ని చూసినట్లుండేది.

అలాంటి నీకతో తీసిన బ్లూ ఫిలింని ప్రపంచానికి
ననే సాధనంగా అతను వాడుకున్నాడని వివేచికి ఆ
విప్పింది.

“చందాబా! నిన్ను ప్రాణాలతో వదల

విచ్చిగా అరుస్తూ చౌదరి మీదకు దూసు

“అయితే వావు” అంటూ రివాల్వర్ ద్రి,

సరిగ్గా అప్పుడే ఊహించని అద్భుతం జరి

అంతవరకూ ప్రాణం లేని బొమ్మలా నిల

రిగా చౌదరి మీదపడి అతని చేతిని తన వళ్ళ

క్కింది కంఠ దినుటకి ఊడివడింది. రక్తం ధారలు

అతను కెవ్వున అరిచాడు

ఆ భావలో అతని గురి కప్పింది.

మళ్ళీ మరోసారి ఆ గదిలో గుండు వృథా అయ్యింది.

“రాక్షసి! నువ్వు నాకు ఎదురు తిరుగుకావా?

నీకు నీడి మీద రోజు రోజుకి మోజు పెరుగుతోందని నాకూ తెలు

స్తోందే—

ముందు నువ్వు వావు....”

అంటూ మళ్ళీ రివాల్వరు కాల్చాడు చౌదరి.

ఈసారి గుండు ఆమె వక్కల్లోంచి దూసుకెళ్ళింది....

అయితే భార్గవ కలలడుతున్నందువల్ల ఆ గుండు ఆమెకి మామూలు

గాయాన్ని మాత్రమే చేసింది.

ఈ గవనికలో ముందుకు దూకిన మురళి రెండు క్షణాలలో అకడిని

అదుషల్లోకి తీసుకున్నాడు.

వలలో పడ్డ పురిలా మూలుగుతున్నాడు చౌదరి.

“తైలా.... నా కోసం ప్రాణాలకి తెగించావా?”

ఆమెను గుండెలకు హత్తుకుంటూ కన్నీళ్ళతో అన్నాడు భార్గవ.

“భార్గవా! రఘు కోసం వటించానొచ్చిన నేను నీ ప్రేమలో

నను పారేసుకున్నాను.

అ తర్వాతేదు కదూ....?

లైలా అకన్న ప్రాణాలు పోకేమాత్రమేం?"

సువ్వో హీరోలాగ వంక చూసింది లైలా.

పడ్డావు. మనా పోతున్న రక్తం ఆమెని వీరం

అప్పుడు సువ్వ-తీయ రావట్లేదు భార్యవకి.

అ రోజు నిన్ను కౌటాదలటానికి సిద్ధపడ్డ ఆ ప్రేమమూర్తికి యి
వుంటాడు-

నీకు వ్యతిరేకంగా అంటూ ఆమెను మరింతగా దగ్గరకు తీసుకునా
నిజానికి వాడు శూరు.

తనకెదురులేదని ఎత్తుకుని, మరో చేత్తో ప్లేషన్ కి డయర్ చే

"నదానివల్లకానికి తనిపిస్తున్నది....

పోస్ట్ మార్టం రిపోర్టర్, ఇక్కడా, ఎక్కడ చూసినా అతనికి కనిపిస్తున్నది
ఒక్క రూపం....

అది....

లైలా చూపం....

శరీరాలు మాత్రమే వేరు!

అక్క ఒక్కడే....

అన్నంత అర్థితో ఆమెను తన బలమైన కౌగిట్లో బం

భార్య

అతని నుండి పలుపుని వింటూ పొంగిపోతోంది లైలా.

ఆ జంటని చూస్తున్న మురళి పెదాల మీద ఓ
ల్వాదమై పెరుస్తోంది.

—: అ యి పో యి ం ది :—

Mathura
town

Krishna
mighty
them. E
by the
and thri
of the
Kamsa's
sa then
boys, bu

